COȘMARUL VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

COȘMARUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 07

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

ROȘU DE SÂNGE

Vraciul, Alice şi cu mine traversam Coama Prelungă, întorcându-ne spre Chipenden, cu cei trei câini-lupi, Gheară, Tunet şi Fulger[1], lătrând agitaţi lângă noi.

Prima parte a urcuşului fusese destul de plăcută. Plouase toată după-amiaza, însă acum era o seară senină de toamnă târzie, doar un vânticel rece ciufulindu-ne părul: o vreme perfectă pentru mers pe jos.

Mi-aduc aminte că mă gândeam chiar cât de liniştit pare totul.

Cu toate acestea, în vârf urma să avem parte de un mare şoc. Un fum negru se înălţa departe, spre miazănoapte, dincolo de dealuri. Din câte se părea, Caster era în flăcări. Mă întrebam plin de teamă: oare războiul ajunsese, în cele din urmă, la noi?

Cu ani înainte, mai multe popoare duşmane aliate între ele ne invadaseră pământurile înspre miazăzi. De atunci, în ciuda tuturor eforturilor depuse de comitatele noastre, care încercaseră să rămână pe poziţii, acestea avansaseră puţin câte puţin spre miazănoapte.

— Cum de-au putut să înainteze atât de mult fără ca noi să ştim? Întrebă Vraciul, scărpinându-şi barba, evident neliniştit. Fără îndoială, s-ar fi auzit veşti… măcar un avertisment, nu?

— Ar putea fi doar o bandă de tâlhari de pe mare, am sugerat eu.

Era foarte probabil să fie aşa. Ambarcaţiuni duşmane mai acostaseră şi altădată, atacând aşezările aflate de-a lungul ţărmului, cu toate că partea aceasta a Comitatului fusese cruţată până acum.

Clătinând din cap, Vraciul porni să coboare grăbit la vale. Alice îmi zâmbi neliniştită şi ne-am grăbit să-l urmăm.

---

[1] În povestirea „Vrăjitoarea banshee" din volumul „Poveştile Vraciului: Vrăjitoarele" (Corint Junior, 2010) se explică faptul că Tunet şi Fulger au fost botezaţi aşa la sugestia lui Tom, pentru că Bill Arkwright folosea adesea expresia „Tunete şi fulgere!" atunci când era mânios (n. red.).

Îngreunat de toiagul meu şi de sacii amândurora, mă străduiam din răsputeri să ţin pasul pe iarba umedă, alunecoasă. Dar ştiam ce anume-l necăjea pe magistrul meu. Era neliniştit pentru biblioteca lui. Tot felul de jafuri şi de incendieri fuseseră raportate la miazăzi, iar el îşi făcea griji cu privire la siguranţa cărţilor sale, un depozit de cunoştinţe acumulat de generaţii întregi de vraci.

Eram acum în cel de-ai treilea an al uceniciei mele la Vraci, învăţând cum să mă descurc cu stafiile, cu spiritele, cu vrăjitoarele, cu duhurile rele şi cu toate celelalte soiuri de creaturi ale Întunericului. Magistrul meu îmi ţinea lecţii în majoritatea zilelor, însă cealaltă sursă a mea de informaţii era biblioteca. În mod sigur, era extrem de importantă.

De îndată ce-am ajuns pe pământ neted, ne-am îndreptat direct spre Chipenden, dealurile dinspre miazănoapte devenind din ce în ce mai ameninţătoare pe măsură ce ne apropiam. Tocmai ce trecusem vadul unui mic râu, croindu-ne drum peste pietre, cu apa împroşcându-ne gleznele, când Alice ne arătă ceva în faţă.

— Soldaţi inamici! Strigă ea. În depărtare, un grup de bărbaţi se îndrepta spre răsărit, traversând cărarea pe care ne aflam noi: erau două duzini sau mai mulţi, cu spadele la cingători scânteind intens în lumina soarelui care apunea, aproape de orizont.

Ne-am oprit, ghemuindu-ne pe malul râului, sperând că nu ne văzuseră. Le-am spus câinilor să stea culcat şi să tacă; se supuseră pe dată.

Soldaţii purtau uniforme cenuşii şi coifuri de oţel cu apărători pentru nas late, de care nu mai văzusem până atunci. Alice avusese dreptate. Era o patrulă numeroasă de-ale inamicului. Din nefericire, soldaţii ne observară aproape imediat. Unul dintre ei arătă spre noi şi dădu un ordin răstit, după care un mic grup se desprinse de pluton, pornind în fugă spre noi.

— Pe-aici! Strigă Vraciul şi, înhăţându-şi sacul ca să mă despovăreze de o greutate suplimentară, o şi porni în avalul râului; eu şi Alice l-am urmat, împreună cu dulăii.

Drept înaintea noastră era o pădure întinsă. Poate că aveam o şansă să scăpăm de ei acolo, m-am gândit. Dar, de îndată ce am ajuns la lizieră, speranţele mi-au fost spulberate. Fusese copilită de curând: nu existau puieţi, nici desişuri; doar copaci

maturi, bine răriţi. Nu putea fi vorba despre vreo ascunzătoare.

Am aruncat o privire înapoi. Urmăritorii noştri se răspândiseră acum într-o linie neregulată. Cei mai mulţi dintre ei nu se apropiaseră prea mult, însă era un soldat în frunte care reducea categoric distanţa faţă de noi, agitându-şi ameninţător spada.

Următorul lucru pe care l-am observat a fost că Vraciul se opri. Îşi aruncă sacul la picioarele mele.

— Mergi mai departe, băiete! Mă ocup eu de el, îmi ordonă, întorcându-se să-l întâmpine pe soldat.

Le-am strigat câinilor să stea la picior şi m-am oprit, încruntându-mă. Nu puteam să-mi las baltă magistrul. I-am ridicat din nou sacul şi mi-am pregătit toiagul. La nevoie, i-aş sări în ajutor şi aş lua şi câinii cu mine; erau dulăi mari şi fioroşi, neînfricaţi.

Am aruncat o privire înapoi, spre Alice. Şi ea se oprise şi acum se uita fix la mine, cu o expresie neobişnuită pe chip. Mi se părea că bombăne ceva ca pentru ea.

Vântul se stinse brusc şi frigul ca o lamă de gheaţă îmi crestă faţa; totul deveni deodată tăcut, de parcă fiecare vietate din pădure şi-ar fi ţinut respiraţia. Fuioare de ceaţă şerpuiau dinspre copaci în direcţia noastră, apropiindu-se din toate părţile. Am privit-o din nou pe Alice. Nimic nu prevestise această schimbare a vremii. Nici nu părea firească. Să fi fost vorba despre magie neagră? M-am întrebat. Câinii se întinseră pe burtă, scheunând încetişor. Chiar dacă voia să ne ajute, magistrul meu s-ar fi înfuriat dacă Alice ar fi folosit magia neagră. Alice îşi petrecuse doi ani pregătindu-se să devină vrăjitoare, iar el avea mereu grijă ca ea să nu se întoarcă spre Întuneric.

Între timp, Vraciul luase poziţia de apărare, ţinându-şi toiagul pe diagonală. Soldatul se întinse spre el şi-şi abătu spada de sus în jos. Mi se făcu inima cât un purice, dar nu era cazul să-mi fie teamă. Se auzi un urlet de durere, dar veni dinspre soldat, nu dinspre magistrul meu. Spada căzu învârtindu-se în iarbă, iar apoi Vraciul îi trase atacatorului un pumn zdravăn în tâmplă, făcându-l să cadă în genunchi.

Ceaţa ne învăluia tot mai repede şi, timp de câteva clipe, magistrul meu nu se mai văzu. Apoi l-am auzit alergând spre

noi. Când ajunse lângă noi, am plecat în grabă, urmând cursul râului, ceaţa devenind tot mai densă cu fiecare pas. Curând, am lăsat în urmă pădurea şi râul, ghidându-ne cale de câteva sute de metri după un şir gros de păducei, spre miazănoapte, până când Vraciul ne făcu semn să ne oprim. Ne-am ghemuit într-un şanţ, stând pe vine, cu dulăii alături, ţinându-ne respiraţia şi ciulind urechile în aşteptarea primejdiei. La început, nu se auzi niciun semeţ cum că am fi fost urmăriţi de cineva, dar apoi am auzit voci dinspre miazănoapte şi dinspre răsărit. Încă ne căutau, cu toate că lumina era din ce în ce mai slabă şi, cu fiecare minut ce trecea, devenea tot mai puţin probabil să fim descoperiţi.

Deodată, tocmai când credeam că am scăpat, vocile dinspre miazănoapte răsunară mai tare şi, curând, am auzit zgomot de paşi din ce în ce mai aproape. Se părea că vor nimeri drept peste ascunzătoarea noastră, aşa că magistrul meu şi cu mine ne-am apucat toiegele, pregătiţi să luptăm pentru vieţile noastre.

Soldaţii trecură la doar câţiva paşi prin dreapta noastră: puteam să distingem vag siluetele a trei bărbaţi. Dar noi stăteam ghemuiţi în şanţ, aşa că nu ne văzură. După ce zgomotele de paşi şi de voci se stinseră, Vraciul clătină din cap.

— Nu ştiu câţi or fi trimis să ne hăituiască, şopti el, dar mi se par hotărâţi să dea de noi. Cel mai bine ar fi să rămânem aici pentru tot restul nopţii.

Aşa că ne-am pregătit să petrecem o noapte friguroasă şi incomodă în şanţ. Eu am dormit cu întreruperi, dar, aşa cum se întâmplă deseori în astfel de situaţii, am căzut într-un somn adânc abia când se apropia vremea deşteptării. Alice mă trezi, zgâlţâindu-mă de umăr.

M-am ridicat repede în capul oaselor, privind de jur împrejur. Soarele era deja sus pe cer şi vedeam nori cenuşii gonind pe deasupra noastră. Vântul şuiera prin şirul de arbuşti, îndoindu-le crengile subţiri şi desfrunzite.

— E totul cum trebuie? Am întrebat.

Alice îmi zâmbi şi încuviinţă.

— Nu e nimeni pe o rază de mai bine de-un kilometru. Soldăţeii ăia s-au dat bătuţi şi au plecat.

Atunci am auzit un zgomot în apropiere: un soi de geamăt.

Era Vraciul.

— Se pare că visează urât, comentă Alice.

— N-ar trebui să-l trezim? Am propus.

— Mai lasă-l câteva minute. E mai bine dacă se trezeşte singur.

Totuşi, vaietele şi gemetele lui se înteţiră, iar trupul începu să-i tremure; era din ce în ce mai agitat, aşa că după încă un minut l-am scuturat cu blândeţe de umăr şi l-am trezit.

— Te simţi bine, domnule Gregory? L-am întrebat. Mi s-a părut că ai un fel de coşmar.

Pentru o clipă, în ochi îi apăru un licăr nebunesc şi mă privi de parcă aş fi fost un străin sau chiar un duşman.

— Aşa-i, a fost un coşmar în toată legea, îmi zise în cele din urmă. Despre Osoasa Lizzie…

Osoasa Lizzie era mama adevărată a lui Alice, o puternică vrăjitoare ţinută acum prizonieră într-un puţ, în grădina Vraciului din Chipenden.

— Stătea pe un tron, continuă magistrul meu, iar Diavolul era aşezat alături, cu mâna pe umărul ei stâng. Erau într-o sală mare, pe care la început n-am recunoscut-o. Podeaua se înroşea de sânge. Prizonierii urlau de groază înainte de a fi executaţi: le tăiau capetele. Dar sala era cea care mă necăjea de fapt şi mă enerva.

— Unde era? L-am întrebat.

Vraciul clătină din cap.

— Era marele salon din castelul Caster! Ea domnea peste Comitat…

— N-a fost decât un coşmar, am zis. Lizzie e ţinută la loc sigur.

— Poate, răspunse Vraciul. Dar nu cred să fi avut vreodată un vis care să-mi pară mai adevărat…

Am pornit prudenţi spre Chipenden. Vraciul nu pomeni deloc despre ceaţa care se lăsase brusc seara trecută. În definitiv, chiar era anotimpul ceţurilor, iar el fusese preocupat la momentul respectiv să-şi pregătească lupta cu soldatul. În schimb, eu eram convins că fusese invocată de Alice. Şi totuşi, cine eram eu să vorbesc? Eu însumi eram întinat de Întuneric.

Abia de curând ne întorseserăm din Grecia, după ce-o înfrânseserăm pe Ordeen, una dintre Vechile Zeităţi. Victoria

ne costase scump. Mama murise pentru obţinerea ei, la fel şi Bill Arkwright, vraciul care lucra la miazănoapte de Caster; de aceea câinii lui erau acum cu noi.

Şi eu plătisem un preţ cumplit. Pentru ca victoria să devină posibilă, îmi vândusem sufletul Diavolului.

Tot ceea ce mă mai ferea acum să fiu târât de partea Întunericului era urciorul cu sânge de la Alice, pe care-l duceam în buzunar. Diavolul nu se putea apropia de mine cât timp îl aveam asupră-mi. Alice trebuia să rămână în preajma mea, ca să poată profita şi ea de protecţia lui; altfel, Diavolul ar fi ucis-o, drept răzbunare pentru că mă ajutase. Desigur, Vraciul nu cunoştea acest amănunt. Dacă i-aş fi mărturisit ceea ce făcusem, asta ar fi însemnat sfârşitul uceniciei mele.

În timp ce urcam panta spre Chipenden, magistrul meu devenea din ce în ce mai neliniştit. Văzusem urme de devastare: câteva case făcute scrum, multe altele părăsite, într-un şanţ din apropierea uneia dintre ele fiind şi un cadavru.

— Sperasem că n-o să ajungă atât de departe spre centru. Mi-e teamă până să mă şi gândesc la ce-o să găsim, băiete, îmi zise aspru.

În mod normal, am fi evitat să trecem prin satul Chipenden: celor mai mulţi oameni nu le plăcea să se găsească prea aproape de un vraci, iar el respecta dorinţele localnicilor. Dar, pe măsură ce acoperişurile din ţiglă cenuşie începeau să se vadă, o singură privire fu de ajuns ca să ne dăm seama că se întâmplase ceva îngrozitor.

Era limpede că soldaţii inamici trecuseră pe aici. Multe dintre acoperişuri erau grav avariate, lăsând la iveală grinzile carbonizate. Cu cât ne apropiam, cu atât priveliştea era mai groaznică. Aproape o treime din case era carbonizată; rămăseseră doar pietrele înnegrite, simple carapace ale căminelor localnicilor. Cele care nu fuseseră mistuite de flăcări aveau ferestrele sparte şi uşile crăpate, atârnând în balamale, dovezile jafurilor fiind evidente.

Am avut impresia că satul era complet părăsit, dar tocmai atunci am auzit nişte lovituri. Cineva bătea cu ciocanul. Grăbit, Vraciul ne conduse pe străzile pietruite spre locul din care venea sunetul. Mergeam acum prin sat spre strada principală, pe care se găseau şi prăvăliile.

Am trecut de băcănie şi de brutărie, amândouă prădate, îndreptându-ne spre măcelărie, de unde păreau să vină zgomotele.

Măcelarul era încă acolo, cu barba lui roşcată sclipind în lumina dimineţii, însă nu făcea niciun fel de reparaţii, ci bătea în cuie capacul unui sicriu. Lângă el mai erau aliniate alte trei coşciuge, deja închise şi pregătite pentru înmormântare. Unul dintre ele era mărunţel, în el fiind, evident, un copil mic. Măcelarul se ridică în clipa în care am intrat în curte, venindu-ne în întâmpinare şi strângându-i mâna Vraciului. Era singura legătură adevărată pe care o avea magistrul meu printre săteni, unica persoană cu care discutase vreodată şi altceva decât treburi de-ale vracilor.

— Este îngrozitor, domnule Gregory, zise măcelarul. Nimic n-o să mai poată fi la fel vreodată.

— Sper că nu e… murmură Vraciul, coborându-şi privirea spre sicrie.

— O, nu, slavă Domnului măcar pentru asta, îi răspunse măcelarul. S-a întâmplat acum trei zile. Mi-am dus familia la loc sigur tocmai la timp. Nu, bieţii oameni nu s-au mişcat destul de repede. Au ucis pe oricine au găsit în cale. N-a fost decât o patrulă inamică, dar una foarte numeroasă. Ieşiseră la prădat, după provizii. Nu era nevoie să ardă casele şi să omoare oamenii; n-avea rost să asasineze familia asta. De ce-au făcut-o? Puteau să ia doar ce le trebuia şi să plece.

Vraciul încuviinţă. Ştiam ce răspuns ar fi avut el la această întrebare, cu toate că nu-l rosti cu voce tare faţă de măcelar. Ar fi spus că totul era din cauză că Diavolul se afla din nou în libertate, prin lume. Şi el îi făcea pe oameni să devină mai cruzi, iar războaiele, mai sălbatice.

— Îmi pare rău pentru casa dumitale, domnule Gregory, continuă măcelarul.

Tot sângele se scurse din obrajii Vraciului.

— Ce spui? Întrebă el.

— O, îmi pare foarte rău… nu ştiai? Am crezut că ai dat deja pe acolo. L-am auzit pe duh urlând şi răcnind de la kilometri depărtare. Trebuie să fi fost prea mulţi încât să se poată descurca el singur cu toţi. Ţi-au jefuit casa, au luat tot ceea ce puteau să care, iar pe urmă i-au dat foc…

CAPITOLUL 02

ÎNCĂ N-AI MURIT!

Fără să-i răspundă, Vraciul se întoarse şi porni la deal, aproape alergând. Curând, pietrele pavajului lăsară locul unei poteci noroioase. După ce am urcat dealul, am ajuns la marginea grădinii. Le-am poruncit câinilor să aştepte acolo, după care ne-am strecurat mai departe printre copaci.

Curând, am descoperit primele cadavre. Zăceau acolo de ceva vreme, aşa că în aer plutea duhoarea morţii; bărbaţii purtau uniformele cenuşii şi coifurile specifice soldaţilor inamici şi avuseseră parte de un sfârşit violent: fie cu beregatele sfâşiate, fie cu ţestele zdrobite. Era, clar, opera duhului. Dar apoi, după ce am trecut de copaci şi am pătruns pe peluza din apropierea casei, am văzut că măcelarul ne informase corect. Fuseseră prea mulţi ca duhul să se poată descurca. În timp ce el îi nimicea pe intruşi într-o parte a grădinii, alţi soldaţi pătrunseseră şi incendiaseră casa.

Numai zidurile goale, înnegrite, mai rămăseseră în picioare. Casa din Chipenden a Vraciului nu mai era acum decât o cochilie: acoperişul se prăbuşise, iar interiorul fusese pustiit, inclusiv preţioasa lui bibliotecă.

Rămase cu privirea fixată asupra dezastrului timp îndelungat, fără să rostească o vorbă. Într-un târziu, m-am hotărât să rup tăcerea.

— Unde-o fi acum duhul? Am întrebat.

Vraciul îmi răspunse fără să mă privească:

— Am făcut un pact cu el. În schimbul păzirii casei şi al gătitului şi curăţeniei, i-am acordat dreptul de stăpânire asupra grădinii: orice fiinţă vie găseşte pe-acolo după căderea Întunericului – cu excepţia ucenicilor şi a ceea ce se află sub controlul nostru – poate s-o capete, după trei strigăte de avertizare. Sângele lor îi aparţinea. Numai că pactul nu era valabil decât atât timp cât casa avea un acoperiş. Aşa că, după incendiu, duhul a fost liber să plece. S-a dus, băiete. S-a dus pentru totdeauna.

Am mers încet în jurul rămăşiţelor casei, ajungând la o movilă mare de cenuşă gri şi neagră de pe peluză. Intruşii scoseseră o grămadă de cărţi de pe rafturile bibliotecii, făcând din ele un imens rug.

Vraciul căzu în genunchi şi începu să scormonească prin cenuşa răcită. Aproape totul i se făcea fărâme în mâini. Apoi culese o copertă pârjolită de piele: era cotorul unei cărţi care scăpase cumva de la arderea completă. Îl ridică şi-l curăţă cu degetele. Peste umărul lui, am izbutit să descifrez titlul: „Afurisitul, ameţitul şi disperatul”. Era o carte pe care o scrisese demult, în tinereţea lui: lucrarea care definea posedarea. Mi-o împrumutase odată, când eram într-o cumplită primejdie din cauza Mamei Malkin. Acum, tot ceea ce mai rămăsese din ea era bucata aceea de copertă.

Biblioteca magistrului meu nu mai era; cuvintele scrise de generaţii de vraci – moştenirea a nenumăraţi ani de luptă cu Întunericul, un enorm depozit de cunoştinţe – fuseseră mistuite de flăcări.

L-am auzit suspinând. M-am întors cu spatele, stânjenit. Oare plângea?

Alice adulmecă repede de trei ori, după care mă apucă de braţul stâng.

— Vino după mine, Tom, îmi şopti.

Îşi croi drum peste câteva grinzi carbonizate şi intră în casă prin gaura colţuroasă care fusese până nu demult intrarea din spate. Se strecură printre ruinele bibliotecii, din care abia dacă mai rămăsese altceva decât lemnul carbonizat şi cenuşa. Apoi se opri şi arătă spre podea. Se întrezărea acolo cotorul unei alte cărţi. Am recunoscut-o imediat. Era Bestiarul Vraciului.

Abia îndrăznind să sper, m-am aplecat şi am apucat-o. Oare era la fel cu cealaltă pe care o găsisem… rămăsese doar coperta? Dar, spre încântarea mea, am constatat că paginile rezistaseră. Le-am răsfoit la repezeală. Erau pârjolite pe margini, dar intacte şi lizibile. Cu un zâmbet şi o înclinare a capului în semn de mulţumire către Alice, i-am dus magistrului meu Bestiarul.

— O carte a supravieţuit, i-am zis, întinzându-i-o. Alice a găsit-o.

Vraciul o luă şi rămase timp îndelungat cu privirea aţintită asupra copertei, cu chipul golit de orice expresie.

— O singură carte din toate… restul, arse şi pierdute, zise în cele din urmă.

— Dar Bestiarul este una dintre cele mai importante cărţi, i-

am atras atenţia. Tot e mai bine decât nimic!

— Hai să-l lăsăm un pic singur, îmi propuse încetişor Alice, prinzându-mă cu delicateţe de braţ şi trăgându-mă de-acolo.

Am urmat-o peste pajişte şi printre copacii grădinii dinspre apus. Ajungând acolo, clătină obosită din cap.

— E din ce în ce mai rău, zise. Oricum, o să treacă peste asta.

— Aşa sper, Alice. Aşa sper. Biblioteca aia însemna mult pentru el. S-o menţină şi s-o sporească era o parte importantă a muncit lui de-o viaţă. Era ca o moştenire care să fie transmisă următoarelor generaţii de vraci.

— Tu vei fi următorul vraci prin părţile acestea, Tom. Vei fi în stare să te descurci şi fără cărţile lui. În plus, nu s-a pierdut chiar totul. Amândoi ştim unde se găseşte o altă bibliotecă, iar tot ce ne va trebui va fi un acoperiş deasupra capetelor. N-are rost să mergem spre miazăzi, spre casa jilavă şi rece din Anglezarke a lui Moş Gregory. Ar însemna să ajungem în spatele liniilor inamice şi, oricum, nu e locul potrivit în care să-ţi petreci iama. Nici cărţi nu găsim acolo. Bietul Bill Arkwright nu mai are cum să locuiască în moară, aşa că ar trebui să ne îndreptăm imediat spre miazănoapte, către canal. Soldăţeii ăia n-aveau cum să fi ajuns atât de departe.

— Poate că ai dreptate, Alice. N-are niciun rost să mai aşteptăm pe-aici. Hai să mergem şi să-i propunem asta domnului Gregory. Biblioteca lui Arkwright e cu mult mai mică decât cea a Vraciului, dar tot e un început: ceva de la care poţi să construieşti mai departe.

Am ieşit dintre copaci şi am traversat din nou peluza, apropiindu-ne de Vraci dintr-o altă direcţie. Stătea pe iarbă, privind Bestiarul, sprijinindu-şi capul în palme şi neobservându-ne apropierea. Alice se opri brusc şi aruncă o privire spre grădina din răsărit, unde erau îngropate vrăjitoarele. Încă o dată, adulmecă zgomotos de trei ori.

— Ce este, Alice? Am întrebat-o, observându-i preocuparea întipărită pe chip.

— Ceva nu e în regulă, Tom. Mereu puteam s-o adulmec pe Lizzie când treceam prin partea asta a peluzei…

Osoasa Lizzie o pregătise odinioară, timp de doi ani, pe Alice, după care se dovedise că era mama ei. Era o vrăjitoare puternică, rea, specializată în magia oaselor, care fusese îngropată de vie într-un puţ de magistrul meu, rămânând

captivă acolo pe termen nedefinit. Şi în mod sigur îşi merita pedeapsa. Ucisese copii şi le întrebuinţase oasele în ritualurile ei de magie neagră.

Deschizând calea, Alice înainta cu precauţie printre copacii grădinii din răsărit. Am trecut de mormintele în care fuseseră îngropate vrăjitoarele moarte. Totul părea să fie în regulă acolo, dar în clipa în care am ajuns la puţul vrăjitoarelor, unde fusese închisă Lizzie, am avut parte de un şoc. Gratiile erau îndoite, iar puţul, gol. Osoasa Lizzie evadase.

— Când o fi ieşit de-aici, Alice? Am întrebat-o agitat, temându-mă că ar putea să ne pândească de undeva din apropiere.

Alice adulmecă din nou.

— Acum cel puţin două zile; dar nu-ţi face griji, a ajuns deja departe. S-a întors acasă în Pendle, fără îndoială. Bine c-am scăpat de ea, zic eu.

Ne-am întors lângă Vraci.

— Osoasa Lizzie a evadat din puţul ei, l-am informat. Alice crede că s-a întâmplat a doua zi după ce au ars casa.

— Au mai fost şi alte vrăjitoare pe-aici, adăugă Alice. Din moment ce duhul a plecat, au putut să pătrundă în grădină şi s-o elibereze.

Vraciul nu dădu niciun semn că ar fi auzit ce-i spuseserăm. Îşi ţinea Bestiarul strâns la piept şi privea fix cenuşa, posac. Nu părea să fie momentul potrivit ca să-i propunem să mergem spre miazănoapte, la Arkwright. Se întuneca deja şi avusesem un drum greu, la capătul căruia ne aşteptaseră veşti proaste. Nu puteam decât să sper că magistrul meu îşi va mai reveni un pic până a doua zi dimineaţă.

Acum, că nu mai era vreo primejdie din partea duhului, am şuierat, chemând câinii în grădină. De la întoarcerea din Grecia, Gheară şi căţeluşii ei acum adulţi, Tunet şi Fulger, stătuseră cu un cioban singuratic, dincolo de Coama Prelungă. Din nefericire, el nu mai putuse să-i ţină, aşa că i-am luat noi şi tocmai ne întorceam spre Chipenden când am văzut fumul deasupra Casterului. Cei trei fuseseră folosiţi de răposatul lor stăpân, Bill Arkwright, pentru capturarea sau uciderea vrăjitoarelor apei.

Am aprins un mic foc pe peluză, în timp ce Alice plecase să vâneze iepuri. Prinse trei şi, curând, se perpeleau frumuşel,

lăsându-mi gura apă. Când am văzut că sunt gata, m-am dus şi l-am invitat pe Vraci să vină cu noi, să mâncăm lângă foc. Încă o dată, nu păru nici măcar să mă observe. Parcă aş fi vorbit cu un bolovan.

Înainte să ne întindem pentru somn, privirea-mi fu atrasă spre apus. Se vedea o lumină sus, pe Dealul Farului. În timp ce mă uitam la ea, se făcu tot mai strălucitoare.

— Au aprins focul de semnalizare, să cheme mai mulţi soldaţi, Alice, am zis. Se pare c-o să-nceapă o bătălie teribilă.

De-a curmezişul Comitatului, de la miazănoapte la miazăzi, un lanţ de focuri, ca o flacără ţopăind de pe un deal pe altul, avea să convoace şi ultimii luptători.

Deşi eu şi cu Alice ne-am întins aproape de tăciunii focului, aerul era rece şi mi-a fost greu să adorm, mai ales că Gheară mi se tot aşeza peste picioare. Până la urmă, am aţipit, dar m-am trezit brusc când se crăpa de ziuă. Se auzeau zgomote puternice: bubuituri şi trosnete rostogolindu-se în depărtare. Să fi fost tunete? M-am întrebat, încă buimac de somn.

— Ascultă tunurile alea mari, Tom! Strigă Alice. Nu par să fie prea departe, nu?

Bătălia începuse undeva la miazăzi. Înfrângerea ar fi însemnat că inamicul cotropea Comitatul. Trebuia să pornim repede spre miazănoapte, cât mai puteam. Am mers amândoi să vorbim cu Vraciul. Stătea şi-acum în aceeaşi poziţie, ţinându-şi capul plecat şi strângând cartea la piept.

— Domnule Gregory, am rostit, în moara lui Bill Arkwright este şi o mică bibliotecă. E un început. Ceva pe care putem clădi. De ce n-am pleca spre miazănoapte, să locuim acolo deocamdată? Ar fi şi un loc mai sigur. Chiar dacă duşmanul biruieşte, e posibil să nu se aventureze mai sus de Caster.

Puteau să-şi trimită patrule la prădat, dar cel mai probabil aveau doar să ocupe Casterul, cel mai nordic dintre oraşele mari ale Comitatului. Poate că nici măcar nu vor observa moara, ascunsă fiind de copacii dinspre canal.

Vraciul tot nu catadicsi să-şi ridice capul.

— Dacă mai zăbovim mult, poate nu mai reuşim să răzbatem. Nu putem rămâne aici.

Încă o dată, magistrul meu nu răspunse. Am auzit-o pe Alice scrâşnind mâniată din dinţi.

— Te rog, domnule Gregory, am insistat. Nu te da bătut…

În sfârşit, îşi ridică privirea spre mine şi clătină din cap cu tristeţe.

— Nu cred că înţelegi pe deplin ce s-a pierdut aici. Biblioteca asta nu-mi aparţinea mie, băiete. Eu nu eram decât păzitorul ei. Era misiunea mea s-o sporesc şi s-o păstrez pentru viitor. Şi-acum am dat greş. Sunt obosit… obosit de tot şi de toate. Oasele mele bătrâne sunt prea istovite ca să mă ducă mai departe. Am văzut prea multe, am trăit prea mult.

— Ia ascultă, Moş Gregory, mormăi Alice. Scoală-te în picioare! N-are rost să aştepţi aici până putrezeşti!

Vraciul sări în sus, ochii scânteindu-i de furie. „Moş Gregory” îi spunea Alice numai în particular. Niciodată nu îndrăznise să-i zică aşa în faţă. Ţinea Bestiarul în mâna dreaptă, iar în stânga, toiagul – pe care-l înălţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să i-l trântească în cap. Totuşi, Alice îşi continuă tirada fără să clipească.

— Încă mai sunt treburi de făcut: de luptat împotriva Întunericului, de scris cărţi în locul ăstora. Încă n-ai murit şi, cât timp poţi să-ţi mai urneşti oasele astea bătrâne, ai datoria să mergi mai departe. E datoria dumitale să ai grijă de Tom şi să-l pregăteşti. Ai datoria asta faţă de Comitat!

Cu o mişcare lentă, Vraciul îşi coborî toiagul. Ultima propoziţie rostită de Alice îi schimbase expresia din ochi. „Datoria înainte de toate” era crezul lui. Datoria lui faţă de Comitat îl călăuzise şi-i croise drumul printr-o lungă, căznită şi primejdioasă viaţă.

Fără vreo altă vorbă, îşi vârî Bestiarul pârjolit în sac şi porni la drum, către miazănoapte. Alice şi cu mine, împreună cu dulăii, l-am urmat cum am putut mai bine. Părea că, până la urmă, se hotărâse să se îndrepte spre moară.

CAPITOLUL 03

”MOȘNEAGUL”

N-am mai ajuns la moară. Poate că pur şi simplu n-a fost să fie. Drumul peste dealuri a mers ca pe roate, dar, pe măsură ce ne apropiam de Caster, am văzut clădirile dinspre miazăzi arzând, fumul negru acoperind soarele care apunea. Chiar dacă principala armată cotropitoare ieşise biruitoare, n-ar fi putut ajunge atât de departe spre miazănoapte. Probabil era o ceată de prădători de pe mare.

În mod normal, ne-am fi odihnit pe pantele mai mici, dar eram presaţi de timp, aşa că am mers mai departe prin Întuneric, trecând pe lângă Caster mai la răsărit decât obişnuiam. De îndată ce-am ajuns la canal, ne-a devenit limpede că ar fi fost imposibil să înaintăm spre miazănoapte, până la moară. Amândouă potecile de edec erau ticsite de refugiaţii porniţi spre miazăzi.

Trecu câtva timp până să putem convinge pe cineva să ne spună ce se petrecuse: toată lumea se împingea pe lângă noi, iar în ochi li se citea spaima. Până la urmă, am găsit un bătrân care se sprijinea de o poartă, străduindu-se să-şi recapete suflul, cu genunchii tremurându-i de osteneală.

— Cât de rău e mai departe, la miazănoapte? Îl întrebă Vraciul, cu cea mai blândă voce de care era în stare.

Bătrânul clătină din cap şi am mai aşteptat puţin, ca el să-şi revină îndeajuns cât să poată răspunde.

— O armată mare a acostat la nord-est de golf, gâfâi el. Ne-au luat pe toţi ca din oală. Satul Kendal e deja al lor – sau ce-a mai rămas din el după incendiu –, iar acum au pornit încoace. S-a terminat. Casa mea s-a dus. Acolo am stat toată viaţa, doar acolo. Şi-s prea bătrân ca s-o mai iau de la capăt…

— Războaiele nu durează la nesfârşit, încercă să-l aline Vraciul, bătându-i uşurel pe umăr. Şi eu mi-am pierdut casa. Dar trebuie să mergem mai departe. Amândoi o să ne-ntoarcem acasă într-o bună zi şi-o să reclădim totul.

Bătrânul încuviinţă şi-şi reluă drumul, târşâindu-şi paşii, grăbit să se alăture şirului de refugiaţi. Nu părea convins de vorbele Vraciului şi, judecând după expresia feţei, nici magistrul meu nu credea prea mult în ele. Se întoarse spre mine, cu o privire aspră şi sălbatică.

— După cum văd eu, cea dintâi datorie a mea este să fii în siguranţă, băiete. Dar nicăieri în Comitat nu mai poţi să fii în afara pericolului, zise el. Deocamdată, aici n-avem ce să facem. Ne vom întoarce într-o bună zi, dar acum trebuie să pornim iarăşi pe mare.

— Unde mergem, la Capul Sunderland? Am întrebat, presupunând că vom încerca să ajungem în portul Comitatului şi să călătorim cu o navă.

— Dacă n-a căzut deja în mâinile duşmanului, e sigur plin de refugiaţi, răspunse Vraciul, clătinând din cap. Nu, voi merge să iau ce mi se cuvine.

Acestea fiind spuse, ne conduse în grabă spre apus. Ne-am petrecut noaptea într-o colibă părăsită, după care ne-am îndreptat direct spre coastă.

Foarte rar se întâmpla ca Vraciul să-şi primească plata la timp, iar uneori, deloc. Aşa că îşi pretinse o datorie. Cu ani în urmă, alungase un spectru al mării din bordeiul unui pescar. Acum, în locul monedelor, plata pe care o cerea era un drum pe apă până la Mona[2], insula cea mare aflată în largul Mării Irlandei, la nord-vest de Comitat.

Fără prea mare tragere de inimă, pescarul fu de acord să ne ducă. N-ar fi vrut, dar îi era frică de bătrânul cu scânteieri aprige în ochi din faţa lui – şi care acum părea mânat de o hotărâre cu totul nouă.

Crezusem că mi-am căpătat deprinderea de a mă ţine pe picioare în timp ce mă aflam pe apă după călătoria în Grecia de vara trecută. Cât de mult mă înşelasem! O barcă mică de pescuit era cu totul altceva faţă de *Celeste,* corabia cu trei catarge. Chiar înainte să ieşim din apele golfului în largul mării, barca fu cuprinsă de un tangaj şi de un ruliu de-a dreptul alarmante, iar câinii începură curând să scheaune de frică. În loc să mă uit cum Comitatul dispare treptat în depărtare, mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei cu capul plecat peste marginea bărcii, cuprins de un violent rău de mare.

---

[2] Este vorba despre insula Man, situată aproximativ la jumătatea distantei dintre insulele Marii Britanii şi Irlandei, dependentă de Coroana britanică, dar fără să facă parte din Regatul Unit (n. tr.).

— Te simţi mai bine, băiete? Mă întrebă Vraciul după ce în sfârşit mă oprisem din vomat.

— Un pic, i-am răspuns, privind spre Mona, care acum se vedea ca o pată verde la orizont. Ai mai fost pe insulă până acum?

Magistrul meu clătină din cap.

— N-am fost niciodată chemat într-acolo. Am avut mai mult decât suficient de lucru în Comitat. Dar şi locuitorii insulei au partea lor zdravănă de necazuri cu Întunericul. E cel puţin o jumătate de duzină de bugani[3] acolo...

— Ce-i ăla bugan? Am întrebat.

Îmi aminteam vag că văzusem denumirea în Bestiarul Vraciului, dar nu-mi aduceam aminte absolut nimic despre ei. Ştiam că în Comitat nu mai exista aşa ceva.

— Ei bine, băiete, de ce nu cauţi ca să afli? Îmi zise Vraciul, scoţând Bestiarul din sac şi întinzându-mi-l. Este un soi de demon...

Am deschis Bestiarul şi l-am răsfoit până la capitolul despre demoni, găsind repede titlul: BUGANI.

— Citeşte cu voce tare, Tom! Insistă Alice. Vreau şi eu să ştiu ce şi cum.

Magistrul meu se încruntă, gândindu-se probabil că erau treburi de-ale vracilor, neavând nimic de-a face cu ea. Totuşi, am început să citesc cu voce tare, aşa cum îmi ceruse:

Un bugan este un tip de demon care frecventează ruinele şi se materializează de obicei sub forma unui taur negru sau a unui bărbat păros, deşi mai există şi alte ipostaze pe care le poate alege, astfel încât să-i satisfacă scopurile. În regiunile mlăştinoase, se ştie că buganii iau înfăţişarea unor omidee.

Un bugan scoate două sunete caracteristice: fie mugeşte ca un taur furios, ca să-i alunge pe cei care se aventurează prin apropierea domeniului său, fie le şopteşte victimelor sale cu o sinistră voce omenească. El le spune celor pe care-i năpăstuieşte că le va secătui forţa vitală, iar groaza de care sunt cuprinşi aceştia îi dăruieşte demonului puteri încă şi mai mari. Dacă-ţi astupi urechile, nu te aperi defel: auzi vocea buganului tocmai înăuntrul capului. Până şi despre cei surzi

---

[3] În original, *buggane*, creatură fantastică specifică mitologiei insulei Man, un soi de căpcăun (n. tr.).

de-a binelea se ştie că ar fi căzut victime acestui sunet perfid. Ce-i care aud șoaptele mor în decurs de câteva zile, dacă nu izbutesc să-l omoare între timp pe bugan. El înmagazinează forţa vitală a tuturor celor uciși într-un labirint pe care și-l clădește adânc sub pământ.

Buganii sunt imuni la sare şi pilitura de fier, ceea ce-i face atât de greu de ucis, cât şi de închis. Singurul lucru faţă de care sunt vulnerabili este o lamă făurită dintr-un aliaj de argint, care trebuie să fie înfiptă în inima buganului atunci când acesta este pe deplin materializat.

— Sună de-a dreptul înfricoşător, zise Alice.

— Da, ai motive întemeiate să fii atât înspăimântat, cât şi prudent când vine vorba despre un bugan, o aprobă Vraciul. Se zice că nu există vraci pe Mona, dar, din câte am auzit, nu le-ar strica deloc să aibă. Iată de ce buganii prosperă acolo: nimeni nu e capabil să-i ţină în frâu.

Deodată, începu să burniţeze, aşa că-mi smulse repede Bestiarul din mâini, îl închise şi-l vârî în sac, ferindu-l de vătămări. Era ultima lui carte şi n-ar fi vrut să se strice şi mai mult.

— Cum sunt locuitorii insulei? Am întrebat.

— Sunt un popor mândru şi îndărătnic. Sunt şi războinici şi au o puternică armată de oşteni plătiţi, numiţi „yeomeni”. Dar o insulă măruntă ca asta n-ar avea nici cea mai mică şansă dacă inamicul ar privi dincolo de Comitat şi s-ar hotărî s-o invadeze.

— Cei de pe insulă n-o să ne întâmpine cu braţele deschise, nu? Zise Alice.

Vraciul încuviinţă, căzut pe gânduri.

— S-ar putea să ai dreptate, fato. Refugiaţii sunt rareori bineveniţi oriunde s-ar duce. Ei nu reprezintă decât guri în plus de hrănit. Şi foarte mulţi oameni vor fi fugit din Comitat, îndreptându-se spre Mona. Mai departe, spre apus, este şi Irlanda, însă drumul ar fi mult mai lung, iar eu prefer să rămân cât mai aproape cu putinţă de casă. Dac-o să dăm de greu, o să ne putem continua şi mai târziu drumul spre apus.

Pe măsură ce ne apropiam de insulă, valurile deveneau mai puţin agitate, însă burniţa se înteţise şi ne bătea drept în faţă. Vremea şi dealurile înverzite din faţa noastră îmi aminteau de Comitat. Era aproape de parcă ne-am fi întors acasă.

Pescarul ne debarcă în partea de sud-est a insulei, amarându-şi pentru scurt timp barca de un debarcader din lemn ieşit în afară pe un ţărm stâncos. Cei trei câini săriră unul după altul din barcă, bucuroşi să se vadă din nou pe uscat, însă noi i-am urmat cu ceva mai multă încetineală, încheieturile fiindu-ne înţepenite după atât de multă vreme petrecută la bord. A fost doar o chestiune de minute până ce pescarul a pornit din nou pe mare. Tăcut şi întunecat pe drumul încoace, de data asta aproape că zâmbea. Îşi plătise datoria faţă de Vraci, iar acum se bucura că scăpa de noi.

La capătul celălalt al debarcaderului am zărit patru pescari localnici, sub un adăpost de lemn, dregându-şi plasele; în timp ce ne apropiam, ne priviră mijindu-şi ochii, plini de ostilitate. Magistrul meu mergea înainte, cu gluga ridicată, ca să se ferească de ploaie; îi salută prin semne. Nu-i răspunse decât unul; ceilalţi trei îşi întoarseră privirile şi-şi văzură de lucrul lor, iar cel de-ai patrulea scuipă pe prundiş.

— Am avut dreptate, aşa-i? Nu suntem bine-veniţi aici, Tom, zise Alice. Trebuia să navigăm mai departe, spre Irlanda!

— Ei bine, acum suntem aici, Alice, aşa că va trebui să ne descurcăm pe cât putem mai bine, i-am răspuns eu.

Am înaintat pe plajă până când am ajuns la capătul unei poteci înguste şi noroioase, ce se întindea la deal printre o duzină de bordeie acoperite cu stuf, dispărând apoi într-o pădure. După ce am trecut de cea din urmă uşă, dintre copaci apăru un bărbat, blocându-ne calea. Avea în mâini o bâtă zdravănă. Gheară se repezi înainte şi mârâi ameninţător spre străin, zbârlindu-şi blana neagră.

— Cheamă câinele înapoi, băiete. Mă ocup eu de treaba asta! Îmi strigă Vraciul peste umăr.

— Gheară! Aici… fetiţă cuminte! Am strigat-o, iar ea se întoarse cu părere de rău lângă picioarele mele.

Ştiam că, şi să fi fost de una singură, era pe deplin capabilă să se descurce împotriva unui bărbat care nu era înarmat decât cu o bâtă.

Străinul avea chipul tăbăcit şi, în ciuda vremii umede şi friguroase, îşi suflecase mânecile până deasupra coatelor. Era îndesat şi musculos, cu un aer autoritar, ceea ce mă făcea să

cred că nu era un simplu pescar. Abia apoi am observat că era îmbrăcat chiar într-o uniformă militară: purta o vestă strâmtă din piele maro, cu o emblemă pe umăr: trei picioare alergând, cuprinse într-un cerc; picioare îmbrăcate în armură[4]. Dedesubt era o inscripţie în latină: QUOCUNQUE JECERIS STABIT. Bănuiesc că era unul dintre yeomenii insulei.

— Nu sunteţi bine-veniţi aici! Îi zise el Vraciului, privindu-l cu ostilitate şi ridicându-şi ameninţător bâta. Trebuia să fi rămas pe pământurile voastre. Şi-aşa avem destule guri de hrănit!

— N-am prea avut de ales, a trebuit să le părăsim, îi răspunse blajin Vraciul. Soldaţii inamici mi-au ars casa şi chiar vieţile ne erau în primejdie. Tot ceea ce vă cerem este să ne lăsaţi să stăm aici până când ne vom putea întoarce în siguranţă. Am venit pregătiţi să muncim şi să ne câştigăm existenţa pe cât ne stă în puteri.

Bărbatul îşi lăsă bâta în jos, dând aprobator din cap.

— Chiar o să munciţi, dacă vi se va da ocazia: exact la fel de greu ca toţi ceilalţi. Până acum, cei mai mulţi refugiaţi din Comitat au debarcat la Douglas, la miazănoapte. Dar noi ştim că unii vor încerca să se furişeze, întocmai ca voi, aşa că stăm de veghe, zise el, privind mai întâi spre Vraci şi apoi spre mine.

L-am văzut observându-ne pelerinele cu glugă caracteristice, apoi toiegele şi sacii. Până şi cei de pe Mona puteau să recunoască veşmintele şi ustensilele îndeletnicirii noastre.

Apoi o examină pe Alice, coborându-şi privirea la pantofii ei ascuţiţi şi căscând ochii de mirare. Îşi făcu repede cruce.

— Ce caută un vraci în tovărăşia unei vrăjitoare? Întrebă el.

— Fata nu e vrăjitoare, răspunse calm Vraciul. Lucrează pentru mine, îmi copiază cărţile. Iar el este ucenicul meu, Tom Ward.

— Ei bine, n-o să-ţi mai fie ucenic cât timp o să se afle aici, moşule. La noi, cei din tagma voastră nu au căutare, iar cu vrăjitoarele ne descurcăm într-un anume fel. De îndată ce se va face sortarea, cei aleşi vor munci cu toţii pământul. De hrană avem nevoie, nu de şarlatanii.

---

[4] Este vorba despre Triskelion (din greacă: *tri skelos,* adică *trei picioare),* simbolul caracteristic insulei Man. De asemenea, este şi simbolul Britaniei şi al Siciliei (în ultimul caz numindu-se *trinacria)* (n. tr.).

— Sortarea? Se miră Vraciul. Explică-mi ce vrei să spui cu asta!

— Nu v-am cerut noi să veniţi încoace, mârâi yeomanul, înălţându-şi din nou bâta. Flăcăul ăsta e tânăr şi puternic şi va fi sigur pus la muncă. Dar unii ajung înapoi în mare… iar pentru alţii am putea avea altfel de leacuri, adăugă, uitându-se la Alice.

Nu-mi plăcea deloc ceea ce auzeam, aşa că am făcut un pas înainte, oprindu-mă lângă magistrul meu.

— Ce vrei să spui prin „înapoi în mare”? Am vrut să ştiu.

Vraciul îmi puse o mână pe umăr.

— Ia-o încet, băiete. Cred că ştim amândoi ce vrea să zică.

— Da: cei care nu pot să muncească ajung hrană pentru peşti. Moşnegii ca tine. În ce-o priveşte pe vrăjitoare, continuă yeomanul, încruntându-se la Alice, tu nu eşti prima care-a încercat să se strecoare la ţărmul nostru în ultima săptămână. Toate o să primiţi ceea ce meritaţi. Avem noi metodele noastre, când e să ne descurcăm cu de-alde voi!

— Cred că am auzit destule, interveni Vraciul, în timp ce ploaia îi picura de pe vârful nasului.

Îşi ridică toiagul, ţinându-i de-a curmezişul corpului, într-o poziţie de apărare. Bărbatul schiţă un zâmbet lipsit de veselie şi păşi agresiv în faţă.

Totul se petrecu foarte repede. Străinul îşi repezi bâta spre capul magistrului meu, dar nu ajunse să-l şi atingă. „Moşneagul” deja nu mai era acolo. Vraciul făcuse un pas în lateral, de unde-i trase două lovituri rapide. Cea dintâi îl izbi pe atacator în încheietura mâinii, făcând ca bâta să-i zboare şi un urlet de durere să-i ţâşnească de pe buze. Cea de-a doua îl pocni cu putere în tâmplă, lăsându-l fără simţire la picioarele noastre.

— Nu e tocmai cel mai bun început, băiete! Constată Vraciul, clătinând din cap.

M-am uitat înapoi. Cei patru pescari ieşiseră din adăpostul lor şi se holbau acum la noi. Vraciul îmi urmări privirea, după care arătă spre deal.

— Cel mai bine ar fi să lăsăm în urmă ţărmul, zise el imediat, luând-o iute la picior, eu şi cu Alice fiind nevoiţi să ne străduim din greu să ţinem pasul.

CAPITOLUL 04

ŞOBOLANI CU ARIPI

Am urcat printre copaci, cu Vraciul înaintea noastră.

În următoarea jumătate de oră, magistrul meu făcu tot posibilul să urmeze o rută care să deruteze pe oricine ar fi vrut să ne urmărească, fie şi copoi. Am intrat până la genunchi în două râuri diferite, o dată ieşind pe celălalt mal, iar altă dată, pe acelaşi. Când a fost, în sfârşit, satisfăcut, Vraciul ne conduse spre miazănoapte într-un ritm mai lejer.

— Era mai bine dacă ne încercam norocul în Comitat, observă Alice. Indiferent câte râuri am trece, sigur ne vor urmări până-n pânzele albe. Şi ne vor dibui curând pe o insulă de mărimea asta.

— Eu nu cred că Mona e chiar atât de mică, Alice. O să găsim ascunzători din belşug, i-am zis eu, sperând să nu mă înşel.

Vraciul tocmai ajunsese în vârful unui deal şi acum privea atent în depărtare.

— Dumneata crezi că vor face eforturi serioase ca să ne găsească? L-am întrebat, ajungând în sfârşit lângă el.

— S-ar putea, băiete. Presupun că amicul nostru de-acolo se va trezi cu o mică durere de cap; fără îndoială că nu va veni singur după noi. Nici pescarii n-au încercat să ne urmărească, aşa că va trebui să-şi găsească ajutoare ca lumea, ceea ce o să-i ia timp. I-ai văzut emblema şi semnul de pe umăr?

— Trei picioare în armură prinse în cerc, i-am răspuns.

— Iar cuvintele latineşti de dedesubt înseamnă…? Mă întrebă magistrul.

— Oriunde m-ai arunca, rămân în picioare?

— Da, eşti destul de aproape – asta sugerează încredere în sine, băiete. Sunt un popor încăpăţânat, viguros, iar noi e limpede c-am ajuns într-un loc nepotrivit. Acestea fiind spuse, presupun că ne-am descotorosit acum de urmăritori. În plus, adăugă, arătând la vale, au şi alte probleme în afară de noi!

Puteam să zăresc în depărtare un oraş mare şi un port plin cu ambarcaţiuni de toate mărimile. Dincolo de el se întindea un golf mare în formă de semilună, în care se aflau nave mai mari, unele dintre ele la mare distanţă faţă de uscat. Bărci mai mici îi transbordau pe călători la ţărm. Un uriaş stol de pescăruşi se rotea deasupra portului, făcând o zarvă pe care o

puteam auzi şi de pe deal.

— Acela este Douglas, oraşul cel mai mare de pe insulă. Alţi oameni care-şi caută refugiu, ca şi noi, zise Vraciul. Unele dintre navele acestea vor pleca iarăşi în curând, dar cel mai probabil nu se vor întoarce în Comitat. S-ar putea să am atâţia bani câţi ne-ar trebui pentru o călătorie mai departe, spre Irlanda. Acolo ar trebui să avem parte de o primire mai călduroasă. Oricum, mai rău decât aici sigur nu poate să fie.

— Dar ne vor lăsa să plecăm? L-am întrebat.

— Cel mai bine-ar fi să părăsim insula fără să ne observe, băiete. Aşteptăm până la căderea nopţii, după care tu o să cobori în oraş. Aproape oricărui marinar îi place să bea un pahar, două: o să-i găseşti în tavernele de pe chei. Cu un dram de noroc, vei putea să tocmeşti pe cineva cu o barcă mai mică.

— Merg şi eu cu Tom, se oferi la repezeală Alice, să fiu cu ochii-n patru după primejdii…

— Nu, fato, tu rămâi cu mine şi cu câinii. Băiatul e mai bine să meargă singur de data asta…

— De ce nu poate să vină şi Alice cu mine? Două perechi de ochi văd mai bine decât una singură, am susţinut la rându-mi.

Vraciul ne privi supărat.

— Voi doi sunteţi cumva legaţi cu un lanţ nevăzut? Întrebă, clătinând din cap. N-aţi prea stat despărţiţi în ultima vreme. Nu, am hotărât. Fata rămâne aici!

Alice mă privi pe furiş şi i-am observat licărul de teamă din ochi, la gândul urciorului cu sânge, singurul lucru care-l ţinea departe pe Diavol. Înăuntrul acelui urcior erau şase picături de sânge: trei din al ei şi trei din al meu. Şi Alice era în siguranţă atât timp cât stătea aproape de mine. Dar dacă mă duceam singur în oraş, nimic nu-l mai putea împiedica pe Diavol să se răzbune pe ea. Ştiam că, deşi nu se împotrivea acum, avea să nesocotească hotărârea Vraciului şi să coboare cu mine.

Am pornit spre vale curând după ce s-a întunecat, lăsându-mi în urmă pelerina, sacul şi toiagul. Din câte se părea, pentru cei de pe insulă nu erau bine-veniţi nici vracii, nici ucenicii lor. De acum, era posibil să fi început să ne caute prin oraş. Norii fuseseră izgoniţi de vânt, iar noaptea era senină şi înstelată, cu o semilună decolorată în înaltul cerului. Imediat ce m-am

îndepărtat vreo sută de metri, m-am oprit şi am aşteptat. Nu după mult timp, Alice mă ajunse din urmă.

— A încercat domnul Gregory să te oprească? Am întrebat-o.

Alice clătină din cap.

— I-am zis că plec să vânez iepuri, dar el a dat dezaprobator din cap şi şi-a coborât privirea spre picioarele mele, aşa că ştiu că nu m-a crezut.

Uitându-mă în jos, am observat că era desculţă.

— Mi-am strecurat pantofii în sacul tău, Tom. Aşa, e mai puţin probabil să-şi închipuie cineva că aş fi vrăjitoare.

Am pornit la vale şi curând am ieşit dintre copaci, pe o pantă ierboasă, alunecoasă acum din cauza ploii recente. Alice nu era obişnuită să meargă desculţă şi căzu în fund de două ori până să ajungem la cele dintâi bordeie şi să dăm de o cărare cu prundiş.

După zece minute, eram jos în oraş, croindu-ne drum spre port pe îngustele străduţe pietruite. Douglas era ticsit de marinari, dar printre ei se mai vedeau şi câteva femei, unele dintre ele desculţe, la fel ca Alice; aşa că, lăsând deoparte faptul că era de departe cea mai drăguţă, nu ieşea în niciun fel în evidenţă.

Erau aproape la fel de mulţi pescăruşi câţi oameni şi păreau agresivi şi netemători, năpustindu-se spre capetele unora. Pe unul dintre ei l-am văzut înhăţând o felie de pâine din mâna unui bărbat tocmai când acesta se pregătea să muşte din ea.

— Oribile păsări, zise Alice. Şobolani cu aripi, asta sunt.

După o vreme, ajunserăm pe o stradă principală largă şi aglomerată, unde fiecare a cincea casă părea să fie un han. Am aruncat o privire prin ferestrele primei taverne. Era plină, dar nu mi-am dat seama cât de ticsită până n-am deschis uşa. Aerul cald şi un puternic miros de bere se abătură asupra mea; zgomotoasa şi turbulenta mulţime de băutori dinăuntru era înghesuită umăr la umăr. Am văzut că ar fi trebuit să-mi croiesc drum cu forţa, aşa că m-am întors, clătinând din cap spre Alice şi pornind mai departe pe stradă.

Toate celelalte hanuri pe lângă care am trecut păreau la fel de aglomerate, dar apoi am observat o stradă lăturalnică, ducând în jos spre port, unde se găsea ceea ce părea să fie o altă tavernă. În clipa în care am deschis uşa, am observat că era aproape pustie, doar câţiva bărbaţi stând pe taburetele de

la bar. Tocmai mă pregăteam să păşesc înăuntru, când proprietarul îşi flutură pumnul spre mine şi spre Alice.

— Afară cu voi! N-avem nevoie de lepădături pe-aici! Strigă el.

Nu era cazul să mi se spună de două ori: ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să atrag atenţia asupra mea. Eram pe cale să mă întorc spre strada principală, când Alice arătă în direcţia opusă.

— Încearcă şi-acolo, Tom. Pare să mai fie o tavernă mai în jos…

Foarte curând, aveam să constat că avusese dreptate. Era exact la capătul unei străduţe înguste, pe colţ, intrarea fiind cu faţa spre port. La fel ca ultima tavernă vizitată, era aproape goală, doar câţiva inşi stând în faţa tejghelei, cu halbele de bere în mâini. Patronul mă privi mai degrabă cu interes decât cu ostilitate, tocmai această curiozitate făcându-mă să mă hotărăsc fără întârziere: era mai bine să ies de-acolo. Dar exact când mă întorceam să ies, o voce mă strigă pe nume.

— Ei, dacă ăsta n-o fi Tom Ward!

Şi un bărbat masiv, roşu la faţă şi cu perciuni mari, se apropie cu paşi apăsaţi de mine.

Era căpitanul Baines, de pe *Celeste,* corabia pe care o tocmise mama vara trecută, pentru călătoria noastră în Grecia. Avea ca bază de plecare Capul Sunderland. Fără îndoială că sosise aici având cala plină de cei fugiţi din calea invadatorilor.

— Mă bucur să te văd, băiete. Şi pe fată! Adăugă el, privind-o pe Alice, care stătea în pragul uşii deschise. Veniţi încoace, să vă încălziţi lângă foc.

Căpitanul purta un impermeabil lung şi negru, cu o bluză marinărească groasă, din lână cenuşie pe dedesubt: e clar că mateloţii ştiu cum să se îmbrace pe vreme rece. Ne conduse la o masă goală de lemn aflată într-un colţ, iar noi ne-am aşezat pe scaune, cu faţa la el.

— Vă e foame? Ne întrebă.

Am încuviinţat. Eram lihnit. În afară de câteva înghiţituri de brânză, ultimul lucru pe care-l mâncasem fuseseră cei câţiva iepuri gătiţi de Alice seara trecută.

— Hangiu, adu-ne două plăcinte cu carne şi bere şi să fie

fierbinţi! Strigă el în direcţia barului, după care se întoarse spre noi. Cine v-a trecut apa? Ne întrebă, coborându-şi glasul.
— Am venit cu o barcă mică, pescărească. Ne-a debarcat la sud de Douglas, dar am dat imediat de belea.
Am avut noroc c-am scăpat. Un tip cu o bâtă a încercat să ne aresteze, dar domnul Gregory l-a doborât.
— Şi-acum unde ţi-e magistrul?
— E sus, pe coasta dealului de la miazăzi faţă de oraş. M-a trimis încoace să văd dacă pot închiria vreo barcă, să ne ducă mai departe spre apus, în Irlanda.
— Nu prea ai şanse, tinere Tom. Corabia mea, *Celeste,* e sechestrată şi are la bord paznici înarmaţi. Cât despre cei pe care i-am adus aici, sunt toţi arestaţi. La fel şi refugiaţii de pe celelalte corăbii. Totuşi, nu prea poţi să-i învinuieşti pe insulari. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi să năvălească şi aici invadatorii. Le e frică şi de vrăjitoarele care fug din Comitat… şi pe bună dreptate. O mică barcă pescărească a acostat mai la miazănoapte. Amândoi marinarii au fost găsiţi morţi: goliţi de sânge şi cu degetele mari retezate.
Auzindu-l, Alice icni. Ştiam la ce se gândea. Fără îndoială că vrăjitoarele din Pendle rămăseseră pe loc, aşteptând să vadă ce avea să se întâmple. Asta putea foarte bine să fie opera unei alte vrăjitoare – unele trebuie să fi fugit din Comitat. Şi dacă era vorba tocmai despre mama lui Alice?
Dacă Osoasa Lizzie era liberă pe insulă?

CAPITOLUL 05

NEOMUL

Amândoi ne-am aruncat asupra plăcintelor fierbinţi cu carne şi bere, în timp ce căpitanul ne povesti ceea ce ştia. Se pare că aproape toţi refugiaţii erau trimişi înapoi în Comitat. Conducătorii Consiliului Guvernator se temeau că, dacă nu procedează aşa, Mona va fi următoarea ţintă a atacurilor.
— De-asta au pus sechestru pe *Celeste.* Curând, o să plec înapoi spre Capul Sunderland, ducându-l înapoi pe fugari la mila duşmanului. O să lase paznici înarmaţi la bord, ca să se asigure că exact asta voi face. Aici nu rămân decât vrăjitoarele pe care le descoperă; nu c-aş fi luat-o pe vreuna cu mine. Ţineţi minte ce vă spun, unele care nu sunt cu

adevărat vrăjitoare vor fi puse la încercare şi găsite vinovate. Nu mă îndoiesc că şi nevinovaţii vor avea de suferit…

Se referea la ceea ce Vraciul numea „acuzaţii nedrepte”. Avea dreptate: fără îndoială că cel puţin o vrăjitoare adevărată ajunsese pe Mona, însă multe alte femei nevinovate vor fi silite să plătească un preţ cumplit pentru faptele ei.

— Sfatul meu ar fi să mergeţi spre centrul insulei, iar pe urmă spre coasta de sud-vest. Acolo găsiţi un orăşel de pescari, Port Erin, şi o grămadă de sate micuţe ceva mai departe, la miazănoapte, în peninsulă. În partea aia e puţin probabil să fi debarcat refugiaţii, aşa că vor fi mai puţini care să-i pândească. Aţi putea găsi pe cineva care să vă ducă de acolo în Irlanda…

— Mie mi se pare un sfat bun, Tom, zise Alice zâmbind.

I-am zâmbit la rândul meu, dar deodată expresia feţei i se schimbă într-una de teamă şi de oroare. Privea fix spre uşă, parcă simţind primejdia.

Deodată, uşa se dădu de perete şi o jumătate de duzină de indivizi masivi, agitându-şi bâtele, năvăli înăuntru. Purtau veste din piele cu emblema aceea cu trei picioare: yeomeni. Un tip înalt cu mustaţă neagră şi spadă la şold – evident, conducătorul lor – îi urmă înăuntru. Se opriră toţi lângă uşă, măturând din priviri încăperea, cercetându-i din ochi pe ocupanţii fiecărei mese, ca şi pe cei care stăteau la tejghea. Abia atunci am observat că aveau un prizonier.

Şi el purta vestă din piele cu aceeaşi emblemă. Haina îi accentua dimensiunile: era înalt şi masiv. De ce l-ar ţine prizonier pe unul dintre ai lor? M-am întrebat. Cu ce-o fi greşit? Apoi am observat că omul era legat, dar într-un chip ciudat, plin de cruzime. O bucată de lanţ fin din argint se întindea de la fiecare ureche a lui spre mâinile celor doi paznici care-l încadrau. Urechile îi fuseseră străpunse foarte aproape de craniu, iar găurile prin care trecea lanţul erau roşii şi umflate.

Deodată, prizonierul adulmecă zgomotos de trei ori şi vorbi, cu vocea la fel de scrâşnită ca o pilă răzuind metalul.

— Miros o femeie! E o femeie aici, domnule comandant Stanton, rosti el, întorcându-se spre bărbatul înalt cu mustaţă.

Străjerii priviră cu toţii spre Alice. Era singura femeie din încăpere.

Prizonierul începu să se îndrepte spre masa noastră, cu cei

doi străjeri care-l încadrau ţinând pasul cu el şi cu Stanton urmându-i într-o parte. Şi, în timp ce se apropia, am observat simultan două lucruri: primul, că era orb, cu globii oculari de un alb lăptos; al doilea îmi dădu un fior pe şira spinării şi-mi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească.

Avea părul negru, creţ şi încâlcit: mai degrabă semăna a blană de animal decât a păr omenesc. Prin el, foarte sus pe frunte, ieşeau la iveală două coarne scurte şi încovoiate, albe şi ascuţite la vârf. Nu era om: era un neom, rezultatul unirii dintre Diavol şi o vrăjitoare.

— Nu-i nicio femeie! Zise Stanton, izbucnind în râs. Nu-i decât o fată costelivă, cu picioarele murdare. Mai încearcă!

De data aceasta, neomul nu mai adulmecă; nu făcu decât să-şi îndrepte faţa spre Alice, de parcă ochii lui orbi ar fi putut chiar s-o vadă. O expresie de nedumerire îi schimonosi faţa.

— Ei, haide, îl îmboldi comandantul, cu nerăbdare în glas. Fata asta e vrăjitoare sau nu?

— Are Întunericul în ea! Strigă neomul. Putere întunecată!

— Ei bine, asta-i tot ce trebuie să ştim! Înhăţaţi-o, băieţi! Răcni comandantul şi doi străjeri păşiră înainte, smulgând-o pe Alice de pe scăunelul ei.

Ea nu încercă să se împotrivească: avea ochii larg deschişi şi plini de groază.

Nu ştiam decât un singur lucru: că oriunde ar fi dus-o pe Alice, trebuia să merg şi eu. Dacă avea să fie despărţită de urciorul cu sânge, Diavolul urma să se răzbune pe ea. Totuşi, întâmplarea făcu să nu trebuiască să mă mişc.

— Cercetează-i pe ceilalţi doi! Ordonă Stanton. Stăteau de vorbă cu o vrăjitoare. Poate că erau cu toţii în cârdăşie. Poate că vreunul dintre ei o fi vrăjitor…

Neomul îşi întoarse chipul spre căpitanul Baines.

— Nici urmă de Întuneric aici, mormăi el.

— Şi băiatul?

Veni şi rândul meu, numai că după ce mă studie cu ochii săi orbi, creatura păru şi mai nedumerită. Gura i se deschise de două ori, dezvăluind două şiruri de dinţi galbeni şi ascuţiţi, dar nu rosti niciun cuvânt.

— N-avem toată ziua de pierdut. Care-i problema?

— O aşchie de Întuneric îi este îngropată adânc în suflet. O bucată foarte mică…

— Ajunge! Luaţi-l şi pe el! Se răsti Stanton. E multă vreme de când n-am mai pus la încercare un vrăjitor. Sunt foarte rari.

Abia am mai avut timp să arunc o privire spre chipul îngrijorat al căpitanului Baines până să fiu înhăţat la rândul meu, iar după câteva clipe aveam deja braţele legate la spate şi eram scos din tavernă împreună cu Alice, fiind târât de mâini aspre la deal, spre strada principală.

După un marş forţat pe străzile aglomerate, în timpul căruia am fost îmbrânciţi, batjocoriţi şi scuipaţi, am ajuns în sfârşit la periferia oraşului şi am fost împinşi într-o căruţă trasă de patru cai shire[5] vânjoşi. Vizitiul pocni din bici şi am pornit pe o cărare; după ce-am aruncat o privire spre stele şi am observat poziţia în care se afla Carul Mare, am ajuns la concluzia că ne ducea spre nord-vest. Alice şi cu mine nu eram singurii din căruţă. Eram păziţi de trei bărbaţi solizi înarmaţi cu bâte pe care păreau mai mult decât dispuşi să le folosească. Aveam încă mâinile legate şi nu exista nici cea mai mică şansă de evadare.

La început, nu vorbiră, părând să se mulţumească doar să stea cu ochii pe noi. Amândoi ne lăsarăm capetele în jos, nevrând să le dăm vreun pretext pentru violenţă, păstrând tăcerea, dar, după ceva mai puţin de o oră, unul dintre ei mă împunse cu bâta.

— Vezi aia de colo, băiete? Mă întrebă, arătând spre dreapta lui.

În depărtare, luminată de lună, era un fel de clădire fortificată. Puteam să zăresc un turn înconjurat de ziduri crenelate, dincolo de el înălţându-se un munte.

— Ăsta-i turnul Greeba[6], continuă el. S-ar putea să mai trăieşti doar cât să-l mai vezi o dată!

Ceilalţi yeomeni izbucniră în râs.

— Dar îndată ce-o să fii înăuntru, o să-ţi doreşti să fi murit!

---

[5] Rasă de cai de tracţiune originară din centrul Marii Britanii, exemplarele fiind puternice şi masive, cu păr lung de la genunchi în jos (n. tr.).

[6] Muntele Greeba are o altitudine de aproximativ 422 de metri şi este situat în centrul insulei Man. Castelul şi turnurile de la poalele sale au fost clădite la începutul secolului al XIX-lea. Denumirea lui provine din cuvântul scandinav *gripa*, cu semnificaţia de *pisc* (n. tr.).

Doar cine are noroc e scos mort de-acolo! Adăugă unul dintre ei.

Nu m-am sinchisit să-l întreb ce voia să zică şi am rămas tăcut până când căruţa se opri în cele din urmă. Se pare că ajunseserăm într-un sat. Era înconjurat de copaci, iar dealurile se înălţau de-o parte şi de cealaltă. Ne coborâră din căruţă şi ne duseră pe lângă o movilă mare, ciudată, de pământ. Avea forma unui gorgan, dar cu patru straturi suprapuse. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Dincolo de ea se ridica un alt turn din piatră, acesta fiind cu mult mai mic decât cel dintâi. M-am întrebat dacă era pentru păstrarea prizonierilor şi aveam să aflu curând că ghicisem corect.

Ne târâră sus pe câteva trepte până la o uşă aflată cam pe la jumătatea înălţimii turnului şi, după ce ne dezlegară mâinile, ne îmbrânciră înăuntru. Uşa se trânti cu zgomot după noi, o cheie se răsuci în broască, iar străjerii coborâră, paşii lor stârnind ecou.

Am privit în jur. O singură lumânare ardea într-o firidă din perete, pâlpâind din cauza curentului provocat de o fereastră plasată mult deasupra. Celula avea formă circulară, fără pic de mobilier, doar cu câteva braţe de paie murdare care acopereau lespezile umede ale podelei.

— Nu prea-mi place locul ăsta, zise Alice, cu vocea abia mai ridicată decât o şoaptă.

— Poate nu ţi-o plăcea, fato, se auzi o voce de femeie din penumbra din dreapta noastră, dar ai face mai bine să te împaci cu el. E cel mai confortabil loc în care-o să mai fii vreodată. E turnul Tynwaldului, pentru vrăjitoare; după ce ieşi de-aici, nu te mai aşteaptă decât suferinţa şi moartea.

Cineva ieşi dintre umbre, oprindu-se în faţa noastră. Era o fată înaltă, de vreo optsprezece, nouăsprezece ani, cu părul negru şi lucios care-i ajungea până la umeri. Purta o rochie albastră drăguţă, iar pielea îi era curată şi strălucea de sănătate. Nu prea arăta a deţinut.

— Aţi venit din Comitat peste apă, aşa-i? Ne întrebă. Am încuviinţat.

— Eu sunt Tom Ward, iar ea e prietena mea, Alice. Aruncă o privire spre Alice, după care-mi dărui un zâmbet cald.

— Eu sunt Adriana Lonan, se prezentă ea. M-am născut şi am crescut pe Mona şi până de curând m-au lăsat în pace. Dar

acum totul a luat-o razna şi s-au apucat să le verifice şi pe femeile lor dacă nu cumva sunt vrăjitoare.

— Şi eşti vrăjitoare? Am întrebat-o.

Adriana încuviinţă.

— Sunt vrăjitoare de păsări, zise ea.

— Adică ai o pasăre ca familiar, o corectă Alice.

Fata clătină din cap şi se încruntă.

— N-am niciun familiar. Nu-mi dau sângele pentru nimic. Nu am treabă cu chestii dintr-astea întunecate. Sunt o vrăjitoare de păsări. Păsările sunt prietenele mele. Ne ajutăm reciproc. Dar tu, Alice? Eşti vrăjitoare?

Alice clătină din cap.

— Sunt dintr-un clan de vrăjitoare din Pendle şi am fost învăţată meşteşugul magiei negre timp de doi ani.

Dar nu, nu sunt vrăjitoare. Nu-i corect că ne-au adus aici, mai ales pe Tom. El e ucenicul unui vraci şi luptă pentru Lumină. Ei zic c-ar fi vrăjitor, dar nu-i adevărat.

Adriana mă privi cu atenţie, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Te-a adulmecat Corn?

— Neomul? Da, i-am răspuns. A zis că Alice are Întuneric în ea şi că aş avea şi eu o aşchie.

— Atunci poate că ai, murmură Adriana. Niciunul dintre noi nu e perfect. Dar, indiferent ce-am fi, n-o să prea conteze mâine, când o să fim puşi la încercare.

— Ce-o să facă? Se interesă Alice. O să fim obligaţi să înotăm? Doar n-o să folosească teascul, nu?

Înotul era cea mai populară metodă de a verifica dacă o persoană era sau nu vrăjitoare. Ţi se legau mâinile de picioare şi te azvârleau într-un iaz. Uneori, îţi legau degetul mare al mâinii drepte de degetul mare al piciorului stâng. Era o denumire ciudată pentru un astfel de test: cum ai fi putut să înoţi aşa? Dacă te duceai la fund şi, cel mai probabil, te înecai, erai nevinovat. Dacă izbuteai cumva să pluteşti, atunci erai considerat vinovat, te luau pe sus şi te ardeau pe rug.

Tescuirea era chiar şi mai rea. Te legau cu lanţuri de o masă şi, pentru o perioadă de timp, îţi puneau pietroaie grele peste trup, deseori nu mai puţin de treisprezece. După o vreme, abia dacă mai puteai să respiri. Dacă te recunoşteai vinovat din cauza durerii, te ardeau. Dacă nu, erai zdrobit încetul cu

încetul, până la moarte. Şi, dacă reuşeai să rămâi viu mai mult de o oră, se presupunea că te-ar fi salvat Diavolul şi tot la rug ajungeai.

— Nu, noi, cei de pe insulă, avem propriile metode, răspunse Adriana. Orice persoană bănuită de vrăjitorie e dusă până în vârf, pe Slieau Whallian, un deal mare dinspre miazăzi, apoi închisă într-un butoi cu ţepi de fier ascuţiţi pe dinăuntru. Apoi i se dă drumul să se rostogolească la vale[7]. Dacă, odată ajunsă jos, încă mai trăieşte, se consideră că e protejată de Întuneric şi-atunci e luată şi…

Vocea i se stinse înainte să-şi sfârşească fraza şi am observat că în ochi i se citea frica.

— Scapă multe cu viaţă? Am întrebat-o.

— Paznicul mi-a zis că au scăpat două – una dintre ele străpunsă rău – din şapte, câte au fost rostogolite ieri. Am încercat să le învăţ ce trebuie să facă. Poţi să ajungi jos fără să te străpungă prea rău. Nu toate butoaiele sunt la fel, aşa că ai nevoie şi de un dram de noroc, dar, dacă găseşti loc liber printre ţepi, te poţi sprijini cu mâinile şi cu picioarele pe dinăuntru. În timp ce butoiul se rostogoleşte, forţa centrifugă te împinge spre ţepi, aşa că trebuie să te ţii cât mai departe de ei. Şi-atunci, dacă butoiul nu face vreun salt mai mare cât timp coboară la vale, înseamnă că nici pe tine nu te azvârle de colo-colo pe dinăuntru, ca să te înfigă în ţepi.

— De unde ştii că funcţionează?

— Cunosc un om care lucrează la o fabrică de bere, dar face şi butoaie speciale la comandă. Când le vine câte-un ucenic de dogar, au un ritual la început. Îl vâră într-un butoi cu ţepi şi-l dau încet de-a dura dintr-un capăt în celălalt al atelierului, în timp ce toţi ceilalţi meşteri lovesc cu ciocanele în bănci şi aclamă. Numai că la început i se arată cum să se ţină. În cel mai rău caz, se alege cu câteva tăieturi, atât. Dar n-am reuşit niciodată să vorbesc cu cineva care să fi ajuns în viaţă la poalele Slieau Whallian. Dacă mai trăieşti, eşti luat imediat de-acolo.

— E mare diferenţă între a fi dat de-a dura cu încetul şi a te

---

[7] Genul acesta de pedepse aplicate femeilor bănuite de vrăjitorie este relatat întocmai în „Jenkinsons's Practical Guide to the Isle of Man" (1874), locul execuţiilor fiind chiar dealul Slieau Whallian, înalt de aproximativ 275 de metri (n. tr.).

rostogoli la vale, zise Alice. Dacă le-ai învăţat ce să facă, atunci de ce n-au rămas mai multe în viaţă ieri?

— Unele probabil că erau prea înfricoşate şi necăjite ca să mai asculte ce le spuneam, explică Adriana. Şi poate că-şi *doreau* să moară în butoi…

— De ce şi-ar fi dorit una ca asta? M-am mirat.

— Din cauza a ceea ce ţi se-ntâmplă dacă *rămâi* în viaţă. E chiar mai rău decât să te rostogoleşti în butoiul cu ţepi. Te dau ca hrană buganului…

CAPITOLUL 06

ÎNCĂ UNA MOARTĂ!

— Sunt câţiva bugani pe Mona, continuă Adriana, dar ei te dau ca hrană celui mai rău dintre toţi, care bântuie ruinele capelei de lângă turnul Greeba.

— Şi te mănâncă? Întrebă Alice, cu ochii mari de frică.

Adriana încuviinţă.

— Le încuie pe victime în carcerele din aripa de miazăzi a temniţei, tocmai pe marginea domeniului buganului. El stoarce încetul cu încetul viaţa din fiecare şi o înmagazinează undeva sub capelă. După asta, corpul poate încă să umble şi să respire, numai că e gol pe dinăuntru. Asta numai până când buganul, mergând pe două picioare şi arătând ca un bărbat mare şi păros, vine să-i bea sângele şi să-i mănânce carnea. Îi mestecă până şi câteva oase, zdrobindu-le cu dinţii lui mari: de-aia îi şi zicem *Zdrobitorul.* Pe urmă, ceea ce mai rămâne este îngropat în varniţa din curte.

Am tăcut, cu gândul la soarta nemiloasă care ne aştepta, dar apoi ceva începu să mă nedumerească. Adriana ne spusese că încercase să le înveţe pe celelalte prizoniere cum să scape cu viaţă din rostogolirea în butoiul cu ţepi… dar ea de ce nu avusese parte de acelaşi lucru?

— Adriana, pe tine de ce nu te-au pus la încercare ieri, împreună cu celelalte?

— Fiindcă lordul Barrule – el e seniorul peste castelul Greeba şi şeful Consiliului Guvernator al insulei – mi-a dat o ultimă şansă ca să mă răzgândesc: dacă fac ce-mi cere, mă cruţă. Altfel, îi lasă să mă pună la încercare…

Buza de jos a Adrianei începu să tremure şi lacrimile îi

izvorâră din ochi.
— Să te răzgândeşti cu privire la ce? Am insistat.
— Am vrut să mă mărit cu Simon Sulby, dogarul – cel care mi-a povestit despre butoaie –, dar lordul Barrule vrea să mă ia el de nevastă. E singur de zece ani, de când i-a murit soaţa. Nu s-a mai uitat de-atunci la altă femeie, dar se pare că arăt leit ca răposata lui nevastă. De-aia mă vrea pe mine. E foarte puternic şi obişnuit ca toată lumea să-i facă pe plac. L-am refuzat într-una… până când, în cele din urmă, şi-a pierdut cumpătul şi m-a denunţat ca vrăjitoare. Încă mă poate salva dac-ar vrea cu adevărat: v-am zis, e un om foarte puternic. O vorbă de-a lui şi aş fi liberă. Numai că e şi foarte mândru şi nu suportă să i se refuze ceva. Preferă să fiu moartă decât a altcuiva. Curând, o să fie prea târziu. Au început cu încercările aseară, dar asta a atras mulţimi numeroase, care-au devenit nesupuse. Când s-o linişti totul, o să ne rostogolească la vale, imediat înaintea zorilor.
După aceste cuvinte, nici Alice, nici eu nu am mai scos o vorbă multă vreme. Soarta ne părea cu adevărat sumbră.
Mă întrebam ce-o face acum Vraciul. Probabil că era îngrijorat şi se mira de ce nu m-am întors. Fără îndoială, îşi dăduse seama că Alice plecase după mine. Nu puteam decât să sper că n-avea să se aventureze la vale, în oraş. În mod sigur ar fi fost capturat.

Îndelunga tăcere fu deodată întreruptă de asprul scârţâit metalic al unei chei răsucite în broască. Deja veniseră după noi? M-am întrebat. Doar mai erau câteva ore până la ivirea zorilor.
Uşa celulei se deschise încet şi înăuntru păşi un singur personaj. Nu era yeoman, nici paznic. Era Corn, neomul. Lanţurile din urechi îi dispăruseră şi era dezbrăcat până la brâu, purtând doar o pereche de nădragi şi cizme greoaie. Pieptul îi era acoperit de un păr negru şi încâlcit, iar muşchii i se umflau pe umerii largi şi pe braţele lungi. Arăta puternic şi primejdios: capabil să ucidă cu mâinile goale.
În timp ce pătrundea greoi în încăpere, ne-am ridicat şi ne-am retras până când ne-am lipit cu spinările de peretele opus uşii. Ce voia? Nu-mi plăcea expresia de pe faţa lui. Chiar şi fără coame, tot ar fi arătat a bestie.

Înainta direct spre Alice. Când am încercat să mă strecor în calea lui, ca s-o apăr, mi-a ars un croşeu în umăr. A fost de parcă m-ar fi lovit cu piciorul mesei şi m-a trimis cât colo. Am căzut, dar m-am ridicat cât de repede am putut şi am dat să mă îndrept din nou spre Alice. Neomul s-a răsucit pe călcâie, ajungând cu faţa la mine, cu ochii lui morţi sclipind primejdios; şi-a lăsat capul în jos, coamele fiindu-i îndreptate spre mine. Am continuat să mă apropii de el, dar cu mai multă prudenţă, însă Alice ridică un braţ, oprindu-mă.

— Nu, Tom! Stai deoparte! Strigă ea. O să te ucidă. Lasă-mă să mă ocup eu de el.

M-am supus, însă m-am pregătit să atac creatura la primul semn de primejdie pentru Alice, cu toate că fără toiagul şi lanţul meu nu prea puteam să fac mare lucru. Aveam darul de a încetini timpul, moştenit de la mama, însă era extrem de greu de folosit şi m-am hotărât să încerc numai dacă Alice părea să fie cu adevărat în primejdie.

Neomul se întoarse din nou spre ea. Acum se aflau la mai puţin de-un braţ unul de altul.

— Soră? Zise cu o voce ca un huruit grav.

— Nu-ţi sunt soră! Răspunse Alice, clătinând mânioasă din cap.

Neomul îşi lăsă capul într-o parte şi adulmecă de trei ori.

— Avem acelaşi tată. Tu trebuie că-mi eşti soră vitregă. Nu tăgădui. Atunci, în oraş, nu eram sigur, dar acum sunt. Nu am nicio îndoială.

Era adevărat. Aveau ca mamă câte o fiinţă omenească diferită, însă Diavolul le era tată amândurora.

Deodată, Alice îi dărui un mic zâmbet.

— Atunci, dac-om fi frate şi soră, o să vrei să m-ajuţi, nu? N-ai vrea să mor, nu? Eşti mare şi puternic. N-ai putea să ne scoţi de-aici?

— Asta nu pot să fac. Comandantul Stanton m-ar pedepsi. Ar pune să mă biciuiască.

— Am putea să fugim, să evadăm împreună, îi propuse Alice.

— Nu pot să-mi părăsesc stăpânul, pe lordul Barrule. El a fost bun cu mine.

— A fost bun cu tine? M-am mirat eu. Dar cum a fost când te-a târât prin oraş cu lanţuri petrecute prin urechi? Asta nu mi s-a părut ceva bun.

Neomul mârâi nemulţumit.
— Comandantul Stanton face asta fiindcă-i e frică de mine, dar lordul Barrule nu-mi face niciodată rău. Nu, el nu. Putea să pună să fiu ucis, dar în loc de asta mi-a permis să-i fiu slugă. E un stăpân bun.
— Şi-atunci ce treabă ai? Vru să ştie Alice. Sigur vrei ceva, altfel n-ai fi aici.
— Am vrut doar să te văd, atât, răspunse el. Am vrut doar să-mi văd sora mai mică.
Spunând acestea, se întoarse cu spatele şi porni înapoi spre uşă.
— Sper că eşti fericit acum, că m-ai văzut, fiindcă în scurt timp o să fiu moartă, strigă Alice. Grozav frate mai eşti. Fraţii şi surorile ar trebui să se ajute între ei!
Dar neomul închise uşa după el şi auzirăm cheia răsucindu-se încă o dată în broască.
— Ei bine, merita încercat, explică Alice. Oare câţi neoameni or mai exista… Mă întreb dacă şi ceilalţi sunt asemeni lui. Sau lui Colţ…
Colţ a fost fiul bătrânei Mame Malkin, un neom cu dinţi mari şi prea mulţi încât să-i încapă în gură, de unde şi numele. Vraciul îl omorâse cu toiagul lui, străpungându-l în frunte.
Într-adevăr, câţi neoameni să fi zămislit Diavolul? Iată o întrebare interesantă. Colţ fusese rău. O ajutase pe Mama Malkin să omoare mame cu pruncii lor cu tot: de acolo îşi trăsese vrăjitoarea numele. Ţinuse un cămin pentru mamele nevoiaşe. Numai că foarte multe dintre ele dispăruseră, iar când autorităţile locale îşi adunaseră în sfârşit curajul şi porniseră investigaţiile, găsiseră un câmp plin de oase. Cele mai multe femei fuseseră omorâte prin zdrobire, cu coastele rupte şi sfărâmate: aceasta fusese opera lui Colţ. Neoamenii erau incredibil de puternici, iar Corn părea foarte primejdios.
— N-are rost să tăgăduiesc, continuă Alice. Şi cu Colţ am avut acelaşi tată, dar nu l-am considerat frate vitreg nici măcar pentru o clipă.
— Corn nu pare să fie nici pe departe atât de rău cum era Colţ. Cred că a avut o viaţă grea, mi-am dat eu cu părerea.
— Asta sigur aşa e, zise Adriana. Stanton e crud cu el, dar nu înţeleg de ce-i rămâne atât de credincios lordului Barrule. Chiar nu vede că stăpânul lui îi dă voie lui Stanton să se

poarte aşa cu el? Unii zic că-i e credincios pentru că Barrule îl lasă să fie păzitorul buganului.
— Păzitorul? M-am mirat.
— Corn lucrează împreună cu buganul, aşa se zice. El îl ajută să-şi aleagă victimele…

Noaptea trecu repede şi, cu mult înaintea zorilor, încă trei prizoniere ajunseră să împartă celula cu noi: două erau refugiate din Comitat, fete încă de vârsta adolescenţei; cealaltă era o femeie localnică mai în vârstă.
Adriana nu mai pierdu timpul şi le explică imediat cum puteai să te propteşti pe dinăuntrul butoiului. Cele două fete din Comitat o ascultară cu interes, însă femeia localnică doar izbucni în plâns. Auzise prea multe poveşti despre ceea ce urma să înfrunte. Ideea de a fi dată ca hrană buganului o îngrozea într-atât, încât aproape că prefera să fie sfârtecată de ţepi.
Imediat înaintea zorilor, străjerii – vreo două duzini – veniră după noi şi ne târâră pe treptele turnului şi apoi de-a lungul satului, spre miazăzi. Adriana ne însoţi: era limpede că Barrule nu mai avea răbdare cu ea. Apoi ne mânară pe un deal mare, care trebuie să fi fost Slieau Whallian. Urcuşul era lung şi abrupt. Aveau de gând să ne arunce la vale de-acolo? Dacă da, şansele noastre de supravieţuire erau minime.
Spre răsărit, cerul începea să se înroşească, în timp ce jos, la orizont, era vizibilă o singură stea strălucitoare. Nu bătea vântul şi aerul era rece, iar noi tremuram lângă un rând de butoaie mari. Un şir de făclii înfipte în pari cobora spre vale, însemnând calea pe care aveau să apuce butoaiele, însă nu era nevoie de ele: deja se făcuse destulă lumină încât să vezi drumul. Majoritatea străjerilor rămase cu noi pe culme. La vale, în marginea unei păduri întinse, nu vedeam decât şase oameni; unul dintre ei avea o spadă la cingătoare şi am bănuit că era Stanton, comandantul yeomenilor care ne arestaseră.
— Ea prima! Strigă unul dintre străjeri, arătând spre femeia mai vârstnică.
Când o înşfăcară, ea începu să plângă cu sughiţuri isterice, întregul trup zguduindu-i-se şi cutremurându-i-se.
— Laşilor! Exclamă mânioasă Adriana, agitându-şi pumnul spre bărbaţi. Cum puteţi să-i faceţi una ca asta unei femei… şi

încă uneia de pe insula noastră?

— Ţine-ţi gura sau ţi-o astupăm noi! Strigă cel mai masiv dintre străjeri.

Un altul o apucă de umăr, însă ea se scutură din strânsoarea lui.

Butoiul era acum pregătit să fie dat de-a rostogolul; când capacul fu ridicat, am văzut ţepii ascuţiţi dinăuntru. Imediat, am simţit că Adriana fusese optimistă cu privire la şansele noastre de supravieţuire. Cum ai fi putut să te propteşti în aşa ceva?

O trântiră pe femeie în genunchi în faţa butoiului.

— Gata! Hai înăuntru!

Femeia se holbă la ţepi, cu faţa schimonosită de groază, sigură de faptul că-şi privea moartea cu ochii.

— O să fie mult mai rău dac-o să trebuiască să te împingem noi! O ameninţă străjerul, cu asprime în glas.

Femeia începu să se târască înăuntru, ţipând când ţepii îi străpunseră carnea. De îndată ce intră cu totul, străjerii puseră capacul la loc şi-l fixară cu doar două cuie.

Cioc! Boc!

Un brânci, şi butoiul porni să se rostogolească la vale. Yeomenii se mişcaseră chiar foarte repede, m-am gândit, de-acum îngrijorat. Nu ai decât câteva secunde să te propteşti pe poziţie.

Trei ţipete îngrozitoare ieşiră din butoi înainte să ajungă în vale şi să se oprească, izbindu-se cu putere de un trunchi de copac. Doi bărbaţi se apropiară, unul ţinând în mâini o rangă. Se auzi un zgomot scrâşnit, scârţâit, când forţă capacul.

Eram prea departe ca să vedem clar, însă când o scoaseră pe femeie din butoi, nu părea să mai mişte. Îi azvârliră trupul deoparte ca pe un sac cu cartofi.

— Asta-i moartă! Trimiteţi-o pe următoarea! Strigă comandantul Stanton spre cei de pe culmea dealului.

Cele două fete din Comitat plângeau şi tremurau; se ţinuseră de mâini, însă acum, în timp ce străjerii se apropiau de ele, se agăţară strâns una de cealaltă şi fură despărţite cu forţa.

Am privit îngrozit cum prima dintre ele avu parte de acelaşi tratament, biata fată ţipând şi zbătându-se în timp ce era îndesată înăuntru. De data aceasta, butoiul se izbi de un pietroi în drumul lui spre vale şi pluti scurt prin aer, căzând la

loc cu un bubuit. Când se opri, străjerii scoaseră afară trupul fetei şi-l azvârliră lângă celălalt.

Eram înspăimântat de ceea ce abia se întâmplase şi inima îmi bubuia de frică. Chiar puteai să te propteşti pe dinăuntru şi să scapi cu viaţă?

Însă cea de-a treia femeie „încercată” era încă vie când ajunse la poalele dealului. În timp ce doi yeomeni o luau de-acolo, o auzeam hohotind de plâns şi icnind. Era clar că fusese rănită, dar măcar supravieţuise. Prin urmare, *era* posibil…

Adriana se întoarse cu faţa spre Alice şi spre mine. Buza de jos îi tremura şi curajul de mai devreme o părăsise dintr-odată; părea înfricoşată.

— Puteţi să simţiţi când sunteţi pe cale să muriţi? Ne întrebă ea. Pentru că asta simt eu acum… de parcă n-aş mai avea mult de zăbovit pe lumea asta…

— Magistrul meu nu crede în aşa ceva, i-am zis. El nu crede că cineva ar putea să-şi prevestească propria moarte.

— Dar eu o simt cu atâta putere, scânci ea. Simt că e foarte aproape!

M-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— O să fii bine. Nu trebuie decât să te propteşti în butoi aşa cum ne-ai învăţat.

Înainte să-mi poată răspunde, străjerii veniră s-o ia. Adresându-ne un zâmbet neliniştit, se îndreptă spre butoi şi se târî înăuntru fără o vorbă.

Cioc! Boc!

Acum, butoiul era în drum spre vale. O coborâre lină, fără zdruncinături. Oare scăpase cu viaţă? Încă o dată, zgomotul de lemn despicat, în timp ce forţau capacul.

— Încă una vie aici! Asta-i sigur vrăjitoare! Strigă Stanton.

De îndată ce Adriana se târî afară din butoi, fu săltată în picioare şi dusă de-acolo în grabă de alţi doi străjeri. Am observat că şchiopătează, însă supravieţuise şi ea rostogolirii. Dintr-odată, eram ceva mai optimist. Puteam să ne facem griji în legătură cu buganul şi mai târziu.

Alice îmi adresă un mic zâmbet în timp ce-o luau. Se pare că eu rămâneam ultimul de pus la încercare. Alice se târî iute în butoi, la fel ca Adriana. Imediat cum aveau să fixeze capacul, urma să se proptească şi ea pe poziţie.

De data aceasta, coborârea fu brutală, butoiul sărind de două

ori, dar cel puţin nu se izbi de vreun copac. Când ajunse la poale, aveam inima cât un purice. O fi reuşit Alice să se sprijine cum trebuia? Străjerul rămas scoase capacul şi eu am aşteptat nerăbdător s-o văd ieşind. În loc de asta, urmă o pauză până să fie scoasă din butoi.

— Încă una moartă! Strigă comandantul. Trimiteţi-l jos pe micul vrăjitor. Să terminăm cu asta! Trebuie să iau micul dejun!

Gâtul mi se strânse şi un enorm hohot de plâns mi se ridică în piept. La poalele dealului trupul lui Alice era întins lângă celelalte două cadavre.

CAPITOLUL 07

LE-AU FOST LUATE DEGETELE MARI

Nu-mi venea să cred că murise. Trecuserăm prin atâtea împreună, scăpasem cu viaţă din atâtea primejdii… în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi, mă înhăţară şi mă împinseră în genunchi, în faţa unui butoi deschis.

— Înăuntru cu tine, băiete. Termină cu smiorcăiala şi uşurează-ţi soarta!

Orbit de lacrimi, am început să mă târăsc în butoi, ţepii împungându-mă dureros în palme şi-n genunchi. Abia am ajuns înăuntru, că s-a şi trântit capacul peste gura butoiului, cufundându-mă în beznă.

Cioc! Boc!

Butoiul a început să se mişte şi m-am proptit cu coatele şi cu genunchii în curbura interioară a butoiului tocmai la timp, izbutind cumva să găsesc spaţii printre ţepii ucigători. Butoiul se învârtea din ce în ce mai repede, forţa centrifugă împingându-mă tot mai tare spre vârfurile lor. A urmat o zdruncinătură şi aproape că m-am trezit tras în ţeapă. Apoi mişcarea s-a încetinit şi, în cele din urmă, a încetat. Nu m-am mişcat până când au forţat capacul, umplând interiorul butoiului de lumină.

Un chip privi înăuntru. Era cel al comandantului Stanton.

— Mai avem unul viu aici! Strigă el. Apoi îmi zise cu glas mai scăzut, dar plin de un dispreţ batjocoritor: Afară cu tine, vrăjitor mic! Te-aşteaptă buganul…

M-am târât, iar ţepii mă împunseră la fel de rău ca atunci

când intrasem în butoi. Deodată, am auzit o bufnitură şi un strigăt de durere. În timp ce mă ridicam nesigur în picioare, Stanton se răsuci, ducându-şi mâna la spadă. Începu s-o tragă din teacă, dar răsună o nouă bufnitură, iar el se prăbuşi în genunchi, cu sângele şiroindu-i pe frunte.

— Alice!

Stătea în faţa mea, cu o piatră în mâna stângă. O folosise ca să-l doboare atât pe Stanton, cât şi pe străjerul rămas. Un amestec de emoţii se abătu asupra mea în valuri: şoc, uşurare, fericire, apoi din nou frică…

Auzind strigăte dinspre coama dealului, mi-am ridicat privirea şi am zărit câţiva străjeri coborând în fugă spre noi.

— Fugi, Tom! Îmi strigă Alice, azvârlind piatra şi repezindu-se spre copaci.

Am urmat-o îndeaproape. La început, copacii erau bătrâni, la distanţă unul de celălalt, cu crengi groase. Am aruncat o privire înapoi şi am zărit siluete la mai puţin de o sută de metri în urma noastră. Am traversat plescăind un râu, îndreptându-ne spre o parte mai densă a pădurii, unde puieţii nu fuseseră copiliţi. Înainte de a intra în desiş, am privit din nou înapoi şi, spre satisfacţia mea, am constatat că urmăritorii nu se mai apropiaseră. Acum era de văzut cine era mai rezistent; sau poate că izbuteam cumva să ne facem pierduţi prin desişul pădurii.

Am mai alergat timp de cinci minute, făcând rămurelele mai subţiri să se rupă când treceam în fugă pe lângă ele şi crengile moarte să ne trosnească sub tălpi. Eram zgomotoşi, însă la fel şi cei care ne urmăreau, iar ei păreau să rămână tot mai mult în spatele nostru.

Deodată, Alice se opri şi arătă spre stânga noastră. Se lăsă să cadă în genunchi şi începu să se târască printr-un hăţiş chiar şi mai dens. Un timp, am înaintat în patru labe, străduindu-ne din răsputeri să facem cât mai puţin zgomot. Apoi ne-am oprit să aşteptăm, ascultându-i pe yeomeni. Auzeam sunete în depărtare, însă acestea deveneau din ce în ce mai slabe şi, până la urmă, dispărură cu totul.

Alice se întinse spre mine şi mă apucă de mână.

— Scuză-mă, Tom. Te-am speriat?

— Am crezut că ai murit, Alice, i-am răspuns, fiind iar copleşit de emoţie. Nu ştiu cum de-a putut străjerul ăla să se înşele în

asemenea hal...

— Dar nu s-a înşelat... nu tocmai. Mi-am oprit bătăile inimii şi respiraţia. E uşor când ştii cum s-o faci. Lizzie mă tot punea să exersez: este foarte util atunci când vorbeşti cu spiritele. Totuşi, e primejdios. Unele vrăjitoare uită să înceapă iar să respire şi nu se mai trezesc niciodată!

— Aş fi vrut să ştiu ce aveai de gând să faci, am zis, strângând-o de mână.

— Nici măcar eu n-am ştiut până când n-am ajuns în butoi. După ce m-am proptit înăuntru, mi-a venit ideea asta şi am pus-o în aplicare imediat cum butoiul s-a oprit la poalele dealului. Mai bine decât să mă ducă la bugan, nu? Dar tot n-am scăpat complet nepedepsiţi!

I-am răspuns cu un zâmbet. Avea dreptate: fuseserăm amândoi răniţi de ţepi, cămaşa mea fusese sfâşiată, iar rochia lui Alice era spintecată în multe locuri.

— Acum arătăm amândoi de parc-am fi din clanul Mouldheel! Am glumit, privind picioarele murdare ale lui Alice.

Vrăjitoarele din clanul Mouldheel erau binecunoscute pentru picioarele lor desculţe şi veşmintele zdrenţuite.

— Ei bine, Tom, e clar că ştii să faci o fată să se simtă bine în pielea ei, îmi răspunse pe un ton sarcastic.

M-am pleoştit, dar îmi dărui imediat un zâmbet plin de căldură şi mă strânse din nou de mână.

— Biata Adriana, continuă ea după un timp. Ne-a învăţat cum să scăpăm cu viaţă, dar ea nu s-a ales cu nimic bun. Acum sigur o vor da de mâncare buganului.

Am mai aşteptat un ceas până să părăsim ascunzătoarea, după care ne-am îndreptat spre sud-est, către dealul pe care Vraciul rămăsese să ne aştepte după ce plecaserăm spre Douglas. Nu puteam decât să sperăm că mai era acolo.

Nu ajunsesem departe când am auzit lătrături în depărtare.

— Par să fie copoi! Am zis.

Animalele se apropiau de noi dinspre răsărit. Tocmai când credeam că suntem în siguranţă, urmărirea reîncepuse. Dacă eram prinşi, am fi avut fără îndoială parte de o bătaie zdravănă din cauza a ceea ce făcuse Alice... asta înainte de a fi duşi la bugan. Nu ne aşteptam să se îndure de noi.

Încă o dată, am început să fugim, dar acum zgomotele urmăririi creşteau într-una, indiferent de cât de iute alergam.

La un moment dat, am privit înapoi şi am zărit trei bărbaţi în depărtare; oricum, câinii se apropiau repede.

Nu aveam toiagul, nici alte arme cu care să mă lupt cu dulăii. În câteva minute, ne vor prinde din urmă şi le vom simţi colţii înfigându-ni-se în carne. Puteau să ne vatăme serios până să ajungă şi stăpânii lor.

Tocmai atunci, ceva îmi străpunse zidul de frică şi de panică, făcându-mă să mă stau locului, cu răsuflarea tăiată. Alice întoarse capul spre mine şi se opri la rândul ei.

— E de bine, Alice! I-am zis, luptându-mă să pronunţ cuvintele şi, în acelaşi timp, să-mi recapăt suflul. În sfârşit, recunoscusem lătratul. Sunt câinii lui Bill Arkwright! I-am explicat.

Lătratul lor avea o asprime caracteristică, fiind însoţit din când în când de câte un urlet. Şi foarte curând avea să se demonstreze că avusesem dreptate. Erau Gheară şi căţeii ei, Tunet şi Fulger. Se năpustiră spre mine şi, câteva clipe mai târziu, se întreceau să-mi lângă faţa şi mâinile. Dar cine să fi fost cei trei bărbaţi care-i urmau? N-ar fi trebuit să fie decât unul: magistrul meu.

Mi-am mijit ochii. Unul era, într-adevăr, Vraciul, iar el ducea sacii şi toiegele amândurora. Pe măsură ce se apropiau, l-am recunoscut şi pe cel de-ai doilea ca fiind căpitanul Barnes. Probabil că-l găsise pe magistrul meu şi-i povestise despre cum fuseserăm prinşi şi despre ceea ce ne aştepta. Dar cine să fi fost cel de-ai treilea? Era un tânăr blond şi cu un chip deschis, cinstit, care n-avea mai mult de douăzeci de ani.

— Ei bine, ne zise Vraciul când ne ajunseră în sfârşit, e clar că ne-aţi alergat ceva drum.

— Am mai fost urmăriţi o dată, i-am explicat. Credeam că erau alţii din grupul celor de la temniţa Greeba…

— Cum aţi scăpat? Se interesă căpitanul.

— Am fost puşi la încercare cu butoaiele pe Sileau Whallian; ne-am proptit bine şi am reuşit să supravieţuim.

Pe urmă, Alice s-a prefăcut moartă şi i-a doborât pe străjeri cu o piatră.

Nu puteam să-i spun Vraciului că ea folosise magia neagră oprindu-şi bătăile inimii şi respiraţia, aşa că am lăsat deoparte

bucăţica asta. Şi-aşa trebuie că era supărat pe ea pentru că plecase după mine, chiar dacă el i-o interzisese.

— V-au dat deja de-a rostogolul? Ne întrebă tânărul blond, intrând în vorbă pentru prima dată. Părea neatent. Nu era vorba să se ocupe de următoarea serie decât seara târziu!

— Au făcut-o mai devreme: imediat înaintea zorilor, ca să nu fie prea mulţi gură-cască, i-am explicat.

— Şi-atunci ce s-a întâmplat cu celelalte? Au scăpat şi ele? A fost pe-acolo şi o fată pe nume Adriana? Întrebă îngrijorat.

Am încuviinţat.

— Eram şase cu toţii. Adriana era în viaţă când a ajuns la poale şi a fost luată împreună cu o altă supravieţuitoare. Celelalte două femei au murit în butoaie.

— Atunci e prea târziu ca s-o mai salvez, gemu el. Acum o s-o ducă la buganul din temniţa Greeba...

— El este tânărul Simon Sulby, ne explică atunci căpitanul. Pornise să încerce să-şi salveze iubita când câinii l-au adulmecat şi drumurile ni s-au întâlnit, aşa că am considerat înţelept să-l însoţim. Din nefericire, se pare că am ajuns prea târziu.

— Mă duc spre temniţă! Declară tânărul, pe chip citindu-i-se disperarea. Trebuie să *încerc* s-o salvez...

— Nu, asta ar fi o nebunie, îl opri căpitanul Barnes, apucându-l de braţ. Stai să ne adunăm gândurile mai întâi. N-are rost să porneşti de unul singur şi nepregătit.

— Da, cu asta sunt de acord, zise Vraciul. Dar, între timp, am putea să pornim cu toţii spre Greeba. Asta ne va da timp să cugetăm. Aş mai vrea să vă spun tot ceea ce ştiu despre bugani: s-ar putea să fie util. Şi uite-aici, băiete, poţi să cari astea. Am tras destul de ele!

Zicând acestea, Vraciul îmi întinse ambii saci şi toiagul meu; apoi, după ce se încălţă şi Alice, am pornit spre temniţa Greeba.

Drumul cel mai scurt era să urmăm poteca îngustă pe care mersese căruţa. Dar, ca să evităm să dăm nas în nas cu yeomenii, am ales o rută mai ocolită. Ţinutul era deluros, cu munţi în depărtare; văile împădurite îmi aminteau de Comitat. Călătoria a fost plăcută, dar umbrită de mâhnirea lui Simon Sulby, care era în pragul disperăm. La urma urmei, ce

speranţe mai avea s-o salveze pe Adriana din carcerele acelea?

Pe la începutul serii, ne-am stabilit popasul pentru noapte într-o mică pădurice de la poalele muntelui Greeba. Eu am aprins focul, iar Alice se duse şi prinse patru iepuri. În timp ce-i gătea, ne-am strâns în jurul focului şi am discutat mai amănunţit toate cele întâmplate.

— Aşadar, o vrăjitoare adevărată din Comitat a debarcat aici, zise Vraciul. Una sau mai multe?

Căpitanul Baines ridică din umeri.

— Cine ştie? Dar s-au găsit doi oameni morţi, iar asta n-a făcut decât să-i ofere Consiliului Guvernator pretextul pe care-l căuta ca să autorizeze aceste probe.

— Şi zici că le fuseseră luate falangele degetelor mari?

— Da, şi amândoi pescarii erau morţi şi goliţi de sânge. Aveau beregatele tăiate.

— Asta ar *putea* să sugereze existenţa a două vrăjitoare, comentă Vraciul. O vrăjitoare de oase şi o vrăjitoare de sânge…

— Sau ar putea să fie Lizzie, interveni Alice, răsucind iepurele în frigare. Ea foloseşte magia sângelui *şi* magia oaselor. A avut odată şi un familiar, dar a fost ucis.

N-o fi putut ajunge la cele din Pendle după ce a evadat din puţ… şi s-a îndreptat spre apus, către coastă.

— Ar fi posibil, fato, recunosc asta, aşa că trebuie să fim cu ochii în patru.

În scurt timp, ne-am năpustit asupra mâncării; iepurele cel mare l-am împărţit cu Alice, dar Simon îl privi îndelung pe al lui înainte să-l împingă deoparte.

— Mănâncă, Simon. Măcar o gură. Trebuie să-ţi păstrezi puterea, îl sfătui căpitanul Baines.

— Nu, se împotrivi el, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă grăbesc spre temniţă. Cum se întunecă, buganul o să între în carceră şi Adriana…

— Stai jos, îl opri Vraciul. Ea nu e în primejdie astă-seară… şi poate că nici în următoarele câteva seri. Ai încredere în ce-ţi spun, cu toate că niciodată n-am avut de-a face direct cu vreunul, ştiu despre bugani cât ştie oricine altcineva. Fără îndoială că mai sunt lucruri de aflat, dar sunt sigur că ei se concentrează asupra unei singure victime o dată şi obişnuiesc

s-o stoarcă mai multe zile la rând. Câte prizoniere au fost duse deja la temniţă?

— Le tot pun la încercare de aproape o săptămână, răspunse Simon. Cel puţin şapte sau opt au fost scoase vii din butoaie. Totuşi, vreo două s-ar putea să fi murit din cauza rănilor…

— Toate sunt refugiate din Comitat?

— Toate în afară de Adriana. Dacă lordul Barrule n-ar fi fost interesat de ea, acum ar fi fost acasă, în siguranţă.

— Ei bine, asta mă face să mă hotărăsc, zise Vraciul. Trebuie să-i ajutăm pe oamenii aceştia. Eu slujesc Comitatul şi pe locuitorii lui, fie că sunt acasă, fie peste hotare. Este datoria mea.

— Aşadar, o să încercăm să-i salvăm din carcere? L-am întrebat.

— Poate cu timpul o să facem şi asta, băiete, deşi în clipa de faţă nu-mi dau seama cum. Nu, o să-i salvăm de Întuneric în alt mod. Nu ne îndreptăm către temniţă. Dacă buganul este de găsit în ruinele capelei, atunci acolo mergem!

După cină, am stat în jurul tăciunilor, continuând să discutăm despre ceea ce aveam de înfruntat. Soarele asfinţise, iar stelele începuseră să răsară deasupra noastră. Nu adia niciun pic de vânt şi pădurea era foarte tăcută. Se auzea doar gâfâitul câinilor.

— Cam cât de periculos este un bugan? Întrebă căpitanul Baines.

— Ei bine, ar fi cazul să ştiţi la ce să vă aşteptaţi, răspunse Vraciul. Iar tu scoate-ţi carneţelul, băiete, şi notează-ţi câte ceva din ce-o să spun. Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le adaug în Bestiarul meu, aşa că nu ştii totul. Şi face parte din instruirea ta…

Aşteptă ca eu să-mi scot din sac călimara, tocul şi carneţelul, apoi începu.

CAPITOLUL 08

LECŢIA DESPRE BUGAN

Buganul este un demon care pândeşte de obicei în apropierea unor ruine, începu Vraciul, însă este posibil să bântuie până la distanţe destul de mari faţă de acest punct central. Este imun la sare şi la pilitura de fier, ceea ce face ca lupta cu el să fie dificilă; totuşi, este vulnerabil la o lamă dintr-un aliaj de argint. Aceasta trebuie să fie înfiptă în inima creaturii atunci când ea este complet materializată. Vestea cea bună este că noi, vracii, avem o astfel de lamă…

În chip de demonstraţie, întinse mâna după toiagul lui şi apăsă resortul ascuns, iar lama ţâşni cu un clinchet.

— După cum ucenicul meu ştie deja, buganii iau de obicei una dintre cele două forme: un taur negru sau un bărbat uriaş şi păros.

— Care ar fi principala primejdie atunci când iau forma unui taur? L-am întrebat.

— Mugeşte cu putere, iar sunetul atrage energia întunecată şi i-o pune la dispoziţie. Deseori, îşi bagă într-atât groaza în victimele sale, încât nu mai sunt capabile să facă o mişcare. Apoi atacă, luând în coame şi zdrobind sub copite orice-i stă în cale.

Vraciul tăcu, părând că se adânceşte în gânduri. După o vreme, l-am stârnit iar:

— Şi sub formă de uriaş păros? Pe-aici i se spune Zdrobitorul.

— Este un nume potrivit, băiete. Buganul ia o astfel de formă ca să-şi sape tunelurile. Ghearele şi colţii lui ascuţiţi pot să muşte din trunchiurile copacilor sau din rădăcinile întâlnite în cale. Tocmai îmi scormoneam memoria după ceva fărâme de informaţii… Iată de ce incendierea bibliotecii mele reprezintă o pierdere atât de mare. Acum, anumite lucruri nu există decât în capul meu, iar după ce-o să mor se vor pierde pe vecie…

— Atunci trebuie să le scrii din nou, domnule Gregory. Cât mai curând posibil, îi zise Alice.

— Da, ai dreptate, fato, încuviinţă Vraciul. De îndată ce-o să am ocazia, exact asta o să fac.

Oftă, apoi continuă să privească în gol, în timp ce-şi muncea mintea.

— Buganul îşi înfăptuieşte cele mai ucigătoare acţiuni în forma lui invizibilă, spirituală…

— E mai rău decât să mori pur şi simplu! Îl întrerupse Simon, cu glasul încărcat de emoţie, gândindu-se la soarta care o aştepta pe Adriana. Buganul îi suge victimei tot sufletul din ea!

Vraciul clătină din cap.

— Nu, nu este chiar aşa… cu toate că aşa cred cei mai mulţi dintre oameni. Sufletul supravieţuieşte şi merge mai departe. Ceea ce absoarbe buganul se numeşte *animus,* adică forţa vitală, ceea ce este cu totul altceva. El se hrăneşte cu energia care dă tărie corpului şi minţii; îi consumă vitalitatea, aducându-i moartea. Numai că mintea este cea care piere prima, aşa că de-aia victima dă impresia că n-ar mai fi decât un recipient gol.

Există magi, cunoscuţi sub numele de *şamani,* care practică acelaşi soi de magie, numit de noi *animism*[8]*.* Un bugan poate să dobândească forţă din alianţa cu un şaman: în schimbul sacrificiilor omeneşti, el îi poate distruge un duşman sau poate să-şi împartă rezervele de *anima* cu magul. Şi asta-i ceea ce mă sperie mai mult: că s-ar putea să nu avem de-a face doar cu un bugan. E posibil să fie amestecat şi un şaman, practicant al magiei negre. Haideţi să privim adevărul în faţă: afirmând că luptă cu Întunericul – punând la încercare şi ucigând persoane acuzate pe nedrept că ar fi vrăjitoare –, ei folosesc tocmai Întunericul; nu doar pe bugan, ci şi un neom. Aşa că spune-mi, Simon, de când au început toate astea?

— Acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani, înainte să mă nasc, o vrăjitoare a debarcat pe coasta apuseană a insulei noastre, împreună cu neomul ăsta. S-a aflat pe urmă că era fiul ei. I-a fost dată ca hrană buganului, iar el a fost întemniţat şi folosit ca să vâneze alte vrăjitoare. Posibilele vrăjitoare au fost întotdeauna puse la încercare în butoaiele cu ţepi, însă altădată cele vinovate erau arse pe rug. Ei s-au luat mereu de străini: de imigranţii care debarcau pe insulă şi încercau să se stabilească la noi. Adriana este una dintre primele acuzate din rândul poporului nostru…

Zicând acestea, vocea lui Simon se frânse, iar el fu nevoit să-

---

[8] Credinţă primitivă conform căreia obiectele şi fenomenele naturii ar fi înzestrate cu suflet (n. tr.).

şi înăbuşe un hohot de plâns. Vraciul îl aşteptă răbdător să-şi vină în fire înainte să-l interogheze în continuare.

— Ştiu că ţi-este greu, Simon, dar orice ne poţi spune ne va oferi o şansă în plus să înfruntăm cu succes ceea ce ne aşteaptă. Spui „ei", dar cine se află în spatele întregii poveşti? Cine răspunde de ceea ce se petrece?

— Şeful Consiliului Guvernator e lordul Barrule, de la castelul Greeba, cel care a condamnat-o pe Adriana. El a hotărât ca neomul să fie lăsat să trăiască şi să fie folosit pentru căutarea vrăjitoarelor. Tot el a mai spus că nu se poate face nimic împotriva buganului; totuşi, dacă-i dăm vrăjitoarele ca hrană în loc să le ardem pe rug, l-am putea linişti, iar poporul nostru ar fi mai în siguranţă.

— Atunci *el* ar putea foarte bine să fie şamanul practicant al magiei negre, zise Vraciul. Mai rău de-atât nu se poate: e un om puternic şi influent. Dar dacă noi am reuşi să-l distrugem pe bugan, asta i-ar submina poziţia. Ce fel de om este?

— „Crud" este cuvântul care-l caracterizează cel mai bine, răspunse Simon. E un om căruia îi place să facă totul după voia lui… şi este şi un jucător înrăit. Umblă tot felul de poveşti despre pariurile din temniţă. Deseori pariază pe luptele de câini. Se vorbeşte că lui Barrule i s-a adus odată un urs pe o corabie, iar el l-a pus să se bată cu o haită de lupi.

Am rămas cu toţii tăcuţi după ce am auzit şi povestea asta. Detest cruzimea faţă de animale, iar acum mă gândeam cum ar fi ca Gheară şi căţeii ei să fie puşi într-o astfel de situaţie.

— Trebuie să fie cumplit când se apropie buganul în forma lui spirituală, am zis după o vreme.

— Într-un spaţiu deschis, singura ta speranţă este să fugi de el cât te ţin picioarele, îmi spuse Vraciul. Dacă eşti închis în apropierea lui, nu ai absolut nicio şansă, băiete. Le şopteşte victimelor lui cu o voce omenească sinistră, până când ele încep să vadă imagini în minte: scenele cele mai cumplite la care au asistat sau la care au luat parte pe parcursul vieţii lor. Demonul este sadic – îl place la nebunie să provoace chinuri – şi te forţează să retrăieşti evenimentele acelea, iar şi iar. Auzi şoaptele chiar înăuntrul capului. Unii au ajuns să înnebunească, şi-au înfipt beţe ascuţite în urechi ca să surzească, dar nu le-a folosit la nimic: şoaptele au continuat. În decursul a câteva zile, creatura îţi absoarbe toată forţa

vitală. Fiecare *animus* luat de la victimele sale este depozitat într-un labirint subteran.

— Adică un labirint de genul celui de după poarta de argint de sub Catedrala din Priestown?

— Nu, băiete, acesta e cu totul altfel. Acolo a fost închisă Urgia, iar labirintul acela a fost săpat de Poporul Mic şi căptuşit cu bolovani. Buganul îşi sapă *propriul* labirint, şerpuind printre rădăcinile copacilor. Pune stăpânire pe copaci şi le face rădăcinile să se mişte; uneori, cu efecte distrugătoare pentru cei aflaţi în apropiere. Prima dată când am încercat să mă ocup de Urgie, în tinereţea mea, am legat un ghem de sfoară de poarta de argint. L-am desfăşurat în timp ce exploram tunelurile şi m-am întors urmându-i firul. Dar aici nu poţi să faci asta: tunelurile buganilor se deplasează şi se modifică uneori peste noapte. Pot să se şi prăbuşească, sufocând pe oricine s-ar aventura înăuntru. Există o consemnare despre un bugan ucis de un vraci undeva departe, spre sudul Comitatului. După trei luni de la moartea demonului, tunelurile lui s-au prăbuşit, provocând denivelarea întregii regiuni.

Un bugan nu trebuie să fie niciodată înfruntat în reţeaua lui de tuneluri, continuă Vraciul, aşa că pătrunderea în subteran este chiar ultimul lucru care ne-ar putea trece prin minte! El nu se arată în timpul zilei, dar, dacă ne-am aventura în apropierea capelei după lăsarea Întunericului, asta ar putea să-l ispitească destul cât să iasă în câmp deschis. Prin urmare, aşa ceva am de gând să fac…

Am dormit tun în noaptea aceea şi am fost trezit cu câteva ore înaintea ivirii zorilor, ca să stau de veghe. Credeam că ar fi suficientă paza câinilor, însă Vraciul nu voia să rişte. Zicea că şamanii au o putere anume asupra animalelor şi, indiferent cât de bine dresate ar fi, le pot sili să li se supună.

În sfârşit, printre copacii dinspre răsărit se ivi soarele şi păsărelele începură curând să cânte, pădurea din jurul nostru trezindu-se încetul cu încetul la viaţă.

În jur nu se simţea nici urmă de primejdie. Îţi venea greu să crezi că la doar o milă spre miazănoapte pătrundeai pe domeniul buganului. Am luat un mic dejun întârziat: nişte ciuperci procurate de Alice. Ar fi fost prea riscant să

cumpărăm mâncare dintr-o tavernă; oricum, nici eu şi nici Vraciul n-am mâncat cine ştie ce. Eram pe punctul de a începe să postim, pregătindu-ne să înfruntăm Întunericul.

Ceva mai târziu am pornit toţi patru spre capelă. Căpitanul Baines avea să rămână în urmă, laolaltă cu dulăii.

— Furişarea este cheia succesului, îi zise magistrul meu, şi nu vreau să se apropie câinii de ruine, în caz că un şaman e într-adevăr implicat. Cu toate acestea, sunt destul de încrezător că buganul nu reprezintă o ameninţare în timpul zilei, aşa că acum doar vom observa împrejurimile, ca să fim pregătiţi de îndată ce se lasă noaptea.

Când am ajuns, nori de ploaie se adunaseră la apus, iar capela arăta ameninţătoare în lumina cenuşie. Se înălţa pe coasta unui deal, înconjurată pe trei laturi de o pădure care se întindea pe toată panta. Toţi pereţii erau încă în picioare, însă acoperişul lipsea. Uşa fusese scoasă din balamale, aşa că am intrat şi ne-am uitat la străvechile ziduri de piatră, acoperite cu muşchi şi licheni.

— Unii cred că buganul bântuie ruinele capelelor ca să împiedice reclădirea lor, zise Vraciul, cu toate că nu există dovezi în privinţa asta. Totuşi, multe creaturi ale Întunericului ocolesc locurile în care se adună oamenii pentru rugăciune. Unele duhuri rele mută din loc temeliile bisericilor în timp ce se construiesc: nu pot să suporte rugăciunile. Dar ceea ce mă preocupă în acest caz este cât i se întinde teritoriul. Până unde cutreieră?

— Uite şi temniţa! I-am zis lui Alice, arătându-i turnul cenuşiu, abia vizibil pe deasupra unei păduri îndepărtate.

În spatele lui se profila ameninţător muntele Greeba.

Ea o privi, dar nu zise nimic.

— Acolo este, rosti Simon cu jale. Carcerele în care le ţin pe victimele sortite buganului sunt pe partea asta, imediat la sud de şanţul cu apă…

— Dacă teritoriul buganului se întinde atât de departe în toate direcţiile, înseamnă că are un domeniu considerabil, observă Vraciul. Haideţi să facem o plimbare în direcţia aia, ca să ştim cum stă treaba.

Porni înainte spre sud faţă de minele capelei. Am început să coborâm coasta dealului, adâncindu-ne în pădure, murmurul apei curgătoare auzindu-se din ce în ce mai tare cu fiecare

pas pe care-l făceam. Pământul era îmbibat de apă şi ghetele noastre lipăiau.

— Acesta de jos, din vale, trebuie să fie râul Greeba, zise Vraciul oprindu-se. Am mers suficient de departe. Este un teren primejdios, în care nu vom risca să pătrundem după lăsarea Întunericului. Dacă buganul ia vreo altă formă, probabil este una potrivită mediului acesta mlăştinos.

— Este cu putinţă să ia înfăţişarea unei omidee? L-am întrebat.

Omideele erau de-a dreptul înfricoşătoare. Când lucram cu Bill Arkwright, a trebuit să hăituim o omidee care ucisese un copil. Îl smulsese pe băiat din patul lui şi-l înfulecase. Tot ceea ce mai rămăsese din el fuseseră câteva bucăţele pătate cu sânge din cămăşuţa lui de noapte.

— Se poate, băiete… dar să sperăm că nu este cazul. Omideele sunt creaturi primejdioase; uneori, mari cât un cal de căruţă. Le plac la nebunie mlaştinile şi apa. Un astfel de loc li s-ar potrivi prea bine, adăugă Vraciul, după care se întoarse spre Simon. Trupurile lor sunt acoperite cu solzi foarte greu de străpuns cu tăişul. Mai mult decât atât, au fălci puternice şi gura plină de dinţi ascuţiţi, iar când se află pe uscat, scuipă o otravă mortală, care pătrunde prin pielea victimei. De unde şi moartea foarte neplăcută de care ai avea parte…

Mi-am amintit de omidee, în clipa în care o încolţiserăm în sfârşit. Scuipase spre Bill, dar, spre norocul lui, veninul îi aterizase pe cizme. Am privit în jos, printre copaci şi prin vegetaţia bogată. Era atât de deasă, încât nu puteam să zăresc nici măcar râul. Alice şi cu mine ne uitarăm unul la celălalt, gândindu-ne amândoi la acelaşi lucru. Locul acesta ne dădea o senzaţie rău prevestitoare.

Ne-am întors în crângul în care ne aştepta căpitanul Baines, cu dulăii. La scurt timp după căderea serii, ne-am pregătit să ne îndreptăm din nou spre capelă. Plouase zdravăn, dar acum luna licărea la răstimpuri printre norii zdrenţuiţi, mânaţi pe cer de un năvalnic vânt de la apus.

— Ei bine, băiete, hai să isprăvim cu asta, zise Vraciul, întinzându-mi sacul lui.

Stabilise ca Simon Sulby şi căpitanul Baines să rămână cu cei trei câini. Bănuiesc că Vraciul se aştepta ca şi Alice să facă la fel, fiindcă la început se arătă surprins, apoi se încruntă când

ea porni după noi.
— Stai locului, fato, zise el. Asta-i treabă de-a vracilor.
— M-am dovedit destul de folositoare în trecut, răspunse Alice.
Magistrul meu ne privi pe rând, cu ochii plini de bănuieli. Sigur nu ştia despre urciorul cu sânge, dar îmi dădeam seama că i se părea ceva în neregulă.
— Sunteţi lipiţi la şolduri, ai? Întrebă încruntându-se.
I-am răspuns printr-un zâmbet şi o ridicare din umeri. Clătinând din cap, Vraciul porni spre capelă; l-am urmat amândoi îndeaproape. Eram încă la o distanţă considerabilă de ruine când ne făcu semn să ne oprim.
— Fii cu ochii-n patru, băiete, mă sfătui încetişor.
Am continuat să înaintăm, dar mult mai lent şi cu precauţie, fiecare pas aducându-ne tot mai aproape de zidurile capelei. În cele din urmă, am ajuns suficient de aproape cât să le atingem pietrele umede.
— Cred că este pe-aproape, zise Vraciul. Îl simt în oase…
Ştiam că are dreptate. Un fior de gheaţă îmi cobora pe şira spinării, prevenindu-mă că eram aproape de ceva venit din Întuneric. Vraciul ne deschise drumul de-a lungul zidului, îndreptându-se spre copaci.
Câteva clipe mai târziu, eram printre ei, cu vântul bătând uşor din faţă şi cu umbrele împestriţând pentru câteva clipe pământul ori de câte ori luna apărea din spatele norilor. Am mai făcut două duzini de paşi, apoi magistrul meu se opri brusc. Doi bărbaţi stăteau în picioare printre copaci, la vreo cincizeci de metri în faţa noastră. Unul era slab şi înalt, ca o sperietoare de ciori, şi purta o mantie lungă, întunecată; celălalt părea bondoc şi musculos, cu un cap mare şi fără gât.
Luna se ivi iarăşi printre nori, luminându-i şi dezvăluindu-ne întreaga oroare a ceea ce se afla în faţa noastră. Bărbatul înalt avea o faţă dură, plină de cruzime, însă celălalt personaj îmi umplu sufletul de spaimă şi-mi făcu genunchii să tremure. Nu era nicidecum un om adevărat. Creatura păruse bondoacă fiindcă stătuse în patru labe. Acum se ridică deodată, dezvăluindu-şi dimensiunile enorme. Faţa îi era păroasă, la fel şi restul corpului, însă semăna mai degrabă a blană de animal decât a păr omenesc. Era buganul, întrupat într-un bărbat păros: Zdrobitorul. Iar însoţitorul lui trebuie să fi fost şamanul.

Abia îmi trecură prin minte aceste gânduri, că buganul se lăsă din nou în patru labe. Luna se ascunse în spatele unui nor, cufundându-ne în beznă; tot ceea ce mai vedeam acum era o pereche de ochi roşii, strălucitori. Apoi vietatea scoase un răget asurzitor: un urlet înfricoşător, care făcu pământul – şi copacii – să se cutremure. Atât de îngrozitor era răcnetul acela, încât am încremenit locului, incapabil să mă mişc.

Am auzit un clinchet când Vraciul eliberă lama din vârful toiagului, apoi porni cu paşi mari, hotărâţi, spre duşmanii noştri. Dar, în clipa în care luna reapăru, nu l-am mai zărit în faţa noastră decât pe bugan. Şamanul dispăruse.

Demonul luase acum forma unul taur negru musculos, cu o pereche de coarne enorme, ce râcâia furios pământul cu copitele din faţă şi pufnea nori de aburi pe nări. Se pregătea să atace.

Ţâşni în galop spre Vraci, tropăind. Magistrul meu luă poziţia de apărare, ţinându-şi toiagul pe diagonală, de-a curmezişul corpului. În comparaţie cu buganul, părea mic şi plăpând şi dădea impresia că va fi luat în coame şi zdrobit sub copite. Inima mi se făcu cât un purice. Eram îngrozit. Magistrul meu urma să moară.

CAPITOLUL 09

ATACUL BUGANULUI

Totul se petrecu atât de iute, încât la început nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Demonul trecu mult pe lângă Vraci, care făcuse un pas în lateral în ultima clipă, înfigându-i toiagul în trup. Dar apoi, când fu lângă el, îşi repezi enorma ţeastă, prinzându-mi magistrul cu cornul stâng şi azvârlindu-i într-o parte. Vraciul se izbi cu putere de pământ, apoi se rostogoli de mai multe ori înainte să se oprească.

Nu se mai mişca. Oare murise? Dacă nu era încă mort, avea să fie cât de curând. Buganul nu ne luă în seamă pe mine şi pe Alice şi descrise un arc larg de cerc, coborându-şi capul în aşa fel încât coamele ascuţite să-i fie îndreptate direct spre trupul întins al magistrului meu. Inima îmi zvâcni. Avea să se năpustească din nou asupra lui.

Pentru o clipă, am rămas încremenit, dar tocmai atunci Alice scoase un strigăt şi ţâşni înainte. Alerga fluturându-şi braţele,

străduindu-se să-i distragă atenţia buganului şi să-l facă s-o atace pe ea în loc.

Creatura se opri, holbându-se la ea cu enormii lui ochi roşii şi răi. Apoi o atacă!

Dintr-odată, am putut din nou să mă mişc. Am lăsat sacii la pământ şi m-am repezit spre Alice, încercând să mă strecor între ea şi înfricoşătoarea creatură. Am eliberat din fugă lama toiagului, urlând cât mă ţineau plămânii, ca să-i distrag atenţia.

— Aici! Strigam. Iată-mă! Pe mine mă vrei!

Buganul nu-mi luă în seamă răcnetele, iar inima mi se făcu cât un purice: avea să ajungă la Alice înainte ca eu să pot s-o apăr. Preţ de o clipă îngrozitoare, am crezut c-o zdrobise sub copite, însă apoi am văzut-o lăsându-se în genunchi şi rostogolindu-se din calea lui tocmai la timp.

Buganul se întoarse. Încă o dată, râcâi pământul şi pufni scurt, suflând aer fierbinte pe nări. De data aceasta, pe mine mă privea. Obţinusem ceea ce voiam. Acum *eu* eram ţinta!

Se năpusti spre mine, privindu-mă ţintă cu ochii lui roşii, cu coarnele ascuţite gata să mă străpungă. Însă m-am concentrat din răsputeri, trăgând aer adânc în piept, străduindu-mă să încetinesc scurgerea timpului din afara mea. Era un dar pe care-l moştenisem de la mama: unul pe care abia de curând descoperisem că-l am. Îl folosisem ca să mă apăr de Ordeen; ea afirmase că am „o iuţeală care sfidează trecerea timpului”.

Dacă era aşa, oricum în clipa de faţă nu făceam aşa ceva. Darul nu era uşor de folosit, iar eu eram departe de a-l stăpâni pe de-a-ntregul. M-am străduit din răsputeri, însă dacă timpul s-a încetinit *cu adevărat,* asta n-a părut să-l deranjeze prea mult pe bugan. A ajuns la mine în câteva clipe, iar când m-am ferit din calea lui şi m-am lăsat să cad într-un genunchi, cornul lui drept mi-a trecut pe lângă cap la foarte mică distanţă.

Abia am avut timp să mă ridic înainte să mă atace iar. De data aceasta, scutura din cap, măturând cu coarnele într-un arc larg. Numai că eu deja îi anticipasem manevra, aşa că am sărit într-o parte şi l-am înjunghiat cu toiagul. Lama îl străpunse imediat sub ureche, făcându-l să zbiere de durere şi să-mi dea impresia că se clatină uşor, înainte să se întoarcă pentru un nou asalt.

Lama de argint îl rănise. Dacă demonul şi-ar fi luat înfăţişarea unei omidee, platoşa de solzi l-ar fi făcut greu de ucis, dar aşa aveam ocazia să-i înfig lama în inimă şi să-i aduc sfârşitul. Mă simţeam mai încrezător şi am început să mă concentrez.

Concentrează-te! Comprimă timpul încetineşte-l. Fă-l să se oprească!

Avea efect. Buganul chiar părea să-şi încetinească mişcările. Înainte, picioarele i se vedeau ca prin ceaţă, dar acum puteam să-l văd pe fiecare cât se poate de clar. Când ajunse la o distanţă la care să-l pot ajunge cu toiagul, era aproape încremenit în timp, cu suflarea ca un nor nemişcat şi ochii roşii ca de sticlă. Profitând de ocazie, am păşit într-o parte şi mi-am înălţat toiagul pregătit să i-l înfig în greabăn, până în inimă. Acum era aproape complet nemişcat. Mai că izbutisem: oprisem timpul! Un singur zvâcnet al lamei şi demonul înceta să mai existe. Mi-am repezit braţul în jos dar, spre marea mea dezamăgire, n-am întâlnit în calea lui decât aer.

Buganul dispăruse!

Surpriza provocată de dispariţia lui îmi întrerupse concentrarea şi am pierdut stăpânirea asupra timpului.

Am simţit din nou vântul bătându-mi în faţă, l-am auzit suspinând printre crengi; luna făcea umbrele de pe pământ să pâlpâie înainte de a fi ascunsă iar de nori.

Am rămas pe loc, lăsându-mi respiraţia să revină la normal după efortul luptei. Oare creatura avea să se materializeze din nou? O rănisem, dar nu chiar atât de grav. Poate că simţise ce aveam de gând să încerc de data asta; înţelesese ameninţarea pe care o reprezentam. Oare se va întoarce, de data aceasta într-o formă mai primejdioasă? Sau mi se va adresa în şoaptă, sub forma sa spirituală, începând să mă stoarcă de *animus*?

Am aruncat o privire spre magistrul meu. Încă nu se mişca. Cât de grav o fi rănit? Dar abia atunci mi-am dat seama că nu se vedea nici urmă de Alice.

— Alice! Alice! Am strigat-o, fără să primesc vreun răspuns. Frica îmi strânse inima ca o gheară. Oare o înhăţase şamanul? Alice! Am mai strigat o dată, cu disperare în glas. De data aceasta, singurul răspuns fu un geamăt din partea Vraciului, aşa că m-am dus spre el, să văd cum se simte.

Când am îngenuncheat lângă el, magistrul se ridică, gemând

de durere.

— Haide, ajută-mă să mă ridic, băiete…

Mi-am aşezat toiagul pe pământ, mi-am petrecut braţul pe după umerii lui şi l-am pus pe picioare.

— Cât de rău eşti rănit? L-am întrebat îngrijorat.

Nu se vedea vreo urmă de sânge, însă chipul avea o paloare cadaverică.

— Din fericire, vârful cornului nu m-a nimerit, dar creatura m-a pocnit zdravăn în umăr şi m-a trântit, făcându-mă să-mi pierd simţirea. O să scap cu viaţă… dar cu o durere de cap şi câteva vânătăi. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit lupta mea cu buganul şi cum dispăruse acesta.

— Dar Alice nu mai este, am continuat. După ce ai fost doborât, buganul a vrut să te atace din nou, dar ea i-a distras atenţia. Ţi-a salvat viaţa. Atunci am văzut-o ultima oară. Poate o fi răpit-o şamanul? Acela de lângă demon *era* şamanul, nu-i aşa?

— Cel mai probabil că da, băiete; mai ales că a dispărut astfel. Dar nu-ţi face griji pentru fată. E în stare să-şi poarte singură de grijă. Dacă are un pic de minte, o să aştearnă ceva distanţă între ea şi bugan. Şi asta ar trebui să facem şi noi.

— Dar dacă şamanul i-o dă de mâncare buganului?

Vraciul nu-mi răspunse, dar ştiam amândoi că era posibil. La urma urmei, neomul o adulmecase pe Alice şi descoperise Întuneric înăuntrul ei. Dar mai era şi altceva, mult mai urgent, care-mi umplea sufletul de teamă. Acum ea nu se mai găsea sub protecţia urciorului cu sânge.

Cu toate avertismentele Vraciului privitoare la riscuri, am insistat să cercetăm zona, însă n-am găsit nimic şi, până la urmă, am fost silit să abandonez căutările.

Mi-era frică pentru Alice; când am plecat, urmându-mi magistrul, aveam un nod în gât. Diavolul putea să apară în orice moment şi să se răzbune. Putea s-o ucidă pe Alice şi să-i târască sufletul în Întuneric pentru totdeauna.

Întors la locul de popas, torturat de temerile legate de Alice, mi-a fost imposibil să dorm. Aveam impresia că zorile nu vor mai veni niciodată, dar până la urmă tot s-a făcut dimineaţă: una splendid de strălucitoare, total nepotrivită cu dispoziţia

mea.

Ziua începu prost. Abia m-am ridicat în picioare, că am şi observat lipsa câinilor. Nu se vedea nici urmă de Gheară, Tunet şi Fulger; nici nu-mi răspunseră când i-am strigat. În general, se arătau ascultători şi pentru ei era ceva neobişnuit să hoinărească atât de mult timp. Să fi fost opera şamanului?

N-a fost un mic dejun veritabil: doar am ciugulit un pic de brânză. Toată lumea era într-o dispoziţie sumbră, iar Simon Sulby îşi dorea cu disperare să acţioneze cumva, conştient că fiecare zi trecută sporea primejdia în care se afla Adriana.

— Nu pot să stau aşa aici, pur şi simplu! Se plânse el, cu vocea încărcată de suferinţă. Dacă nu reuşiţi nici diseară?

— Nu pot să garantez nimic, răspunse Vraciul, evident iritat, dar pot să-ţi spun un lucru: dacă pleci de unul singur încercând prosteşte s-o salvezi din temniţa aceea, vor avea o persoană în plus în carcere, gata să-i fie dată ca hrană buganului. Iar persoana aceea tu vei fi!

— Poate că am puţine şanse s-o salvez pe Adriana, dar aş putea face şi altceva. De pildă, aş putea să mă duc la St. John’s şi să fac apel la Tynwald.

— Tynwald? Am întrebat. Aşa se numeşte Consiliul Guvernator al insulei?

Simon clătină din cap.

— Nu, e Parlamentul, un organism ales, însă el desemnează Consiliul Guvernator şi, printr-un vot majoritar, are puterea de a trece peste hotărârile acestuia.

Se va întruni peste câteva zile în St. John’s: orăşelul de lângă turnul vrăjitoarelor, unde v-au închis pe voi. Tynwaldul poate să-i dea ordin lordului Barrule s-o elibereze pe Adriana.

— Şi te vor asculta?

— O vor face, chiar dacă foarte rar intervin odată ce numesc Consiliul. Dar ce altceva aş putea să fac? În acea zi, cetăţenii au dreptul de a fi ascultaţi. Adriana nu este vrăjitoare şi nici n-a fost vreodată. Doar se înţelege cu păsările: atât. Este un talent special care-i îngrijorează pe unii. De ce trebuie ca lucrurile să stea aşa? De ce oamenii ca Barrule le fac viaţa grea celorlalţi? Adriana şi cu mine nu voiam decât să ne căsătorim, să avem copii şi să fim fericiţi. Ceream oare prea mult? Un lucru ştiu sigur: fără ea, viaţa mea n-ar avea niciun sens. N-aş putea să trăiesc fără ea.

Vraciul clătină întristat din cap şi nu mai zise nimic pentru o vreme.

— Uite, grăi el într-un târziu, mai aşteaptă doar o noapte. Dacă vom putea să-i aducem sfârşitul buganului în seara asta, ea va fi în afara oricărei primejdii imediate.

Simon nu-i răspunse. Nu părea convins.

— Crezi că şamanul a capturat-o pe Alice? Mi-am întrebat magistrul.

Eram trist pentru Simon şi îngrijorat pentru Adriana, dar situaţia lui Alice era pe primul loc în mintea mea.

— Se prea poate, băiete. Este posibil ca el s-o fi ademenit cumva folosind magia neagră, însă n-ar fi putut să o care fizic. Vezi tu, el n-a fost prezent personal aseară. De aceea a dat impresia că dispare. Un şaman este capabil să-şi proiecteze spiritul la distanţă faţă de trup, iar pentru cei ca noi, înzestraţi cu darul de a-l vedea, arată exact la fel ca el. Totuşi, cu dulăii este altă problemă: după cum am zis, el are o putere anume asupra animalelor. Bill Arkwright i-a dresat bine şi nu le-ar fi stat în fire să plece de capul lor.

— Şi eu aş vrea să trec prin St. John’s, să cumpăr ceva provizii, ne întrerupse căpitanul Baines. Aş putea să aflu ce se-ntâmplă.

Plecă în scurt timp şi apoi, cu toate eforturile noastre de a-l convinge să se răzgândească, porni şi Simon spre St. John’s, având de gând să-şi caute un loc de stat peste noapte şi să se ocupe de apelul lui. Dar, înainte de plecare, ne schiţă o hartă. Însemnă pe ea turnul Greeba, capela ruinată şi oraşul Douglas. Mai adăugă şi micul orăşel Peel, de pe coasta apuseană a insulei, indicând şi moara în care locuia Adriana împreună cu părinţii ei.

Am studiat cu mare atenţie harta, întipărindu-mi-o în memorie.

La căderea serii, căpitanul tot nu se întorsese, aşa că începusem să ne facem griji. Ce-ar fi putut să-l întârzie?

Ne-am ascuns sacii cât am putut mai bine, ca să ne fie mai uşor în lupta cu buganul. Sarea şi pilitura de fier nu erau de niciun folos împotriva demonului, însă ne-am luat amândoi lanţurile de argint, cu care puteam să-l priponim temporar, oferindu-ne ocazia de a ne folosi lamele din aliaj de argint ascunse în toiege şi de a sfârşi cu el.

Cum se întunecase, am pornit din nou spre ruinele capelei. Ne mersese rău seara trecută şi nu eram deloc încrezător că ne vom descurca mai bine acum. Buganul era primejdios şi avea şi un puternic aliat în persoana şamanului.

N-ajunsesem departe când se auzi lătrat în depărtare. Pentru o clipă, m-am temut să nu fie din nou copoi, dar apoi m-am destins. Nu aveam să mă las păcălit de două ori.

— Sunt câinii lui Bill Arkwright, i-am spus Vraciului. Se întorc!

Deodată, dulăii începură să urle şi să latre ca şi cum ar fi prins mirosul prăzii.

— Aşa-i, băiete, dar nu sunt singuri! Strigă magistrul meu.

Câinii goneau spre noi, iar imediat în urma lor alerga un grup numeros de bărbaţi înarmaţi – să fi fost douăzeci, poate chiar mai mulţi.

— Fugi, băiete!

Am luat-o la goană cât ne ţineau picioarele, aproape zburând peste iarba ţepoasă, dar după câteva minute tot nu izbutiserăm să mărim cât de cât distanţa dintre noi şi urmăritorii noştri.

— Să ne despărţim! Strigă Vraciul. Îi facem să se împartă şi poate că nu vor reuşi să ne prindă pe amândoi!

M-am supus, apucând-o la stânga, în timp ce el o luă la dreapta. Nu era deloc bine ca vreunul dintre noi să fi fost capturat, însă propunerea lui era foarte înţeleaptă.

Pentru câteva clipe, am sprintat, iar lătratul câinilor chiar începu să se audă mai încet. Dar tocmai când mă gândeam că o să scap, am auzit un singur lătrat foarte aproape, în spatele meu. Am privit în urmă şi am zărit-o pe Gheară apropiindu-se repede de mine. În spatele ei erau vreo şase inşi înarmaţi cu bâte. Nu păreau să reducă distanţa faţă de mine, însă căţeaua o făcea.

M-am împiedicat de un smoc de iarbă, am căzut în patru labe şi imediat am sărit la loc în picioare. Însă înainte să mai pot face vreun pas, Gheară a sărit pe mine, înfigându-şi colţii în pantalonii mei chiar deasupra gleznei.

— Lasă-mă, Gheară! Lasă-mă! I-am strigat, însă ea răspunse cu un mârâit şi începu să-mi zgâlţâie piciorul de parcă ar fi scuturat un şobolan.

Nu-mi venea să cred că se comporta astfel. Întotdeauna îl

ascultase pe Bill Arkwright şi odată îmi salvase viaţa, când fusesem prins de vrăjitoarea de apă, Morwena. După moartea lui Bill, o considerasem ca fiind câinele meu. Cum de izbutise şamanul s-o întoarcă împotriva mea? Părea un cu totul alt animal.

Era un câine-lup mare şi puternic, aşa că singura posibilitate s-o fac să-mi dea drumul era s-o pocnesc tare cu toiagul, cu toate că poate nici asta n-ar fost de ajuns. Mi-am ridicat braţul, dar am şovăit. Nu mă puteam îndura să fac asta. Şi pe urmă a fost prea târziu. Primul dintre yeomeni – un tip înalt, voinic – ajunsese deja lângă mine.

Îşi avântă bâta spre ţeasta mea. Mi-am folosit toiagul împotriva lui, nu a căţelei, şi bărbatul căzu gemând la picioarele mele. L-am doborât şi pe cel de-ai doilea atacator, dar apoi m-am pomenit înconjurat. Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost şi mai rău. Gheară mârâi şi-şi înfipse colţii în glezna mea. I-am simţit cum se afundă în carne. Şocul provocat de comportarea ei era mai greu de îndurat decât durerea fizică. După aceea, o izbitură în cap mă făcu să îngenunchez, iar toiagul îmi scăpă pe jos. O ploaie de lovituri aprige se abătu asupra mea; cineva îmi trase un bocanc în stomac, făcându-mă să mă chircesc de durere, chinuindu-mă să respir.

Mă ridicară cu brutalitate, îmi legară mâinile la spate şi mă siliră să pornesc la drum printre copaci. Din când în când, cineva îmi mai ardea un şut în spate sau în picioare. Şi-aşa era destul de rău, dar după puţin timp zidurile de piatră cenuşie ale temniţei începură să se contureze printre copaci. Ştiam unde mă duceau: jos, în carcere, să mă dea ca hrană buganului.

Castelul Greeba era înconjurat de un şanţ lat de apărare, plin cu apă murdară, dar în loc să aibă un pod mobil, precum Turnul Malkin, această fortificaţie avea o simplă rampă de acces din lemn şi o poartă-ghilotină între două gherete doar cu puţin mai înalte decât zidul exterior. Am rămas acolo, îndurând loviturile de picioare şi de pumni, aşteptând ca poarta să se ridice.

După ce am ajuns înăuntru, am văzut că zidurile împrejmuiau o suprafaţă pavată, plină de clădiri din piatră. Turnul cel înalt

era exact în mijloc, protejat de o altă poartă-ghilotină. Doi yeomeni, ambii ţinând câte o torţă pâlpâitoare, mă traseră după ei pe sub grilajul din metal, apoi pe o scară spiralată abruptă, până am ajuns într-o sală a gărzilor, unde vreo şase inşi stăteau să mănânce, în timp ce alţii curăţau cizme şi lustruiau armuri.

Mă duseră pe o uşă aflată în partea opusă faţă de ei, coborând apoi alte câteva trepte, prin beznă şi umezeală. În cele din urmă, am ieşit într-un coridor şiroind de apă, acoperit cu un mâl moale care lipăia sub tălpi. La un moment dat, am văzut apa scurgându-se pe zid: am presupus că ne aflam sub şanţul de apărare, îndreptându-ne spre carcerele de la miazăzi, de pe domeniul buganului. Din când în când, întâlneam alte coridoare ducând spre stânga sau spre dreapta.

Mă aşteptam să fiu închis într-o încăpere asemănătoare celei din turnul vrăjitoarelor, împreună cu ceilalţi prizonieri, inclusiv cu Adriana, însă am trecut pe lângă un şir de celule strâmte. N-am auzit vreun zgomot sau vreo mişcare, aşa că mi-a fost cu neputinţă să-mi dau seama dacă erau ocupate. Unul dintre yeomeni descuie uşa celulei din capăt şi, după ce reteză funiile cu care fusesem legat de mâini, mă îmbrânci înăuntru. Imediat ce uşa metalică se trânti, am fost cufundat într-o beznă deplină.

Am aşteptat până ce paşii nu se mai auziră, iar apoi m-am scotocit în buzunar după cutiuţa cu amnarul, iasca şi cremenea, ca şi după ciotul de lumânare. Întotdeauna le aveam la mine, fiindcă treburile vracilor presupun adesea să lucrezi după căderea Întunericului sau în încăperi subterane. Mi-am mai verificat şi urciorul cu sânge, simţindu-mă uşurat după ce am constatat că era încă întreg. Dar biata Alice nu se mai afla sub protecţia lui. Nici nu puteam să mă gândesc cât de lipsită de apărare rămăsese în faţa Diavolului.

Mă surprindea faptul că nu fusesem percheziţionat, aşa că aveam încă la mine lanţul de argint; nu că mi-ar fi fost de prea mare folos împotriva buganului în forma lui spirituală, dacă venea să-mi stoarcă viaţa din trup.

Am izbutit să aprind lumânarea, însă carcera aceea subterană se dovedi chiar mai rea decât mă aşteptasem. Nu existau nici măcar paie pe care să te întinzi. Mai era o

ciudăţenie: trei dintre pereţi erau făcuţi din piatră jilavă, însă cel de-ai patrulea era doar din pământ bine tasat. Mâinile începură să-mi tremure, flacăra lumânării prinzând să pâlpâie, fiindcă jos de tot, în centrul acestui zid de pământ, se afla intrarea întunecată a unui tunel.

Să fi fost unul dintre tunelurile buganului? M-am aplecat şi am privit cu atenţie înăuntru. Partea din spate era încă parţial întunecată, dar aveam impresia că tunelul se înfunda la nu mai mult de cinci metri mai încolo. Oare o fi încercat cineva să sape un tunel ca să evadeze şi-o fi fost descoperit? Dacă da, atunci de ce nu l-au astupat paznicii la loc?

Mai aveam o cale de ieşire din celulă, un alt obiect din buzunarul meu care s-ar putea dovedi folositor: cheia mea specială. Fusese făurită de fratele Vraciului, Andrew, şi putea să descuie majoritatea încuietorilor. Nu că m-aş fi grăbit prea tare s-o folosesc. Probabil că aş fi ieşit destul de uşor din celulă, dar existau porţi-ghilotină atât în interior, cât şi în exterior, pentru controlul accesului în castel. Mecanismele întrebuinţate pentru ridicarea lor erau evident păzite, aşa că evadarea din temniţă părea să iasă din discuţie.

Desigur, erau alte celule în apropiere, iar într-una dintre ele putea să se găsească Adriana. Dacă îl prinseseră pe Vraci, ar putea să-l aducă şi pe el aici – dar în acest caz i-aş auzi probabil pe coridorul de afară, aşa că era mai bine să am răbdare. Dacă am fi colaborat mai mulţi, şansele de salvare ar fi crescut.

Am aşteptat timp îndelungat, dar n-am auzit nimic. Dacă îl prinseseră pe Vraci, l-ar fi adus până acum, nu? Sau poate c-a reuşit să scape? Până la urmă, am suflat în lumânare, păstrând-o pentru o întrebuinţare viitoare, după care m-am ghemuit pe podeaua de pământ şi am încercat să dorm. Era frig şi umezeală, aşa că foarte curând am început să tremur. Mă durea tot corpul şi eram plin de vânătăi după bătaia pe care o îndurasem. Şi Alice nu era lângă mine, să-mi aline durerile cu plantele ei – numai timpul mă putea vindeca.

Am aţipit de câteva ori, dar numai ca să mă trezesc tresărind. Dar ultima dată când m-am deşteptat a fost din alte motive decât frigul şi lipsa de confort.

Auzeam răpăitul pământului căzut pe podea. Cineva – sau ceva – ieşea din tunel…

CAPITOLUL 10

UN ADVERSAR PRIMEJDIOS

Am deschis cutiuţa în care aveam amnarul, cremenea şi iasca şi, în ciuda faptului că-mi tremurau mâinile, am izbutit să aprind ciotul de lumânare. M-am holbat îngrozit la peretele de pământ. Un cap, o pereche de braţe şi partea superioară a trunchiului, toate păroase, erau vizibile la intrarea în tunel, iar creatura privea drept spre mine. Era imensă.

Cele mai negre temeri ale mele deveneau realitate: era buganul, din nou sub înfăţişarea Zdrobitorului. Demonul era îndesat şi mătăhălos, practic fără gât, cu membrele din faţă terminate cu gheare mari, evident potrivite pentru săpat. Trupul său masiv era acoperit de un păr negru şi lung, care strălucea în lumina lumânării de parcă ar fi fost uns cu ulei. De aproape, cel mai ciudat îi era chipul. Avea ochii mari, apropiaţi şi bulbucaţi, ai unul prădător crud, dar în clipa în care-i întoarse spre lumânare, şi-i miji. În această formă, buganul crease labirintul tunelurilor întunecoase în care locuia acum. Oare lumina îl deranja?

Creatura avea un bot umed, vâscos şi fremătător, din care cădeau picături de apă, împroşcând podeaua; deodată, scoase un mârâit grav, iar gura i se deschise, scoţând la iveală dinţi capabili să reteze un braţ, un picior sau chiar un cap. Avea câte două şiruri de dinţi: cei din faţă erau ascuţiţi şi triunghiulari, ca dinţii unui ferăstrău, pe când cei din spate erau laţi, ca dinţii omeneşti, însă mult mai mari: molari potriviţi pentru fărâmiţat şi mestecat. Nu mă mir că îi spuneau Zdrobitorul.

Dar de ce mă vizita sub o asemenea înfăţişare? N-ar fi trebuit să se apropie de mine sub forma lui spirituală şi să-mi şoptească în timp ce-mi absorbea substanţa vitală? Mi-am strecurat mâna stângă în buzunar, pregătindu-mi lanţul de argint. Oare lanţul putea să-l imobilizeze? Şi, dacă da, pentru cât timp? Toiagul îmi fusese luat de cei care mă prinseseră. Nu aveam la mine nimic cu care să-l pot ucide.

Buganul se trase afară din tunel, intrând în celulă şi înaintând spre mine în patru labe, gâfâind ca un câine. Era cam de două ori mai mare decât un om. Cum o fi încăput în tunel? Am observat că în blană îi străluceau mărgele de apă. Din fericire,

nu se apropie prea mult, dar şi-aşa simţeam cum îi duhneşte răsuflarea, făcându-mi greaţă. În timp ce mă străduiam să nu-mi vărs maţele, el începu să îmi dea târcoale, tot în patru labe, iar în timp ce făcea asta, gâfâitul fu înlocuit de adulmecat intenţionat. Oare se pregătea să atace? M-am întrebat. Dacă da, ce mai aştepta? Sau proceda ca o vrăjitoare, amuşinând de aproape, încercând să afle tot felul de lucruri despre mine?

Prin urmare, am început şi eu să mă învârtesc lent, în genunchi, spre vietatea care se rotea ameninţător în jurul meu. Lumânarea îmi dănţuia în mâna tremurătoare şi, la un moment dat, fără să vreau, am smucit flacăra spre creatură. Am avut impresia că tresare, mijindu-şi din nou ochii… sau doar să-mi fi închipuit?

În majoritatea lor, sălăşluitorii Întunericului se temeau şi se fereau de lumina zilei, însă de obicei nu erau deranjaţi de flacăra unei lumânări. Sub actuala lui înfăţişare, buganul se simţea deranjat de lumina lumânării. Dar cum s-ar împăca el cu focul? Oare o torţă ar reprezenta o adevărată ameninţare? Am încercat să apropii lumânarea de faţa lui. S-a tras înapoi, mârâind ameninţător, atât de grav, încât părea că sunetul îi iese tocmai din pântec. Apoi şi-a dezvelit dinţii ascuţiţi, aşa că am tras imediat lumânarea.

— În locul tău, n-aş face aşa ceva! Mă preveni o voce profundă dinspre gura tunelului. O singură muşcătură şi-ţi smulge braţul. Sau poate capul: ar fi o îmbucătură potrivită.

Era neomul: se uita fix la mine, clătinând din cap.

L-am privit iar pe bugan. După ce descrisese un cerc complet, sigur avea de gând să mă atace. Am aşteptat încordat, cu gura uscată de teamă şi strângând încă în mâna stângă lanţul de argint. Dar, spre surprinderea mea, creatura se târî înapoi spre peretele de pământ. Se opri lângă Corn, care începu s-o mângâie pe frunte, apoi îi şopti ceva la ureche înainte să se dea la o parte. Demonul îşi îndesă trupul mătăhălos în tunel. O vreme, l-am auzit râcâind şi gemând, în timp ce-şi croia drum. Apoi zgomotele acestea se stinseră.

Corn încă mă privea.

— Pe tine te vrea, băiete. Ştie cine eşti: al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Îi place mirosul sângelui tău şi şi-ar dori să-ţi înfulece carnea şi să-ţi ronţăie oasele. Rar l-am mai văzut atât

de nerăbdător!

Zicând acestea, se întoarse şi-l urmă pe bugan în tunel. Am aşteptat să se stingă şi zgomotele plecării lui, lăsându-mă într-o tăcere absolută. Abia atunci m-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de gura tunelului. Ţinând lumânarea, am aruncat o privire înăuntru. Şi acum mi se părea că se înfundă. Dar atunci unde se duseseră buganul şi Corn? Oare creatura umpluse tunelul în urma lor? Nu mi se părea cu putinţă: ceea ce aveam în faţa ochilor părea să fie pământ solid.

Eram neliniştit, dar curios. Am stat să ascult. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Oare mă aştepta în Întuneric, undeva în faţă? Logica îmi spunea că, dac-ar fi vrut să-mi provoace vreun rău, i-ar fi fost uşor s-o facă în celulă. Aşa că, ţinând lumânarea în mâna dreaptă, m-am strecurat în tunel şi am început să mă târăsc de-a buşilea înainte. Imediat cum am ajuns la ceea ce, din celulă, mi se păruse că ar fi o fundătură, am observat că tunelul cotea la stânga într-un unghi de nouăzeci de grade. Trecea paralel cu celelalte celule; aşadar, pentru asta era zidul de pământ: pentru ca buganul să poată ajunge la victimele sale în forma lui materială. Fără îndoială că fiecare celulă îşi avea propriul tunel, legat de acesta.

Aşadar, putea fi asta o cale de evadare? Nu pentru majoritatea oamenilor. Cei mai mulţi ar fi fost îngroziţi după o astfel de vizită şi nici prin gând nu le-ar fi trecut să se aventureze înăuntru. Dar pentru mine? Eram ucenicul unui vraci şi mă mai aflasem şi altădată în situaţii de-a dreptul înfricoşătoare. Instinctul meu de vraci aspirant era să urmez tunelul. Făcea parte din misiune. Dar tocmai atunci mi-am amintit de avertismentul magistrului meu, cu privire la labirintul creat de bugan printre rădăcinile copacilor. Tunelurile se mişcau şi se deplasau şi, uneori, se prăbuşeau fără ca nimic să prevestească asta. Gândul mă umplu de panică. Dacă tunelul în care mă găseam se prăbuşea chiar acum? Şi dacă mă rătăceam prin labirint sau mă trezeam deodată faţă în faţă cu buganul ori cu Corn?

Nu, încă nu eram pregătit să-mi asum un astfel de risc. Aşa că m-am întors încetişor pe unde venisem şi, foarte curând, mă aşezam din nou pe podeaua celulei.

Am suflat în lumânare şi am încercat să mai dorm. De data aceasta, mi-a fost mai greu. Tocmai aţipeam când am auzit

paşi apropiindu-se pe coridor. Oare îl capturaseră şi pe Vraci? Dar apoi o cheie fu întoarsă în încuietoarea uşii mele şi doi yeomeni zdraveni, cu torţe în mâini, intrară în celulă.

— În picioare, băiete! Porunci unul dintre ei. Te ducem în camera lungă.

Celălalt se apropie de gura tunelului.

— Ei, dar ce avem aici? Zise el, observând ţărâna împrăştiată pe podeaua celulei. Se pare c-ai avut un vizitator înfometat! Îi place să-şi studieze bine victimele mai întâi, dar o să se-ntoarcă mâine noapte, să treacă la treabă, poţi să fii sigur de asta!

Mă conduseră înapoi de-a lungul coridorului, cu celulele în dreapta noastră. Nici de data aceasta nu se auzea vreun sunet din ele. Să fi fost goale? Începeam să mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Adriana. Unde o ţineau? Oare buganul începuse deja s-o devoreze? M-am cutremurat la gândul acesta. Biata fată nu merita aşa ceva. Nimeni n-ar trebui să îndure o astfel de soartă. Dar deodată, în loc să ne îndreptăm spre scară, am cotit la stânga, după care iarăşi la stânga, într-un coridor mult mai larg, pavat cu dale de piatră şi luminat de torţe fixate în suporturi pe pereţi. Din câte mi se părea, eram tot la miazăzi faţă de şanţul de apărare, în interiorul domeniului buganul ui.

Auzeam câinii lătrând în depărtare, din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de o uşă din capătul culoarului, după care am fost împins într-o încăpere spaţioasă şi alungită. Erau zeci de torţe prinse pe pereţi, aşa că puteam să văd limpede ce se afla înăuntru. Vreo două duzini de bărbaţi erau aşezate pe mănunchiuri de paie lângă peretele din dreapta; alţi cinci, poate şase yeomeni înarmaţi stăteau prin preajmă. În prag era comandantul lor, Stanton, privindu-mă încruntat, cu un pansament înfăşurat în jurul capului: semn al rănilor pe care i le provocase piatra cu care-l lovise Alice. În capătul celălalt, lângă un perete de pământ, se afla un fotoliu mare, sculptat, pe care era aşezat trupul sfrijit al lordului Barrule, şamanul, care prezida competiţiile. În spatele lui, în stânga, era gura unui tunel întunecos, asemănător ca mărime cu cel din celula mea.

Mai multe cuşti mari de oţel erau înşirate de-a lungul peretelui din stânga: am numărat paisprezece. Înăuntrul fiecăreia era câte un câine. Erau de rase diferite, dar toţi erau

mari şi fioroşi. Am privit întregul şir. Ştiam ce urma să văd, dar tot am avut un şoc când i-am zărit acolo pe Gheară, Tunet şi Fulger. Mi s-a făcut greaţă.

În mijlocul încăperii era un spaţiu gol, podeaua fiind acoperită cu rumeguş stropit cu sânge proaspăt. Era clar că acolo organizau luptele între câini. Am văzut cum treceau banii dintr-o mână într-alta: oamenii pariau pe deznodământul fiecărei lupte.

Lordul Barrule se ridică în picioare şi-şi înălţă braţele. La gestul lui, zarva lătrăturilor încetă şi, în afara câte unui scheunat răzleţ, toţi câinii tăcură.

Sub privirea mea îngrozită, deschiseră două dintre cuşti şi-i târâră pe câini până în mijlocul încăperii, trăgându-i de zgărzile de piele; îi siliră să stea unul în faţa celuilalt, cu boturile aproape atingându-se. Deşi erau câini mari, puternici, păreau înspăimântaţi. Bărbaţii îi lăsară acolo şi se retraseră spre uşa în pragul căreia ne aflam noi. Deodată, şamanul îşi lăsă braţele în jos şi bătu cu putere din palme de trei ori. La cea de-a treia bătaie, câinii trecură imediat de la sfială la agresivitate şi se năpustiră înainte cu sălbăticie.

Lupta se desfăşură iute şi cu furie: se sfâşiau, primele picături de sânge apărând după doar câteva secunde. Era ceva crud şi oribil, o scenă pe care nu puteam suporta s-o văd, aşa că mi-am lăsat privirea în pământ. Din nefericire, urechile nu puteam să mi le astup, aşa că auzeam totul. În cele din urmă, unul dintre câini scoase un urlet ascuţit, după care rămase tăcut. Urmă o explozie de aplauze, câteva ovaţii şi înjurături dezamăgite din partea pierzătorilor. Când mi-am ridicat din nou privirea, câinele învingător era dus înapoi în cuşca lui; animalul înfrânt zăcea într-o rână, cu beregata sfârtecată, sângele proaspăt îmbibând rumeguşul.

Am fost silit să urmăresc alte trei întreceri, de fiecare dată fiind înspăimântat că poate şi unul dintre câinii lui Bill Arkwright va fi târât în luptă. Şi dacă-i puneau pe doi dintre ei să se lupte unul cu altul? Nu mă îndoiam că şamanul avea puterea de a-i face să-i omoare şi pe cei din acelaşi neam.

Numai că, spre uşurarea mea, luptele din seara aceea se încheiară, iar pariorii se ridicară în picioare şi începură să plece. Pe mine mă duseră, tot cu mâinile legate, înapoi în

celula mea, lăsându-mă din nou pe Întuneric. De ce fusesem adus să privesc astfel de cruzimi? Mă întrebam. Oare doar din simplu sadism… din dorinţa de a mă face să sufăr, gândindu-mă la ceea ce avea să se întâmple cu Gheară, Tunet şi Fulger? Întrebarea mea avea să-şi primească răspunsul în scurt timp…

În bezna de la gura tunelului apăru deodată o pâlpâire; ceva luminos începu să se contureze în aer. M-am ridicat alarmat în picioare. Era cumva buganul, în forma lui spirituală? Numai că licărul luă repede o înfăţişare solidă, desenând o siluetă pe care o recunoşteam: un trup înalt, scheletic, cu o înfăţişare crudă, înveşmântat într-o mantie neagră. Era şamanul, lordul Barrule. Cu toate că se afla altundeva, înăuntrul castelului Greeba, îşi proiectase spiritul în celula mea.

— Este clar că buganul te vrea, băiete, rosti vedenia. I-a plăcut ce a adulmecat, dar nu este nevoie să se-ntâmple aşa ceva. Ţi-a plăcut ce-ai văzut astă-seară?

Am clătinat din cap.

— Ar fi putut fi mult mai rău. Aş fi putut să-ţi asmut câinii unul împotriva altuia. Mama contra căţelandrilor ei, poate. Şi încă pot s-o fac…

Nu i-am răspuns. Rar întâlnisem atâta răutate şi cruzime pe un chip omenesc. Omul acesta era capabil de orice.

— Îţi cruţ câinii dacă eşti dispus să-ţi pui propria viaţă în joc. Mi-ai văzut prietenii împătimiţi ai pariurilor; aş vrea să le ofer o distracţie aparte mâine seară: un ucenic de vraci în luptă cu o vrăjitoare. Cine va ieşi biruitor? Deznodământul este suficient de nesigur încât să devină interesant, chiar dacă sorţii sunt categoric de partea vrăjitoarei. Dar vei fi liber să-ţi foloseşti ustensilele breslei tale. Înfrânge-o pe vrăjitoare şi te voi lăsa să pleci. Vei putea chiar să-ţi iei şi câinii cu tine. Dar, dacă pierzi, îi pun să se lupte pe viaţă şi pe moarte!

— Vrei să mă lupt cu Adriana? L-am întrebat, nevenindu-mi să cred că ar putea să-mi ceară una ca asta.

— Nu, idiot tânăr ce eşti! Nu cu fata aia smintită. Cu ea am alte planuri! Vei înfrunta un adversar mult mai primejdios: pe cineva de pe meleagurile tale. Adică pe Lizzie, vrăjitoarea de oase!

CAPITOLUL 11

PREFERATA VRĂJITOAREI

— Lizzie e aici? L-am întrebat alarmat.

— Este prizoniera mea, băiete. Şi foarte curând va fi moartă: asta dacă ai îndemânarea şi curajul necesare ca să-i aduci tu sfârşitul! Ce spui?

Nu i-am răspuns. Să fi fost o înşelătorie sau o şansă adevărată de a-mi câştiga libertatea?

— Fireşte, dacă eşti înfrânt, îţi pierzi propria viaţă. I-am făcut şi vrăjitoarei aceeaşi promisiune. Şi-o s-o las să-şi ia şi preferata cu ea; dacă pierde, mor amândouă. Haide, hotărăşte-te. Nu mă face să aştept!

— Preferata?

— Cealaltă vrăjitoare. Cea pe care o manevrează. Fără îndoială că a venit împreună cu ea pe mare. Le-au tăiat gâturile bieţilor pescari. Pentru asta, merită amândouă să moară. Eu îmi pun banii pe tine. Prefer să mizez la cote mari…

Ce puteam să fac? Am dat uşor din cap, ca semn că acceptam oferta. Imediat, imaginea şamanului începu să se stingă, în vreme ce spiritul i se retrăgea înapoi în trup.

A doua zi m-au hrănit bine. Prima masă a fost o friptură caldă de miel cu cartofi copţi şi morcovi.

— Mănâncă, băiete! Stăpânul meu vrea să fii în formă pentru luptă! Mă îndemnă în bătaie de joc străjerul care-mi întinse farfuria. Şi o să ai nevoie de ultimul dram de putere ca să faci faţă la ce ţi-a pregătit el!

Apoi ieşi împreună cu însoţitorul lui, râzând ca şi cum ar fi făcut cine ştie ce glumă înţeleasă numai de ei, întorcându-se după şase ore cu o delicioasă tocană de căprioară. Am gustat cumpătat, cu toate că în ziua precedentă nu prea mâncasem şi-mi era foarte foame. Trebuia să mă pregătesc pentru înfruntarea Întunericului; totuşi, mai ştiam şi că aveam nevoie de toată viteza şi forţa mea dacă voiam s-o înfrâng pe Lizzie: urma să fie o grea încercare. Puteam să-mi folosesc toiagul şi lanţul împotriva ei, dar nu mă îndoiam că şi ea va fi înarmată; o vrăjitoare de oase ca Lizzie mânuia cuţitele cu îndemânare. Şi, dacă ieşea biruitoare, îmi va lua oasele…

Şi cine să fi fost cealaltă vrăjitoare, „preferata” pe care şi-o

adusese cu ea din Comitat? Era o persoană total necunoscută; probabil o tânără vrăjitoare pe care Lizzie o fi luat-o sub aripa ei, s-o înveţe. Poate că era una dintre vrăjitoarele care o eliberaseră din puţul din grădina Vraciului. Şi ea avea să fie primejdioasă: încă o slujitoare a Întunericului cu care să-mi bat capul.

Aveam timp destul la dispoziţie ca să mă gândesc. Cel mai mult mă îngrijora Alice. Ce s-o fi ales de ea? Mi-am scos din buzunar urciorul cu sânge şi l-am ţinut o vreme în palma mâinii drepte. Cât timp avea să mai treacă până ce Diavolul să-şi dea seama că ea nu mai era protejată? N-aş fi putut suporta să i se întâmple ceva lui Alice.

Apoi, magistrul meu. O fi reuşit să scape? Mă întrebam. Dacă da, ştiam că plănuia să mă salveze. Părea o misiune lipsită de speranţă – cel mai probabil avea să fie el însuşi prins. Oare puteam să scap din temniţa Greeba înainte de a se întâmpla aşa ceva? Oare şamanul chiar mă va lăsa liber dac-o voi învinge pe Lizzie? Puteam să sper că-şi va ţine cuvântul?

Mai era şi sărmana Adriana. Ce-o fi vrut să spună şamanul, cum că avea „alte planuri cu ea"? Cum aş fi putut s-o abandonez aşa, pur şi simplu?

Zadarnicele mele presupuneri încetară odată cu sosirea străjerilor, de data aceasta trimişi să mă ducă la confruntarea cu Lizzie. După ce am intrat în încăperea aceea alungită, am observat că pe baloturile de paie stăteau acum mai mulţi bărbaţi decât rândul trecut. Destui erau şi în picioare, iar banii circulau de la unii la alţii, însă tăcură toţi în clipa în care am intrat, cântărindu-mă pe tăcute din ochi.

Câinii erau în cuştile lor, înşiruite de-a lungul peretelui din stânga; spre uşurarea mea, am constatat că Gheară, Tunet şi Fulger se aflau încă printre ei. Oare şamanul chiar mă va lăsa să-i iau cu mine dacă învingeam? Oricum, n-aveam altă şansă decât să lupt. Dacă n-aş face-o, Lizzie mi-ar aduce curând sfârşitul.

Abia atunci îmi poposi privirea şi pe ultima cuşcă, cea mai îndepărtată de mine şi mai apropiată de intrarea în tunelul buganului. Ieri fusese goală; acum era ceva înăuntru… dar nu un câine. La prima vedere, arăta ca un maldăr de zdrenţe murdare. Pe urmă însă, am desluşit o siluetă făcută ghem, ţinându-se cu mâinile de glezne şi sprijinindu-şi capul pe

genunchi.

Lordul Barrule se ridică şi traversă podeaua acoperită de rumeguş, spre mine.

— Eşti pregătit, băiete? Mă întrebă. Trebuie să-ţi mărturisesc că majoritatea celor cu judecată şi-au pus banii pe vrăjitoare. Am văzut-o cu toţii de ce este în stare atunci când am capturat-o. Cinci dintre oamenii mei au fost omorâţi; alţi doi şi-au pierdut minţile. Aşa că ne-am hotărât să-ţi oferim un avantaj. Acelaşi lucru l-am făcut şi pentru ea, ca şi pentru preferata ei. Vino să vezi…

Porni înainte spre cea mai îndepărtată dintre cuşti, iar străjerii mă târâră după el. Se opri acolo şi-mi arătă spre maldărul de zdrenţe de pe paiele împuţite. I-am observat pantofii ascuţiţi chiar înainte să-şi ridice capul…

Era Alice, iar la vederea ei mi se puse un nod în gât de emoţie. Îşi ridică spre mine ochii plini de lacrimi, iar înfăţişarea ei exprima suferinţa şi disperarea. Îi cususeră buzele cu o sfoară subţire, maronie. Erau atât de strâns legate între ele, încât nu putea să vorbească.

— Am făcut acelaşi lucru şi cu stăpâna ei. Acum, vrăjitoarea nu mai poate să-şi rostească descântecele, băiete! Dar nu mă îndoiesc că Lizzie tot va putea face câte ceva…

În acel moment, dac-aş fi avut toiagul în mâini, i-aş fi înfipt lama din aliajul de argint drept în inimă, fără să şovăi măcar o clipă. Eram furios din cauza a ceea ce-i făcuseră lui Alice. Dar aşa, disperarea mă copleşi: dacă eu învingeam, iar şamanul se ţinea de cuvânt, aveam să fiu liber şi puteam să iau şi câinii cu mine; în schimb, Lizzie murea, şi la fel şi Alice. Oricum ar fi fost, tot pierdeam.

Totuşi, ştiam cel puţin că nu căzuse în ghearele Diavolului şi nu fusese târâtă în Întuneric. Situaţia părea cumplită, dar, aşa cum obişnuia să spună tatăl meu, unde există viaţă mai există şi speranţă.

— Bun! Haideţi să începem! Hotărî lordul Barrule şi, în timp ce se întorcea la jilţul lui, străjerii mă târâră în chiar mijlocul încăperii. Intră o duzină de yeomeni, formând un cerc larg în jurul meu; apoi fiecare se lăsă într-un genunchi, cu faţa spre mine, astfel încât pariorilor din spate să nu le fie stânjenită vederea. Suliţele le erau îndreptate spre interior şi se vedea limpede că scopul lor era să marcheze hotarele arenei şi să

împiedice orice fugă din întrecere.
Lordul Barrule se ridică şi-şi înălţă braţul, iar dinspre uşă – aceeaşi pe care intrasem şi eu – se auzi zarvă. Osoasa Lizzie fu adusă în încăpere, zbătându-se şi izbind cu picioarele; era nevoie de patru bărbaţi ca s-o ţină în frâu.
Doi dintre străjerii yeomeni se dădură deoparte, lăsându-i să între înăuntrul cercului, iar ea fu silită să-şi întoarcă faţa spre mine. Era acea Lizzie pe care mi-o aminteam: aproape chip leit cu Alice, numai că mai vârstnică, probabil spre patruzeci de ani, cu ochii vicleni şi o înfăţişare batjocoritoare. Buzele îi erau şi ei cusute. În clipa în care mă văzu, vrăjitoarea încetă să se mai zbată şi un licăr şiret îi apăru în ochi: unul calculat şi viclean.
Cineva din spatele meu îmi îndesă toiagul în mâna stângă. L-am mutat pe dată în dreapta, pipăind în buzunarul stâng al pelerinei după lanţul de argint. Asta îmi oferea cea mai mare şansă de obţinere a victoriei. Unul dintre dezavantaje era că încă resimţeam dureri după bătaia pe care o încasasem atunci când fusesem capturat. Mâncarea din ziua aceea mă mai întremase, însă eram departe de forma mea cea mai bună.
Unul dintre yeomeni îi întinse lui Lizzie două cuţite, ambele ucigător de ascuţite. Privirile ni se întâlniră din nou. Atunci mi-am eliberat lama ascunsă din toiag, pe acesta din urmă aşezându-i de-a curmezişul corpului.
Era posibil ca Lizzie să nu-şi dea seama că aveam şi lanţul la mine. Deocamdată, urma să-l păstrez ca rezervă.
Lordul Barrule bătu de trei ori din palme şi tăcerea se aşternu peste întreaga adunare. O auzeam pe Lizzie respirând zgomotos pe nas, aproape sforăind. Deodată, mi-am amintit ceva despre ea: în trecut, părea întotdeauna să-şi ţină gura un pic deschisă: fără îndoială că respira firesc prin ea. Sau să fi fost răcită? Oricum, era în avantajul meu dacă trăgea cu greu aer în piept.
— Să înceapă întrecerea! Strigă lordul Barrule. Luptă pe viaţă şi pe moarte!
Fără să mai piardă timpul, Lizzie avântă spre mine cuţitul din mâna stângă, însă am parat lovitura cu toiagul şi am început să mă retrag în sensul invers rotirii acelor de ceasornic, deplasându-mă prudent şi lent în cerc. Faţa ei începu să se schimbe, ochii îi ieşiră din orbite. Acum, în loc de păr, pe

ţeastă i se zvârcolea un mănunchi de şerpi, fluturându-şi limbile bifurcate şi scuipând spre mine un nor de venin din colţi. Mă străbătu un val de frică, făcându-mă să mă clatin pe picioare şi să fac un pas înapoi, cu un junghi de gheaţă în inimă.

Folosea împotriva mea *înspăimântarea*: farmecul întrebuinţat de vrăjitoarele diabolice ca să arate înfricoşător, făcându-şi adversarii să încremenească pe loc.

Atât de mari erau puterile lui Lizzie, încât putea să-l întrebuinţeze şi fără să rostească incantaţia. De ce-ar fi fost în stare dacă n-ar fi avut gura cusută?

Am tras aer adânc în piept şi am rezistat farmecului. Înfruntasem eu altele mai rele vara trecută, în Grecia, când încercasem să pătrund în Ord, cumplita cetate a lui Ordeen. Dacă am fost în stare să rezist în faţa acelui formidabil imbold al fricii – care provocase moartea fulgerătoare a multor războinici viteji —, puteam să înfrâng orice farmec ar fi aruncat Lizzie asupra mea.

Făcând câţiva paşi înainte, mi-am avântat toiagul spre ţeasta ei. Lizzie se lăsă pe spate, aproape pierzându-şi echilibrul, după care se trase înapoi. Acum şerpii dispăruseră, lăsând din nou locul părului; chipul îi redevenise aproape omenesc. Puterea farmecului se stingea. Şi atunci, o voce îmi şopti direct în cap…

Neghiobule! Ar trebui să lucrăm împreună!

Să fi fost buganul? Era însă o voce aspră, şuierătoare, nu şoapta vicleană despre care mi se spusese. Apoi am auzit-o iar:

Niciunul dintre noi nu poate să învingă. El vrea să ne ucidă pe amândoi!

Trebuie să fi fost Lizzie. Dar cum proceda? Ce farmec îi oferea o astfel de putere?

Am refuzat s-o ascult şi m-am răsucit iute, nelăsând-o să mă străpungă cu pumnalul din mâna stângă, după care am pocnit-o peste încheietura dreaptă, azvârlindu-i arma din mână.

Se auziră urlete puternice de entuziasm din rândul spectatorilor… împreună cu câteva gemete. Mă întrebam ce-o avea de gând Lizzie. Cum am fi putut să lucrăm împreună? Era

nebună? Cum am putea să sperăm că vom scăpa împreună din încăperea asta?

Ajută-mă! Fă-o pentru fata mea, Alice, altfel murim aici cu toţii!

Faptul că se folosea de numele lui Alice mă înfurie: mi-am înfipt mâna stângă în buzunar şi mi-am încolăcit lanţul de argint în jurul încheieturii. În timp ce făceam asta, Lizzie mă atacă, apropiindu-se iute şi luându-mă prin surprindere. M-am aplecat într-o parte, dar nu destul de repede. O durere ascuţită mă săgetă în clipa în care cuţitul ei îmi crestă fruntea chiar sub rădăcina părului. M-am tras înapoi, clătinându-mă, abia izbutind să parez cu toiagul următoarea lovitură şi simţind cum sângele cald îmi şiroieşte în ochiul stâng. Cât de gravă să fi fost tăietura? M-am întrebat. Cât de adâncă?

Mi-am şters sângele din ochi cu dosul palmei, dar n-am făcut decât să-l întind mai rău. Acum abia mai puteam să zăresc ceva. Dacă vrei să apreciezi corect distanţele, ai nevoie de ambii ochii; prin urmare, ştiam că trebuia să-mi folosesc cât mai repede lanţul de argint, fiindcă altfel ar putea să fie prea târziu. Încă o dată, mi-am repezit mâna stângă în buzunar şi mi-am înfăşurat lanţul în jurul încheieturii.

Era mai uşor să arunci lanţul asupra unei vrăjitoare atunci când ea se deplasa spre dreapta, spre stânga sau se îndepărta. Numai că Lizzie ataca iarăşi, alergând drept spre mine: era cea mai grea aruncare dintre toate. Nu aveam de ales, eram nevoit să încerc, aşa că am plesnit cu lanţul prin aer, făcându-l să şerpuiască spre ea.

Îi căzu pe cap, coborându-i în jurul trupului, silind-o să cadă în genunchi. Cuţitul rămas îi scăpă din mână în timp ce lanţul se strângea. Nu fusese o aruncare perfectă, fiindcă lanţul o cuprinsese de la umăr până la genunchi, lăsându-i liber capul. De obicei, un vraci trebuia să-i lege gura vrăjitoarei, împiedicând-o astfel să-şi rostească farmecele de magie neagră, dar de data aceasta nu era cazul, fiindcă buzele ei erau deja cusute strâns. Eram uşurat. În condiţiile acelea, aruncarea nu fusese chiar atât de rea. Învinsesem. Azvârlirea lanţului era o abilitate pe care o exersasem până ce devenise o adevărată artă. Toate orele acelea lungi în care exersasem la stâlp, în grădina Vraciului, îşi arătaseră încă o dată roadele.

A urmat însă un scurt moment de îndoială. Oare nu fusese un

pic cam *prea* uşor? M-am gândit. Nu cumva înfrângerea o ajuta pe Lizzie să-şi îndeplinească scopul, într-un fel sau în altul?

— Ucide-o! Strigă lordul Barrule, ridicându-se în picioare.

Mi-am ridicat toiagul şi am ţintit cu lama inima lui Lizzie… Dar apoi am ezitat… Nu puteam să fac una ca asta. Mai ucisesem până acum creaturi ale Întunericului, însă niciodată aşa, cu sânge rece. De obicei, priponite sau nu, ele încă reprezentau o ameninţare pentru mine, aşa că eram nevoit să le dau gata repede. În schimb, Osoasa Lizzie era imobilizată. N-avea nici cea mai mică speranţă să se poată elibera. Şi nu numai atât: era şi mama lui Alice. Nu nutreau niciun fel de afecţiune una pentru cealaltă, dar asta îmi îngreuna misiunea. Aşa că mi-am coborât toiagul…

Bravo, băiete! Am auzit-o şuierând pe Lizzie. *Şi-acum stai să vezi ce-am pus la cale!*

Mi-am ridicat privirea spre lordul Barrule, care clătina din cap.

— Nu te înduri s-o faci? Îmi strigă el, cu vocea răsunându-i prin întreaga încăpere. Mă surprinde. Ce soi de magistru te-o fi pregătit? Ce soi de ucenic de vraci mai eşti? Acesta ne fusese târgul: o ucizi pe vrăjitoare dacă vrei să dobândeşti ce ţi-am promis. Acum va trebui să faci altceva ca să-ţi cucereşti libertatea. Vei lupta cu preferata vrăjitoarei!

Mi se puse un nod în gât. Voia să mă oblige să mă lupt cu Alice şi nu puteam să mă împotrivesc nicicum. Doi yeomeni se duseră spre cuşca din capătul îndepărtat al sălii. Am privit cu groază cum o traseră afară. Vederea ei îmi răscoli măruntaiele, stârnindu-mi emoţiile. În ochi i se citeau disperarea şi durerea, iar ceea ce-i făcuseră la gură depăşea orice cruzime imaginabilă. Sfoara care-i lega buzele între ele îi sfâşia carnea moale, făcându-le să se înroşească şi să se umfle.

O târâră până în cercul suliţelor, să mă înfrunte. Îi îndesară în mâini cuţitele lui Lizzie. Se auzi murmurul conversaţiilor dintre pariori şi clinchetul monedelor, în timp ce se încheiau noi rămăşaguri. Încercam să găsesc o cale de ieşire din această încurcătură, însă nu-mi venea nimic în minte. Părea o situaţie fără scăpare. Oricum o întorceai, tot murea unul dintre noi.

Privirile ni se întâlniră. Ochii lui Alice sclipeau de lacrimi. Sângele încă-mi şiroia de pe frunte, aşa că l-am şters cu dosul

palmei. Cum să mă lupt eu cu Alice?
Şamanul bătu din palme de trei ori, semnalând începerea întrecerii. Nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru ceea ce se întâmplă în continuare. Alice îşi ridică amândouă cuţitele, după care se năpusti spre mine, parcă vrând să mă ia prin surprindere. Nu-mi venea să cred. Oare chiar voia să-mi facă rău, după toate cele prin care trecuserăm împreună?
Îngrozit, m-am tras înapoi, ţinându-mi instinctiv toiagul de-a curmezişul trupului, pregătindu-mă să-i întâmpin atacul.

CAPITOLUL 12

OCHIUL OSUARULUI

Trebuia să-mi dau seama că Alice nu m-ar fi atacat.
N-am mai avut nevoie să-mi folosesc toiagul, fiindcă ea trecu pur şi simplu pe lângă mine, întinzându-se spre Lizzie, încă legată cu lanţul meu de argint, îngenunche lângă ea şi, înainte să pot face vreo mişcare, tăie sfoara care-i lega mamei ei buzele una de alta.
Oare Lizzie să fi aşteptat tot timpul ca tocmai aşa ceva să se întâmple? Dac-ar fi încercat să-şi elibereze buzele cu pumnalul în timpul luptei cu mine, aş fi atacat-o îndată cu toiagul. Să fi aşteptat ea dinadins ca Alice să facă asta?
Vrăjitoarea era încă îngenuncheată şi priponită cu lanţul de argint, dar o expresie de nemărginită bucurie i se aşternea acum pe chip. Mă nedumerea, fiindcă, în ciuda situaţiei în care se afla şi a faptului că eram înconjuraţi de yeomeni înarmaţi, era o înfăţişare triumfătoare.
Yeomenii ne încercuiră mai strâns, înaintând spre noi cu suliţele pregătite.
— Omorâţi-i pe toţi! Strigă şamanul. Toate pariurile se anulează. Nu riscaţi nimic. Omorâţi-i imediat!
În replică, Lizzie rosti un singur cuvânt, aproape neauzit. Sunase nedesluşit, însă părea să fie ceva din Graiul Vechi.
Îndată, un val de frică îngheţată năvăli asupra mea; totuşi, asta nu însemna nimic în comparaţie cu efectul pe care-l avu asupra străjerilor din jurul nostru. Rar mai văzusem atâta panică şi groază pe atât de multe chipuri. Unii îşi azvârliră suliţele şi-o rupseră la fugă. Alţii se prăbuşiră pur şi simplu în genunchi, începând să scâncească. Toţi câinii scheunară

imediat, iar dinspre pariorii din dreapta mea se auziră strigăte şi ţipete de frică.

Fie că era o formă mai puternică de *înspăimântare,* fie cine ştie ce altă vrajă, era clar că, printr-un singur cuvânt, în decursul a doar câteva secunde, Lizzie îi prefăcuse pe yeomeni într-o gloată tremurătoare. Acum îşi ţintuise ochii pe lordul Barrule. Urmărindu-i privirea, am observat că, în afară de noi trei, el era singurul din încăpere care nu fusese prins în ghearele groazei. Dimpotrivă, ne privea mânios, cu chipul schimonosit de răutate. Ce-avea să facă? Să-şi folosească magia neagră împotriva noastră? Să-l cheme pe bugan în ajutor? Ameninţarea era aproape palpabilă. Lizzie nu ieşise încă învingătoare…

— Eliberează-mă din lanţ! Îmi strigă ea, întorcând capul spre mine.

Era o poruncă; aici nu se mai amestecase şi magia. Totuşi, n-am şovăit. Am ştiut instinctiv că asta trebuia să fac. Lizzie era singura speranţă de a mai ieşi vii din castelul Greeba. M-am dus spre ea, am apucat unul dintre capetele lanţului şi l-am scuturat, descolăcindu-l de pe ea. Nici apucasem să vâr lanţul la loc în buzunar, că ea şi era în picioare.

Cu unghiile lungi de la arătător şi de la degetul mare de la mâna stângă, ca o pasăre scoţând râmele din pământul ud, Lizzie îşi smulse două bucăţi de sfoară din carne; mai întâi din buza de sus, apoi din cea de jos. Pe urmă linse picăturile de sânge, îşi îndreptă arătătorul spre tavan şi-şi arcui spinarea. Strigă trei cuvinte şi bătu din picior.

Pe dată, înăuntrul încăperii se auzi un trosnet ca de tunet. Toate torţele pâlpâiră şi se stinseră, cufundându-ne într-o beznă absolută. Pentru o clipă, domni tăcerea, apoi în apropiere se aprinse o luminiţă. Lizzie ţinea în mână o lumânare neagră. Câinii începură să latre şi am auzit zgomot de paşi alergând tot mai departe. Yeomenii şi pariorii fugeau să-şi salveze vieţile, dar ce se întâmplase cu lordul Barrule? Să fi fugit şi el sau pândea încă prin Întunericul din preajmă?

— Plecăm prin tunel, băiete! Zise Lizzie, făcând un pas spre mine.

— Şi buganul? Am întrebat.

— Lasă asta în seama mea, îmi răspunse.

Mi-am întors privirea spre Alice. Îşi reteza sforile din buze cu

unul dintre cuţite. Cu un geamăt de durere, le trase afară. Din răni îi ţâşniră picături de sânge.

Lizzie porni prima spre intrarea în tunel. Ce se-ntâmplase cu Barrule? Mă tot întrebam. Oare îl înfrânsese atât de uşor? Nu puteam să văd mai departe de cerculeţul de lumină gălbuie răspândit de lumânare. Dar, în timp ce treceam pe lângă oiştile în care-i închiseseră pe câinii lui Bill Arkwright, am şovăit. Aş fi vrut să-i eliberez şi să-i iau cu mine.

Totuşi, când m-am apropiat de cuşca în care era Gheară, ea a început să mârâie şi se năpusti ca turbată, doar gratiile împiedicând-o să-şi înfigă colţii în mine.

— Las-o, Tom, mă sfătui Alice, prinzându-mă de braţ. Nu merită riscul. O să găsim noi mai târziu o cale să-i scoatem pe toţi de-aici.

Am încuviinţat şi am urmat-o în tunel. Cei trei câini erau încă sub stăpânirea şamanului. Dacă-i lăsam aici, se putea ca el să-i pună să se lupte între ei până la moarte, drept răzbunare. Dar aveam de ales?

Am început să ne târâm de-a lungul tunelului săpat în pământ. Nu puteam să văd mare lucru: singura lumânare era la Lizzie, iar ea şi Alice, mergând în faţa mea, astupau aproape toată lumina. Mai aveam ciotul meu de lumânare, dar nu era timp să-mi folosesc amnarul, iasca şi cremenea ca să-l aprind. Vrăjitoarea o făcuse într-o clipă, folosind magia neagră.

Tunelul se sucea şi se răsucea, urcând şi coborând, uneori destul de abrupt. Din când în când, câte o rădăcină de copac aproape că ne bloca drumul, ca o uriaşă gheară de lemn înfiptă în pământ. La un moment dat, mi s-a părut că una mai subţire zvâcneşte. Probabil că nu era decât rodul închipuirii mele, însă îmi aminteam ceea ce-mi spusese Vraciul, despre cum se mişcau sau se prăbuşeau din senin tunelurile buganului. Mi s-a părut că zăresc în treacăt şi oase – era greu să-ţi dai seama în lumina slabă a lumânării aceleia pâlpâitoare – şi într-un alt moment am fost sigur că am atins în treacăt cu degetele un craniu omenesc rece.

În cele din urmă, tunelul se înălţă spre suprafaţă şi am ieşit înăuntrul unui trunchi găunos de copac. Ne-am aşezat fiecare cu faţa spre ceilalţi, sprijinindu-ne spinările de interiorul scorburii. În aer plutea un miros de lemn umed, putrezit.

Deasupra noastră, presărate cu muşte moarte, pânzele de păianjen atârnau ca draperiile, în timp ce sub noi insectele fugeau de lumina pâlpâitoare a lumânării.

Era limpede că Lizzie ştia precis încotro se îndreptase.

— Suntem suficient de în siguranţă! Anunţă ea. Acu’ nimeni nu poa’ să mai ajungă la noi.

— Nici măcar buganul? Am întrebat-o.

Vrăjitoarea clătină din cap şi-mi adresă un zâmbet răutăcios.

— De găsit, o să ne găsească el până la urmă, da’ am ascuns bine locul ăsta: taman în mijlocul labirintului. O să fie timp destul să punem treburile în ordine. Totuşi, mai întâi trebuie să-l dau gata pe stăpânu-său. Ţi-e foame, băiete?

Am clătinat din cap. Mâncasem puţin înainte de lupta cu Lizzie, însă acum aveam nevoie să postesc, ca să fiu pregătit împotriva oricărei magii negre care ar fi folosită împotriva mea.

— Ei bine, mie sigur îmi e. Aş înfuleca şi-un bou, cu tot cu copite! Declară ea, după care îmi arătă în sus, prin beznă. Caţără-te acolo! Îmi ordonă. Puteam să-i simt forţa de constrângere din voce, dar trebuia să-i rezist. O s-ajungi afară, pe o creangă, continuă ea. Nu-i mult până la pământ. Adu-mi vreo doi iepuri… şi ai grijă să fie încă vii…

— Nu, Tom! Îmi strigă Alice. N-o asculta. A plăsmuit aici un osuar, iar copacul ăsta e exact în centrul lui. O să fii zdrobit de îndată ce-o să atingi pământul!

Deşi nu întâlnisem niciodată aşa ceva, ştiam ce însemna un osuar din ceea ce citisem în Bestiarul Vraciului. Creat prin magie neagră, făcea ca oasele oricărei vietăţi care pătrundea în el să se îngreuneze foarte mult. Nu mai puteau să se mişte şi rămâneau în captivitate acolo până la sosirea vrăjitoarei, care fie o lua pentru hrană, fie îi culegea oasele pentru scopuri ţinând de magia neagră. În apropierea centrului, presiunea era atât de mare, încât victima era zdrobită mortal, deşi numai o vietate foarte iute, ca un iepure de câmp, ar fi putut să ajungă atât de departe înainte ca forţele magice să-şi facă efectul. Dar aici eram exact în centru, în *ochiul* lui; la adăpost faţă de aceste forţe. Cu toate acestea, dacă ieşeam din scorbura copacului…

— Ai gura cam mare, fato! O repezi mânioasă Lizzie. Cere iar cusături…

Alice n-o luă în seamă şi scoase o punguţă de piele din buzunarul fustei. În ea se găseau ierburile pe care le folosea pentru tămăduire. Se târî spre mine şi-mi cercetă îndeaproape fruntea.

— Afurisită rană asta, Tom, zise ea. Interiorul trunchiului de copac era ud pe alocuri, aşa că ea adună câteva picături pe degete şi umezi cu ele o frunză, pe care apoi mi-o apăsă pe piele. Asta ar trebui să funcţioneze, să împiedice infecţia… dar tot o să-ţi rămână semn. Cu asta n-am ce să fac.

Aşadar, o să mai am o cicatrice în plus faţă de cea de pe ureche, din locul în care Morwena, vrăjitoarea de apă, mă agăţase odată cu degetul, străpungându-mi carnea cu unghia. Toate acestea făceau parte din misiunea mea; erau de aşteptat atunci când îţi făceai ucenicia în primejdioasa îndeletnicire de vraci.

Pe urmă, Alice îşi linse buzele şi apăsă mici bucăţele de frunză pe găurile lăsate în ele de sfoară. După ce termină, îi întinse mamei sale o frunză, însă Lizzie clătină din cap.

— Mă vindec şi singură, fato. Nu-mi trebuie ajutorul tău, rânji ea, ridicându-se în picioare. Mă duc să-mi iau singură iepurii. Voi doi rămâneţi aici, dacă ştiţi ce-i mai bine pentru voi!

Şi, zicând acestea, începu să se caţere pe dinăuntrul copacului, împingându-şi capul prin draperiile pânzelor de păianjen. Curând, o pierdurăm din vedere prin beznă, dar tot îi auzeam pantofii ascuţiţi râcâind scoarţa copacului; pe urmă, un bubuit înfundat ne anunţă că sărise afară, pe pământ. Lizzie era ferită în propriul ei osuar: o vrăjitoare îşi lasă de obicei câte o potecă şerpuită, pe care să se poată deplasa nevătămată. De asemenea, era posibil să-i conducă pe-acolo şi pe alţii, dar cum am fi putut noi s-o obligăm? Singura cale de scăpare era să ne întoarcem în tuneluri, însă nu credeam că avem vreo şansă în faţa buganului.

— A, Tom, urciorul cu sânge mai e întreg? Mă întrebă Alice, cu ochii plini de nelinişte.

— Da, e neatins. Nu m-au căutat. Barrule m-a lăsat chiar să-mi păstrez lanţul de argint… dar pe tine cum te-au prins, Alice? Am întrebat-o. Te-am văzut rostogolindu-te şi ferindu-te de bugan, dar pe urmă ai dispărut pur şi simplu…

— M-am ascuns după un copac, ca să nu mai poată să se năpustească spre mine, dar tocmai atunci m-a răpit Lizzie; mi-

a astupat gura cu palma, asta a făcut. N-am simţit-o câtuşi de puţin apropiindu-se; trebuie să fi folosit vreo vrajă foarte puternică. M-a luat târâş de-acolo şi m-a adus aici, unde stătuse ascunsă mai multe zile. N-ar fi dibuit-o niciodată dacă n-ar fi riscat, fiindcă şi-l doreşte tare pe Moş Gregory. Îl vrea mort, drept răzbunare pentru c-a închis-o în puţul ăla din grădina lui. Vrea să-i hărăzească o moarte înceată, chinuitoare.

Aşadar, mai târziu, în noaptea aia, am pornit să-l hăituim. M-a legat strâns cu o vrajă, făcând ca numai jumătate din minte să-mi mai meargă. Nu puteam să mă împotrivesc la nimic din ce zicea sau făcea. Numai că a fost prea încrezătoare: nici măcar nu s-a sinchisit să adulmece la distanţă după primejdii. Îşi închipuia că s-ar descurca orice-ar fi. Când am ajuns în câmp deschis, oamenii şamanului ne-au atacat. Ea a folosit *înspăimântarea* şi a ucis câţiva yeomeni – pe unii cu pumnalele, pe vreo doi cu blesteme –, dar erau prea mulţi. Până la urmă, au bătut-o cu cozile suliţelor până şi-a pierdut simţirea şi ne-au târât după ei în temniţa Greeba.

— Ai mai văzut pe cineva dintre ceilalţi prizonieri? Am întrebat-o, cu gândul la Adriana.

Alice clătină din cap.

— N-am văzut pe nimeni; ne-au pus în celule separate. M-au adus sus în cuşcă imediat înainte să intri tu. Nici pe ea n-am mai văzut-o până când au adus-o să se bată cu tine. A fost rău, Tom, tare rău… mai ales când mi-au cusut buzele. Dar cel mai rău a fost când a apărut buganul, târându-se afară din tunel şi adulmecându-mă. Numai păr peste tot, cu dinţi mari şi tăioşi. Am crezut c-o să mor şi n-o să te mai văd niciodată…

Izbucni în hohote de plâns, aşa că am cuprins-o în braţe şi am strâns-o cu putere. După o vreme, se linişti şi am rămas aşa, ţinându-ne de mâini şi aducându-ne unul altuia alinare.

— Ştii ceva despre vraja care controlează un osuar, Alice? Am întrebat-o într-un târziu. Ai putea să descoperi poteca secretă a lui Lizzie prin el?

— N-ai vrea să folosesc magia neagră, Tom, nu-i aşa? Nu se poate să-mi ceri una ca asta, nu…?

În glasul ei am simţit o undă ironică.

Mă feream de multă vreme să folosesc Întunericul în orice fel, chiar şi când luptam pentru propria-mi viaţă. Alice se străduise

din răsputeri să mă convingă că trebuie să folosesc urciorul cu sânge. Însă grijile mele privitoare la despărţirea de ea fuseseră în mare măsură neîntemeiate. Ea rămăsese aproape de Lizzie, iar Diavolul nu se putea apropia de o vrăjitoare care născuse un copil de-ai lui.

— Nu era decât o idee, Alice. Nu-mi trece prin minte altă cale de scăpare de-aici. Doar dacă am risca să ne întoarcem prin tuneluri…

— Ar fi mai bine să facem asta decât să ne încurcăm cu osuarul lui Lizzie. E adevărat că există o potecă prin el, dar e greu de dibuit. Astea-s lucruri periculoase dacă te vâri în ele. O singură greşeală şi eşti mort…

Deodată, am auzit un zgomot afară. Cineva începea să se caţere în copac. Câteva clipe mai târziu, pantofii ascuţiţi ai lui Lizzie îşi făcură apariţia deasupra noastră, după care ea se lăsă să cadă pe ultimii câţiva metri, drept în faţa noastră, ţinând strâns ceva în mâna stângă.

— N-am găsit iepuri, aşa c-o să ne mulţumim şi cu ăştia, se stropşi înciudată, ridicând de cozi trei şobolani morţi. Pe unul dintre ei ni-l azvârli la picioare. De unu' pot să mă lipsesc, dar ceilalţi doi îmi trebuie. Am nevoie să-mi adun puterile pentru ceea ce ne-aşteaptă, iar sângele de şobolan e la fel de bun ca oricare altul. O să-mi ajungă până când o să-ţi iau degetele mari, băiete!

CAPITOLUL 13

DARUL MEU PENTRU COMITAT

Numai peste cadavrul meu! Strigă Alice, ridicându-se furioasă în picioare.

Osoasa Lizzie îi răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Să sperăm că n-o să se ajungă până aici, fetiţo. Calmează-te. Am nevoie de băiat pentru ceva care i-ar permite să mai respire ceva vreme; asta dacă lucrurile merg bine.

Vrăjitoarea se aşeză şi, punând deoparte un şobolan, îl ridică pe celălalt de coada lui lungă şi subţire. Îi reteză capul dintr-o muşcătură şi-l scuipă, după care începu să-i sugă sângele din gât; o parte i se scurse pe bărbie. Bău cu zgomot, iar sunetul acela neplăcut îmi produse greaţă. M-am cutremurat, iar Alice se întinse spre mine şi mă strânse de mână.

Lizzie îşi coborî privirea spre mâinile noastre înlănţuite, lăsă jos şobolanul şi rânji.

— Cât de proastă poţi să fii, fato! Niciun bărbat nu merită să te uiţi la el de două ori. Nu trebuie să te apropii prea mult de ei. Băiatul ăsta sigur o să te ducă de râpă. O să te distrugă. Multe vrăjitoare pe cinste s-au prostit din cauza bărbaţilor.

— Eu şi cu Tom suntem prieteni buni, ripostă Alice. Asta-i o chestie despre care tu nu ştii nimic. Nu eşti bună decât să mănânci şobolani şi să omori oameni. De ce-a trebuit să am o mamă ca tine? Ce-ai vrut tu de la Diavol? Nu puteai să-ţi găseşti un bărbat normal?

Expresia feţei lui Lizzie deveni mai dură şi se uită direct la Alice.

— Am avut şi bărbaţi, dar niciunul n-a rezistat prea mult. Lor le plăceau alea tinere şi drăguţe. Şi ştii de ce? Pentru că le era frică. Le era frică să aibă o femeie adevărată, în floarea vârstei. Se uitau la mine, vedeau ce sunt şi dădeau fuga înapoi la mămicile lor. Ştii cât de bătrână sunt, fato?

Alice clătină din cap şi-mi strânse din nou mâna.

— Am împlinit patruzeci abia săptămâna trecută, a doua zi după ce i-a ars casa lu’ Moş Gregory şi am putut să ies din puţ. O vrăjitoare din Pendle ajunge să fie în floarea vârstei la patruzeci de ani şi tot atunci îşi dobândeşte puterile depline, moştenite. Acum sunt capabilă să mă descurc cu oricine. Tu, fata mea, ai putea să fii chiar şi mai puternică într-o zi.

Lizzie îmi zâmbi cu răutate, privindu-mă drept în ochi.

— Tu ştii ce e Alice, băiete? Ea e darul meu pentru Comitat…

Rânji cu subînţeles în timp ce rostea ultimele cuvinte. Era exact ceea ce afirmase mama odinioară, într-o scrisoare către Vraci. Oare Lizzie putea acum să-mi citească gândurile? Să culeagă din ele tot felul de lucruri, ca şi cum ar fi scotocit printr-un sertar deschis?

— Ea e darul meu special pentru clanurile din Pendle, continuă vrăjitoarea după o scurtă pauză. Într-o zi, ea o să le unească odată pentru totdeauna, iar lumea ar face mai bine să se păzească!

Începu din nou să bea sângele şobolanului. De îndată ce-l secătui, continuă cu cel de-ai doilea, sugând şi leorpăind până când nu mai rămase nicio picătură. Observând că nu ne atinsesem de cel de-ai treilea, îl luă şi pe acela.

Treptat, interiorul trunchiului de copac începu să se lumineze, semn că zorii se apropiau.

— Ţi-e sete? Am întrebat-o pe Alice.

Ea îmi răspunse printr-o înclinare a capului.

— Mi s-a uscat gâtul.

— O să plouă cât de curând, zise Lizzie, râzând răutăcioasă. Atunci o să ai câtă apă pofteşti!

Avusese dreptate. După o oră, începu să plouă. La început, un răpăit uşor pe trunchiul copacului, urmat curând de bubuitul unei averse puternice. Continuă să toarne vreme de mai multe ceasuri, iar apa începu să picure şi în copac, până la urmă ajungând să se reverse în cascadă în interiorul trunchiului.

Era apă curgătoare, ceea ce nu-i plăcea lui Lizzie, aşa că se îndepărtă de trunchi, însă eu şi Alice am adunat suficientă în palmele făcute căuş cât să ne potolim setea. Pe la începutul după-amiezii ploaia se domoli. Atunci am auzit şi câinii.

Lizzie ne zâmbi triumfător şi se apropie iar de copac, sprijinindu-se de lemnul lui.

— Câinii ne-au adulmecat urma, zise ea. Nu că le-ar fi de prea mare folos. Cel puţin nu după ce-o să între în osuar…

Mi-am închipuit câinii gonind spre osuar, îndreptându-se spre copacul din mijlocul lui. Vor ajunge destul de aproape înainte să fie zdrobiţi de presiune.

— Gheară şi căţeii ei… am zis, privind-o alarmat pe Alice.

— El n-o să-i folosească, băiete, n-ai teamă. Are alte gânduri pentru câinii ăia, îmi dezvălui Lizzie. O să-i pună să se bată… şi încă pân’ la moarte!

— Cum poţi să ştii asta? Am întrebat-o furios.

Ea îmi zâmbi cu superioritate.

— E uşor de citit, chiar aşa. Asta avusese de gând aseară. Mai întâi să te lupţi cu mine şi, pe urmă, dacă mă învingeai, cu Alice. La urmă, cu câinii tăi. Genul ăsta de pariu ei îl numesc triplă. Fiecare victorie te duce pe treapta următoare. Dacă le câştigi pe toate trei, te umpli de bani. Şansele îţi erau împotrivă, dar şamanului îi plăcea să rişte pe mâna ta. Nu i-a mers, nu? Dar la cea mai mică ocazie, tot o să te-arunce în luptă cu câinii tăi. Stai numai şi-o să vezi…

Lătratul câinilor se apropia, însă în scurt timp el se

transformă în chelălăieli şi scâncete, pe măsură ce primii dintre ei nimereau în osuar şi începeau să simtă presiunea exercitată de magia neagră a lui Lizzie.

— N-o să ajungă prea aproape, aşa că n-o să ne ştie ascunzătoarea, rosti ea. Şi, chiar dac-ar şti-o, nu le-ar fi de folos. Suntem într-un loc destul de sigur aici; cel puţin, faţă de-alde ei.

Auzeam deja voci de bărbaţi strigând şi înjurând în depărtare, chemându-şi câinii înapoi. Deodată, răsună un urlet mai puternic. De data aceasta ieşea dintr-un gât omenesc, iar Lizzie zâmbi. Urletul dăinui mult timp, făcând-o pe Alice să-şi astupe urechile. Într-un târziu, se aşternu tăcerea, dacă nu puneam la socoteală răpăitul uşor al ploii.

Timpul trecea cu încetineală, însă gândurile îmi goneau nebuneşte. Mă străduiam cu disperare să găsesc o cale de ieşire. Încă aveam la mine toiagul şi lanţul, dar, chiar dacă izbuteam s-o priponesc din nou pe Lizzie, ce-am fi putut să facem noi, eu şi cu Alice, împotriva buganului?

Cam pe când începea să se întunece, am auzit un zgomot venind dinspre tuneluri. Oare să ne fi descoperit oamenii şamanului? Însă pe măsură ce sunetele se apropiau, deveneau tot mai tulburătoare. Le mai auzisem şi înainte.

— Ne-a găsit până la urmă, zise Lizzie. Mult timp i-a mai luat.

Acum, auzeam şi un fel de sforăit: buganul sosise. Lizzie se târî spre centrul scorburii, scoase ciotul lumânării ei din ceară neagră şi rosti în şoaptă un cuvânt.

Lumânarea se aprinse tocmai la timp cât să zărim monstruosul cap păros al buganului ieşind la iveală din gura tunelului. Ochii lui mari, plini de cruzime, ne priviră pe rând, oprindu-se până la urmă asupra Osoasei Lizzie. În loc să se tragă înapoi, vrăjitoarea se târî înainte în genunchi şi întinse încet mâna.

Buganul căscă gura mare şi mârâi, arătându-şi cele două şiruri de dinţi, însă mâna lui Lizzie continuă să înainteze.

— Haide, haide, ce băiat bun eşti tu, rosti ea cu o voce blândă, îngroşată. Ce chestie păroasă şi frumoasă eşti, cu blăniţa atât de fină şi de lucioasă…

Acum, mâna ei stângă chiar îl atingea pe bugan; îi mângâia căpăţână hidoasă chiar deasupra botului umed.

— Aşa, aşa, drăgălaşule, murmură ea, cu glasul cântat. Am putea să ne ajutăm unul pe altul…

Spunând acestea, Lizzie îşi înălţă braţul stâng şi-şi înţepă încheietura cu unghia lungă şi ascuţită a arătătorului mâinii drepte. Îşi aşeză rana deasupra creaturii, iar picăturile de sânge începură să-i cadă acesteia drept pe bot. Deodată, dintre dinţii ascuţiţi şi triunghiulari se ivi o limbă lungă şi liliachie, care începu să lângă sângele cu un leorpăit scârbos.

Lizzie îl hrănea pe bugan, încercând să şi-l facă familiar.

— Bun băiat! Bun băiat! Linge tot. Mai e destul acolo. Şi-acum, du-te înapoi la stăpânul tău şi spune-i exact unde ne-ai găsit. E vremea să stăm un pic de vorbă…

Buganul se retrase lent în tunel, iar Lizzie îşi întoarse spre noi chipul triumfător.

— Ăsta zic şi eu început bun! Curând, o să-l punem la încercare. Numai că următorul nostru vizitator preferă întunericul… aşa că hai să-i facem plăcerea!

Cu aceste cuvinte, suflă în lumânare, cufundându-ne în beznă.

Nu trecu mult până când am observat o formă luminoasă conturându-se la gura tunelului. Era silueta înaltă şi sfrijită a şamanului.

— Te-am găsit, în sfârşit, zise el, cu ochii plini de cruzime îndreptaţi numai spre Lizzie. O să te fac să plăteşti pentru cât m-ai alergat!

— Vorbele tari nu au ce să caute între noi, răspunse Lizzie, cu o expresie şireată pe faţă.

— Nu? Încă unul dintre oamenii mei de nădejde a fost omorât, plus cinci dintre cei mai buni câini. Trebuie să mi-o plăteşti!

— Dar cum rămâne cu ce mi-ai făcut tu mie? Rosti vrăjitoarea pe un ton acuzator. Mi-ai cusut buzele. Niciun bărbat nu mi-a mai închis aşa gura. Ar trebui să te ucid pentru asta, dar, dac-o să rezolvăm altfel, o să dau totul uitării…

— O să rezolvăm, poţi să fii sigură. Până într-un ceas o să-ţi arăt eu de ce sunt în stare. O să-l trimit pe bugan; de data asta, sub forma lui de spirit. O să-ncep cu preferata ta, cu fata. Până la sfârşitul nopţii o să fie ca şi moartă. Pe urmă, băiatul. Pe tine te las la urmă, ca să ai timp să pricepi mai

bine ce-ai să păţeşti…

— Dar să presupunem că buganul o să mi se supună *mie*! Strigă Lizzie. Să presupunem c-o să şoptească în capul *tău*! Poate că atunci o să fii dispus să negociezi…

Şamanul se încruntă, iar buzele i se răsfrânseră a dispreţ; apoi, imaginea i se şterse şi dispăru cu totul.

— Chiar poţi să faci asta? Întrebă Alice din Întuneric.

Vocea îi suna înfricoşată.

— Încă nu pot să-l fac să-i şoptească în cap, dar el nu ştie asta, nu? Totuşi, i-am zis destul cât să-l pun pe gânduri. N-ai teamă, fato. Deja m-am asigurat că va sta departe de noi. Pentru o vreme, n-o să ştie sigur ce să facă. Dar când lordul Barrule o să-şi dea seama că nu sunt la cheremul lui, o să se-ntoarcă, ţine minte ce-ţi spun!

Mâna lui Alice o găsi pe a mea prin Întuneric şi mi-o strânse liniştitor. Pe urmă, nimeni nu mai scoase o vorbă mult timp.

Puterea lui Lizzie era acum pusă la încercare. Oare chiar era în stare s-o ferească pe Alice de bugan? Mă întrebam.

După vreo două ore, imaginea şamanului începu din nou să se formeze.

— Repede te-ai mai întors! Hârâi bucuroasă Lizzie. Încă n-a şoptit nimeni în capul fetei, nu, draga mea? Întrebă, întorcându-se spre Alice.

— N-am auzit o iotă, răspunse Alice.

— Ce anume vrei, vrăjitoareo?

— Vieţile noastre şi să putem pleca fără probleme de pe Mona. Spre apus, în Irlanda, dincolo de mare, pe Insula de Smarald: acolo vrem să mergem.

— Şi eu ce câştig din asta? Ai pomenit de o negociere. Eu cu ce mă aleg?

— În primul rând, îţi păstrezi puterea asupra buganului. Cu cât zăbovesc mai mult pe-aici, cu-atât e mai probabil să devină al meu. Aşa că e în interesul *tău* să mă vezi plecată de pe insula asta. Pe urmă, ţi-l dăruiesc pe băiat. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să plec la drum cu ucenicul unui vraci. Îţi plac pariurile, nu? Atunci pune-l să se lupte cu câinii lui… pe viaţă şi pe moarte. Ar trebui să fie ceva interesant!

— Nu! Strigă Alice.

— N-o să fac una ca asta! Am protestat şi eu.

— Tacă-ţi gura, fato! Linişte! Tăceţi amândoi!

Şi atunci Lizzie şopti încet un cuvânt, ceva gutural, în Graiul Vechi. Am simţit cum mă strânge ceva de gât şi, pentru o clipă, n-am mai putut nici să respir. Pe urmă am izbutit să trag aer în piept, dar tot nu reuşeam să vorbesc. Întotdeauna fusesem capabil într-o anume măsură să mă împotrivesc Întunericului – faptul că eram al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu îmi oferea acest dar –, însă păream neputincios în faţa puterii întunecate a lui Lizzie. Am încercat să mă ridic, însă nici picioarele nu mă ascultau. Parc-aş fi fost de piatră. Am văzut că Alice încerca să vină spre mine, dar şi ea era ţintuită de cine ştie ce vrajă întunecată.

— În schimb, îţi vei retrage toţi oamenii din zona din jurul locului ăstuia, continuă ea, îndreptându-şi din nou atenţia asupra spiritului şamanului. Îi chemi înapoi în castel. Imediat cum băiatul începe să se lupte, eu ies din copacul ăsta, dar numai când o s-ajung la loc sigur, departe de insula asta, buganul o să-ţi asculte din nou poruncile. De acord?

Apariţia o privi cu mânie pe vrăjitoare, fără să vorbească, după care înclină uşor capul, în semn de aprobare.

Lizzie zâmbi.

— Ştiam c-o să înţelegi rostul. Lucru rar, aşa ceva. Nu-s prea mulţi oameni de înţeles pe-aici. Şi-acum trimite-ţi alţi doi oameni de înţeles încoace prin tuneluri, după băiat; asta, dacă mai găseşti atâţia. Dacă nu-s de înţeles, o să fie morţi! Aşa că fără şmecherii…

Trecură doar câteva minute până să-i auzim pe oamenii şamanului târându-se prin tunel, spre scorbura copacului. Încă mă ţineam de mână cu Alice, mâna mea stângă în mâna ei stângă, gâfâind după aer.

Lizzie aprinse din nou lumânarea şi o ridică în timp ce primul dintre străjeri ieşea din tunel. Omul, părând speriat, se ridică în picioare, neştiind ce să facă. Însă vrăjitoarea preluă imediat comanda.

— Iată-l pe băiatul după care aţi venit! Strigă, arătând spre mine.

Mă traseră spre gura întunecată a tunelului. Paralizia îmi trecu, lăsând loc unor furnicături dureroase, dar eram încă slăbit şi incapabil să mă împotrivesc.

— Nu-i uitaţi toiagul! Mai strigă Lizzie. O să aibă nevoie de el!

Ori câini morţi, ori băiat mort. Una din două, sigur!

CAPITOLUL 14

LUPTĂ E VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Mă traseră şi mă împinseră de-a lungul reţelei de tuneluri ce cauzau claustrofobe, până când lătratul câinilor se auzi în depărtare, iar apoi, în sfârşit, am ieşit în încăperea în care erau cuştile. Mă simţeam abătut şi furios. După ce trecusem prin atâtea ca s-o înfrâng pe Lizzie şi să evadez în cele din urmă, mă întorsesem în acelaşi loc.

Erau mulţi yeomeni înarmaţi cu suliţe şi bâte, însă doar câţiva împătimiţi ai pariurilor stăteau pe baloturile de paie. Lordul Barrule aştepta în mijlocul sălii, pe rumeguşul împroşcat de sânge şi cu braţele încrucişate.

— Dacă n-aş fi fost pasionat de pariuri, ţi-aş fi luat viaţa chiar acum, băiete, şi aş făcut-o foarte încet, zise el.

Dar, pentru o luptă de calitate, ai nevoie de un stimulent, aşa că tot o să te las să pleci dacă învingi. De data aceasta, fireşte, n-o să-ţi mai poţi lua câinii cu tine: îi vei fi ucis deja. Ce spui?

Mi-am lăsat capul în jos, îngrozit de ceea ce mi se cerea să fac.

— Treaba ta… dar eu cred c-o să lupţi oricum, din instinct de supravieţuire. Cine n-ar face-o? Oricum, vei avea timp să te gândeşti. Aştept să mai vină câteva persoane. Nu pot să ratez şansa de a le lua banii… şi faptul că li-i iau are mai multă importanţă pentru mine decât banii înşişi. Şi pe cine crezi că mi-am pus *eu* banii de data aceasta?

Încă o dată, nu i-am răspuns. Distracţia lor cu pariurile avea să continue, iar aici, în locul acesta, se vor adăuga şi alte morţi pe lângă cele la care fusesem deja martor. Oare de câţi ani şamanul şi prietenii lui apropiaţi o tot duceau astfel?

— Cei mai mulţi bani vor fi pariaţi pe tine, fiindcă toată lumea te-a văzut cum ai înfrânt-o pe vrăjitoare. Numai că eu sunt de altă părere. M-am răzgândit, din cauză că eşti prea slab de înger: pot să văd asta acum. Dacă n-ai putut s-o ucizi pe vrăjitoare, atunci cu certitudine n-o să fii în stare să-ţi omori propriii câini. Îţi vor sfâşia beregata. Aşa că pariez pe câini, băiete!

Şamanul se îndepărtă, iar cei doi străjeri mă traseră într-o parte, obligându-mă să mă ghemuiesc pe podea, aşteptând să înceapă formalităţile. Dură mai mult de o oră până ce, unul câte unul, alţi jucători să între în încăpere şi să-şi plaseze pariurile. Cine erau oamenii aceştia? Membri suspuşi ai comunităţii locale care aveau acest viciu secret? Nu toţi cei de faţă păreau la fel de bucuroşi. Fără îndoială că mulţi se temeau de Barrule şi nu aveau de ales, fiind siliţi să i se alăture aici; alţii păreau la fel de entuziaşti ca şi el, cu nerăbdarea întipărită pe chipuri.

Unii dintre aceştia din urmă se duseră să-i aprecieze din ochi pe câini; vreo doi veniră chiar spre mine.

— Puneţi-l să se ridice în picioare, ceru unul. Nu este rănit, nu?

— Sus cu tine, băiete! Îmi ordonă yeomanul.

Văzând că şovăi, îşi înfipse degetele în părul meu şi mă ridică.

— Va fi înarmat la fel ca data trecută? Întrebă altul.

— Aşa va fi, cu toiag şi toate alea! Dar lanţul ăla de argint n-o să-i fie de prea mare folos împotriva câinilor! Zise râzând străjerul, după care mă împinse iar în genunchi. Odihneşte-te cât mai poţi, mă sfătui el în bătaie de joc. O să ai nevoie. Curând, colţii ăştia o să sfâşie bucăţele din tine… începând cu părţile fragede!

Câinii din cuşti lătrau şi scheunau, iar eu am aruncat o privire spre locul în care stăteau închişi cei trei ai lui Bill Arkwright. Ce aveam de făcut? Cum aş fi putut să-i ucid? Mama, Gheară, îmi salvase viaţa în trecut şi, dacă n-ar fi fost la mijloc puterea întunecată a şamanului, ea s-ar fi aflat mai degrabă de partea mea decât a lui, la fel ca şi puii ei. Nu-mi făceam iluzii în legătură cu ceea ce s-ar fi întâmplat dacă învingeam. Şamanul nu avea să se ţină de cuvânt. Ori mă ucidea, ori născocea vreo altă distracţie cu pariuri, în care eu urmam să joc un rol principal şi dureros.

În acelaşi timp, mi se părea greu de crezut că el îi va oferi Osoasei Lizzie dreptul de a părăsi liberă insula. Putea să-şi retragă oamenii până când ieşea ea din osuar şi mergea spre apus, până pe coastă. Dar avea s-o hăituiască sigur cu mult înainte ca ea să ajungă pe mare. Şi, indiferent care i-ar fi fost soarta, biata Alice urma să i-o împărtăşească. Asta dacă n-o

găsea Diavolul mai întâi.

Dar ce era cu Vraciul? Mă întrebam. Unde o fi? Speram, pentru binele lui, că nu va încerca să mă salveze. Ce şanse ar fi avut? Şi, dacă era să cadă în mâinile lui Lizzie, urma să piară de cea mai lentă şi mai cumplită moarte pe care ţi-o puteai închipui.

Mai fusesem până acum în destule situaţii primejdioase, dar aceasta era una dintre cele mai rele. Eram prins între doi puternici adversari din tagma Întunericului, o vrăjitoare şi un şaman, şi nu vedeam nicio cale prin care să pot triumfa împotriva oricăruia dintre ei.

Un zăngănit metalic îmi întrerupse gândurile negre. Lătrăturile sporadice lăsară locul câte unui scheunat răzleţ. Gheară, Tunet şi Fulger erau scoşi din oiştile lor şi târâţi de zgărzi spre centrul arenei cu rumeguş.

— În picioare, băiete! Se răsti unul dintre străjeri, trăgându-mă în sus de păr.

În timp ce tăcerea aşteptării nerăbdătoare se aşternea peste încăpere, mă îmbrânciră în faţă, spre cei trei câini. I-am privit întristat. Aveau blana plină de noroi şi era clar că nu fuseseră hrăniţi de zile întregi. Niciunul dintre ei nu putea să mă privească. Erau într-o stare de plâns şi păreau învinşi încă dinainte să începem… deşi ştiam că nu era decât opera şamanului. Într-o clipă, avea să-i pregătească pentru luptă.

Am observat că, de data aceasta, cercul suliţaşilor nu se mai formase. Vrăjitoarea era cea care-i neliniştise data trecută. Câinii aveau să se lupte cu mine până la moarte şi, oricum, unde-aş fi putut să fug?

Barrule era şi de această dată aşezat pe tronul lui din lemn şi l-am urmărit înspăimântat cum se ridică şi bate de trei ori din palme. Cât ai clipi, câinii se transformară: îşi aţintiră privirile în ochii mei şi începură să mârâie, cu fălcile deschizându-se, pregătite să muşte şi să sfâşie. Speriaţi, străjerii care-i ţineau le desfăcură zgărzile, iar cei trei câini-lupi se năpustiră spre mine ca tot atâtea furii.

M-am răsucit deoparte în timp ce mă asaltau, învârtindu-mi toiagul ca să-i ţin la distanţă. Nu-mi scosesem încă lama: nici prin gând nu-mi trecea s-o folosesc în lupta aceasta. Tunet şi Fulger de repeziră drept spre mine şi, pentru prima oară, mi-am folosit toiagul ca să mă apăr. Pe cel dintâi l-am împuns în

grumaz, iar pe celălalt l-am izbit în moalele capului, străduindu-mă să nu pun prea multă forţă în niciuna dintre lovituri. Dar în acel moment în care atenţia îmi era distrasă, Gheară sări pe mine din spate. Greutatea ei mă doborî în genunchi şi aproape că am scăpat toiagul din mână. Dinspre anumite părţi ale mulţimii se auzi un geamăt.

Într-o clipă, eram din nou în picioare, rotindu-mi iarăşi toiagul cu disperare, încercând să ţin câinii la distanţă. Numai că ei erau vânători viteji, dresaţi de Bill Arkwright să hăituiască primejdioasele creaturi ale apelor de-a lungul mlaştinilor de la miazănoapte de Caster. Dacă erau în stare să atace o vrăjitoare de apă, în ciuda ameninţării ghearelor ei ucigătoare, în mod sigur nu le era frică de mine. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ori ei, ori eu.

Atunci m-am surprins până şi pe mine însumi. Cu un clinchet scurt, am eliberat lama ascunsă în toiag. Nu fusese o hotărâre conştientă: ceva din străfundurile fiinţei mele alesese să nu mor. Nu aici. Nu acum.

Eram şocat de ceea ce făcusem. Oare chiar mă puteam îndura să-i omor pe câinii aceştia? Mintea mi se umplu de îndată cu justificări pentru gestul meu instinctiv…

Aveam treabă de făcut, Comitatul de apărat. Dar apoi mă cuprinse o nouă senzaţie de groază. Dacă muream acum, Diavolul avea să-mi ia sufletul, mi-am amintit. Trebuia să-l distrug înainte de a se întâmpla aşa ceva, fiindcă altfel soarta mea va fi o veşnicie de teroare şi de chinuri în Întuneric!

Tustrei câinii mă atacară acum laolaltă şi, până să-mi pot folosi toiagul, erau deja pe mine. Greutatea lor adunată mă dărâmă din nou în genunchi. Toiagul îmi fu smuls din mână de forţa izbiturii. Tunet îmi înfipse colţii în gleznă, Gheară mă apucă de umăr, iar Fulger se repezi drept spre beregata mea. Mi-am ferit faţa cu braţul drept, încercând să mă apăr de fălcile acelea enorme, iar colţii se strânseră în jurul lui, muşcând aprig. Trebuia să mă ridic, altfel eram terminat…

Deodată, câinii îmi dădură drumul. În aceeaşi clipă, dinspre spectatori se auzi un icnet de spaimă, iar luminile din încăperea alungită pâlpâiră brusc, devenind mai slabe. M-am ridicat pe vine şi am apucat din nou toiagul.

Torţele ameninţau să se stingă dintr-o clipă în alta. În Întunericul tot mai dens, undeva aproape, o siluetă

fantomatică, luminoasă, începea să se alcătuiască. Avea forma unui bărbat, dar era de cel puţin două ori mai mare, cu o sinistră lucire sângerie.

Am privit-o uluit, cuprins pe dată de şoc şi de surprindere. Arătarea purta veşminte de vraci şi ţinea un toiag în mâna stângă: un toiag înnegrit şi pârjolit. La fel îi era şi partea stângă a feţei: desfigurată de arsuri cumplite, cu un ochi lipsă. Pelerina îi era zdrenţuită, iar mâinile, acoperite de băşici.

Era stafia lui Bill Arkwright!

CAPITOLUL 15

OASELE DEGETELOR MARI

Ultima oară dădusem cu ochii de Bill Arkwright vara trecută, în Grecia, când rămăsese în urmă în Ord, oferindu-se să ţină pe loc o ceată de elementalii de foc până izbuteam noi să fugim.

Bănuisem că făcuse sacrificiul suprem pentru un vraci şi că murise, iar acum se dovedise că avusesem dreptate. Arsese de viu, după cum se putea vedea oribil de limpede. Dar ce căuta aici? Rămăsese captiv al Întunericului atunci când Ordul se prăbuşise prin portalul său de foc? Sau se afla în Limb, acea zonă de hotar între viaţă şi moarte în care spiritele chinuite zăbovesc uneori chiar şi ani de-a rândul, până să-şi găsească drumul spre Lumină?

La început, am crezut că stafia lui Arkwright se uită la mine. Dar nu era aşa: singurul său ochi privea ţintă spre câini. Şi, deşi încăperea se golea repede, în urletele bărbaţilor aduşi în pragul nebuniei de frică, toţi cei trei câini îşi fluturau cozile de plăcere la vederea, chiar şi sinistră, a fostului lor stăpân.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe şaman ridicându-se încet în picioare şi făcând un pas spre noi, cu o expresie de nedumerire pe chip.

Apariţia îşi întinse deodată braţul drept şi arătă drept spre mine, după care se auzi strigând vocea lui Arkwright, încărcată de o forţă poruncitoare, răsunând prin întreaga încăpere.

— *Băiatul acesta vă este prieten, nu duşman!* Le zise el câinilor. Apoi braţul fantomatic se roti încet spre dreapta, arătându-i pe şaman. *Acela de colo! Acela vă este adevăratul*

duşman! Omorâţi-l imediat!

Toţi ca unul, câinii se năpustiră înainte şi săriră asupra şamanului, cu fălcile larg deschise. Barrule ridică un braţ, încercând să se apere, cu gura căscată de uluire, dar zadarnic. Toată puterea lui asupra animalelor era acum inutilă. Cei trei câini-lupi îl târâră pe podea şi începură să-l sfâşie cu sălbăticie, muşcând şi rupând carnea cu colţii. Şamanul urlă, iar strigătul prelung, din adâncul bojocilor, se auzi desluşit printre mârâielile atacatorilor săi. Începea să mi se facă greaţă la vederea şi la auzul agoniei lui.

În timp ce stafia bătrânului vraci dispărea încetul cu încetul, torţele se stinseră de-a binelea, cufundându-ne într-o beznă totală. Câinii îşi sfârşiseră ferocea îndeletnicire şi, în afară de gâfâielile lor, în încăpere domnea tăcerea. M-am lăsat să cad în genunchi, peste măsură de sleit şi tremurând din tot corpul. După o vreme, se auzi un zgomot dinspre tunel. Cineva se apropia. Să fi fost buganul?

M-am ridicat anevoie în picioare, însă silueta care răsări din tunel era cea a Osoasei Lizzie, strângând în mână un ciot aprins de lumânare. În urma ei venea Alice.

— A mers bine, băiete, zise vrăjitoarea, privind în jos spre şaman, cu o bucurie nemărginită pe chip. N-a fost chiar atât de puternic pe cât crezusem, nu? Nu e bine să te pui cu mine! Păi, nu risipeşti, nu duci lipsă… asta-mi tot spunea bătrâna Mamă Malkin…

Şi, vorbind astfel, Lizzie aşeză lumânarea pe podea, după care arătă cu degetul spre două dintre cele mai apropiate torţe de pe pereţi, care, supuse, prinseră viaţă, aprinzându-se. Pe urmă, scoase un cuţit din buzunarul de la şold al rochiei şi ridică braţul stâng al şamanului.

Am auzit-o pe Alice gemând disperată şi ne-am întors amândoi cu spatele la înfiorătoarea privelişte, în timp ce Lizzie reteza falangele degetelor mari ale răposatului ei adversar.

Sigur plănuise asta tot timpul, acum înţelegeam. Nu avusese niciodată de gând să fugă. Şamanul nu bănuise nici măcar o clipă că ea mai degrabă l-ar ataca decât să bată în retragere. Şi se folosise de stafia lui Bill Arkwright ca să-şi atingă scopul. Iar asta însemna că spiritul lui se afla sub stăpânirea ei. La urma urmei, era o puternică vrăjitoare de oase, iar necromanţia – capacitatea de a controla morţii – se număra

printre întunecatele ei arme.
Cât timp stătea ghemuită, ca să-i ia oasele şamanului, Lizzie era o ţintă perfectă pentru lanţul meu de argint. Dar, în clipa în care am întins mâna după el, mi-am dat seama că degetele mele nu se puteau apropia nicidecum de buzunar. M-am străduit din răsputeri şi, cu toate că mâna mi se încordase şi tremura, nu izbuteam să ajung la lanţ. Lizzie încă-şi exercita cine ştie ce putere specială asupră-mi.
Îşi ridică apoi privirea spre mine şi spre Alice, ţinând strâns oasele însângerate, cu o expresie extaziată pe chip.

— Bune-s la atingere, astea două! Strigă ea, îndesându-şi-le în buzunar împreună cu pumnalul şi ridicându-se în picioare. Sunt tare puternice! Şi-acum, haideţi să facem o mică plimbare până sus şi să vedem ce şi cum! Dar mai întâi o să vârâm câinii la loc în cuştile lor…
Bătu din palme de trei ori, exact la fel cum procedase şi şamanul, iar Gheară, Tunet şi Fulger apărură din penumbră şi se întoarseră ascultători în cuştile lor.
— Bine, băiete, acum încuie-i înăuntru!
Era clar că vrăjitoarea stăpânea câinii, dar oare dispunea de toate puterile şamanului? Odată cu moartea lui, era cu putinţă ca ele să i se fi transferat? Ca într-un coşmar, incapabil să-i rezist, m-am dus şi am închis uşile cuştilor, trântind zăvoarele. În timp ce mă ocupam de cuşca lui Gheară, ea scânci şi dădu să mă lângă printre gratii. M-am simţit străbătut de un val de speranţă. Să fie cumva opera lui Arkwright? Deşi fusese silită de Lizzie să-i asmuţă pe câini împotriva şamanului, stafia lui arătase mai întâi spre mine şi zisese: *Băiatul acesta vă este prieten, nu duşman!*
Oare îmi redase câinii prin aceste vorbe? Să fi făcut el tot ceea ce-i stătea în puteri ca să mă ajute?

* * *

Am urmat-o pe Osoasa Lizzie, împreună cu Alice, de-a lungul coridoarelor umede. După ce am ajuns la scările de piatră şi am început să urcăm, am simţit încă o dată pulsaţiile fricii radiind dinspre vrăjitoare. Era o armă pe care o folosea curăţând zonele din faţa noastră de orice încercare de împotrivire menită să ne stânjenească înaintarea. După ce am urcat trei rânduri de trepte, am intrat în camera străjerilor,

prin care trecusem atunci când fusesem coborât în celulă. Tot felul de suliţe, lănci şi bâte zăceau în rastelele aliniate de-a lungul unuia dintre pereţi, iar în vatră ardea focul; farfurii pe jumătate golite rămăseseră părăsite pe o masă lungă. Încă ieşeau aburi din mâncarea abandonată. Ocupanţii camerei sigur fugiseră de-acolo de foarte puţin timp.

Mă aşteptam ca Lizzie să ne conducă afară din castelul Greeba şi mă întrebam dacă poarta-ghilotină din interior avea să se ridice. Chiar şi-aşa, tot mai rămânea cea care bloca ieşirea principală. Însă, spre surprinderea mea, Lizzie continuă să urce în turn. Părea stăpânită de o supremă încredere în sine: şamanul fiind mort, poate că n-o mai pândea nicio primejdie. În timp ce urcam, ea încerca fiecare uşă şi privea cu atenţie încăperile: dormitoare, saloane şi bucătării întinse, toate pustii. Apoi, sus de tot, am ajuns în încăperea cea mai mare dintre toate. Era placată cu marmură albă, iar pereţii erau decoraţi cu tapiserii. Un covor lung şi îngust, de un roşu-aprins, se întindea de-a lungul încăperii tocmai până la un podium înălţat cu şapte trepte; pe acesta se afla un tron ornamentat, sculptat în jad.

Trebuie să fi fost sala tronului, în care şamanul, lordul Barrule, îşi ţinea şedinţele de curte şi-şi împărţea asprele judecăţi. Era impresionant: potrivit pentru un rege, darămite pentru un lord. Oprindu-se în prag, Lizzie îşi pironi timp îndelungat privirea asupra tronului, după care se îndreptă spre singura fereastră. Acolo era o băncuţă adâncită într-o firidă, pe care se aşeză, privind afară pentru o vreme, fără să rostească o vorbă. Alice şi cu mine ne-am apropiat şi ne-am uitat la rândul nostru pe geam.

Mult dedesubt, oamenii încă fugeau, îndepărtându-se de castel. Poarta-ghilotină exterioară fusese ridicată, iar de cealaltă parte a podului de peste şanţul de apărare grupuri de yeomeni se holbau în sus, spre turn. Împreună cu ei era şi Stanton, comandantul lor, cu spada la şold; nu aveam cum să scăpăm pe acolo.

Lizzie se întoarse de la fereastră cu un zâmbet şters pe chip, după care merse încet până în celălalt capăt al covorului, îndreptându-se spre tronul cel verde. La fiecare pas, tocurile pantofilor ei ascuţiţi lăsau urme adânci în covorul roşu-aprins, tălpile mânjindu-l cu noroiul adunat din tuneluri.

Apoi, cu gesturi foarte domoale, se aşeză pe tron şi ne făcu semn să venim spre ea. Eu şi Alice ne-am apropiat, ajungând până la picioarele treptelor.

— Aş putea să domnesc peste insula asta, zise Lizzie. Aş putea să-i fiu regină!

— Regină? Tu? N-ai tu faţă de regină, răspunse în bătaie de joc Alice. Arăţi de parc-ai fi fost târâtă de-a-ndăratelea printr-un hăţiş şi pe urmă tăvălită printr-un morman de balegă!

Era adevărat. Veşmintele vrăjitoarei erau împroşcate cu noroi, iar părul îi era de-a dreptul năclăit. Lizzie se încruntă şi se ridică, iar ochii îi fulgerau de mânie. Alice făcu un pas în spate, însă Lizzie zâmbi.

— Mai vedem noi, fato. Mai vedem noi curând cum stă treaba. Arătă apoi spre o uşă aflată în spatele tronului. Ia să vedem ce-avem noi aici…

Am urmat-o dincolo de uşa aceea şi am descoperit că, de fapt, nu ne aflam în cel mai înalt punct al turnului. Mai era acolo o scară cu trepte abrupte, ducând spre o antecameră de formă circulară, cu opt uşi. Am intrat pe rând în fiecare încăpere, luându-le în sensul invers celui al acelor de ceasornic. La fel ca sala tronului, în fiecare era câte o fereastră mare, acoperită cu draperii, cu câte o băncuţă într-o firidă a zidului exterior. Prima încăpere avea podeaua acoperită cu lespezi şi o albie mare din lemn. Lizzie aruncă o privire spre albie şi zâmbi. Următoarele cinci erau dormitoare luxoase, cu oglinzi împodobite şi tapiserii bogate atârnate de pereţi.

A şaptea încăpere era camera de lucru a şamanului: trei rânduri de etajere îi adăposteau cărţile – în cea mai mare parte grimoare[9] –, iar pe o masă mare din lemn, un caiet masiv zăcea deschis alături de un craniu omenesc. Pe alte rafturi se găseau sticluţe şi borcănaşe cu tot felul de poţiuni. Într-un colţ era un cufăr mare, pe care Lizzie încercă să-l deschidă, dar descoperi că era încuiat.

— Aş putea să-l descui şi singură, dar mi-ar lua timp şi mi-aş irosi energia. De ce să latri tu când ai un câine care poate s-o facă în locul tău? Haide, băiete, scoate-ţi cheia aia a ta şi descuie-mi ăsta.

De unde ştia Lizzie despre cheia mea? M-am mirat. Şi oare ce

---

[9] Cărţi cuprinzând formule magice de vrăjitorie (n. tr.).

mai ştia? Chiar era în stare să-mi citească toate gândurile?

Însă cufărul îi aparţinuse şamanului şi putea să conţină lucruri care să-i sporească puterile vrăjitoarei, aşa că am clătinat din cap.

— Refuzi, asta faci? Îţi arăt eu ce păţesc cei care nu mi se supun…

Lizzie se întunecă la faţă şi începu să murmure un descântec; într-o clipă, în cameră se făcu frig, iar spaima mă strangulă. Aveam impresia că, prin cele mai ascunse cotloane, se mişcă tot felul de arătări: forme întunecate, ameninţătoare. Mi-am apucat strâns toiagul, privind în toate părţile. Atunci când mă uitam direct la creaturi, ele dispăreau; când îmi întorceam ochii în altă parte, creşteau şi se apropiau.

— Fă-i pe plac, Tom, te rog, mă îndemnă Alice.

Aşa că, schiţând un semn de încuviinţare, am scos cheia din buzunar.

Va trebui să-i ţin piept lui Lizzie curând, dar o voi face atunci când ea se va aştepta mai puţin. Nu puteam decât să sper că, orice s-ar fi aflat în acel cufăr, nu-i era de folos unei vrăjitoare de oase.

Cheia specială, făurită de Andrew, fratele Vraciului, un meşter lăcătuş, deschidea majoritatea încuietorilor şi nici de data aceasta nu mă făcu de ruşine. Am ridicat capacul şi am observat că în cufăr se găseau bani: saci cu monede de aur şi de argint.

Am crezut că Lizzie va fi dezamăgită, dar ea nu făcu decât să zâmbească din nou.

— Folositoare lucruri, banii ăştia, zise ea. O să-i întrebuinţez cu temei, asta o să fac. Încuie-l la loc, băiete. Doar nu vrem ca altcineva să-şi pună mâinile hoţomane pe ei.

Mătură camera cu privirea, ochii poposindu-i pe sticluţe şi pe borcănaşe, apoi, în cele din urmă, pe caietul deschis.

— O să cercetez eu cum trebuie pe-aici foarte curând, bombăni ea. Să văd ce punea la cale. Cine ştie: aş putea să-nvăţ ceva nou.

Oare cât timp avea de gând Osoasa Lizzie să zăbovească? Chiar vorbea serios afirmând că ar putea să domnească peste insulă? Dacă da, atunci cum credea că ar reuşi s-o facă în timp ce inamicii ei se strângeau în afara castelului? Fuseseră

grozav de înfricoşaţi, dar asta n-avea să dureze o veşnicie. Curând, aveau să se întoarcă în forţă. O mai capturaseră şi altădată; dacă destui dintre ei izbuteau să-şi adune curajul, puteau s-o facă din nou. Iar atunci eu şi cu Alice am fi avut de suferit, fiind consideraţi complicii ei.

Cea de-a opta uşă dădea spre o garderobă mare, în care se găseau tot felul de veşminte: rochii luxoase, lucrate cu migală, straie potrivite pentru o curte regală. Trebuie că-i aparţinuseră soaţei lui Barrule.

— Par să fie taman pe măsura mea, rânji Lizzie. Ştiţi ce-o să faceţi acum voi doi?

Nu i-am răspuns.

— Îmi umpleţi baia! Strigă ea. Încălziţi apă în bucătărie şi-o aduceţi încoace. În jumătate de oră vreau să fie gata!

— Şi dacă te speli în urechi, tot n-o să te prefaci într-o regină! Se răsti Alice.

Lizzie scoase un şuierat furios, iar Alice ţipă înfricoşată şi se trase înapoi. Apucând-o de mână, am scos-o la repezeală în antecameră, după care am condus-o pe scară în sala tronului.

— Ce-o să facem, Tom? Mă întrebă ea.

— O să fugim şi-o să-l căutăm pe Vraci, i-am răspuns, cu toate că încă nu ştiu cum. Pe acolo nu se poate, am adăugat, arătându-i spre fereastră.

Dedesubt, curtea interioară era pustie. Părea să nu mai fie absolut nimeni între zidurile castelului Greeba, dar dincolo de poarta deschisă se vedea încă o sumedenie de bărbaţi. Aprinseseră focuri şi se strânseseră, aşezaţi sau în picioare, în jurul lor.

— N-aş vrea să risc nici prin tuneluri, zise Alice. Ştiu de ce e în stare Lizzie. Buganul e deja ca şi al ei. Sigur o să-l trimită după noi.

— Atunci nu mai avem decât un singur lucru de făcut deocamdată, am tras eu concluzia. Să-i pregătim baia lui Lizzie…

Alice mă aprobă.

— Cel puţin, asta o s-o facă să miroasă mai bine! Comentă ea.

Aşa că ne-am dus jos, în bucătărie şi, după ce-am mâncat nişte friptură rece de pui, i-am pregătit lui Lizzie apa fiartă. Focurile pentru gătit ardeau încă şi mai erau acolo şi butoaie

cu apă. În scurt timp, încălzeam apa în trei cazane mari. Asta era partea uşoară; în schimb, căratul pe scări până în albia lui Lizzie era o trudă de ocnaş.

Ajunşi din nou în sala tronului, ne-am aşezat pe băncuţa de la fereastră şi am privit afară. Dincolo de şanţul de apărare nu se schimbase nimic, în afară de faptul că pe fiecare foc fuseseră puse frigări; yeomenii care-şi făcuseră tabăra acolo se pregăteau să mănânce. Prin urmare, din partea lor nu părea să ne pândească vreo primejdie imediată.

— Alice, cum se face că Lizzie a ajuns dintr-odată să fie atât de puternică? Am întrebat-o. M-a împiedicat mai devreme să-mi folosesc lanţul împotriva ei... nici măcar nu puteam să-mi duc mâna până la buzunar. Pare atât de încrezătoare în sine! Uită-te doar cum ne-a lăsat să hălăduim în voie cât timp se îmbăiază; de parcă n-ar avea niciun motiv să se teamă de noi – şi are dreptate. Pot să-i simt noua putere.

— E un oarecare adevăr în ce ţi-a spus mai devreme despre vârsta ei, îmi explică Alice. Se consideră că vrăjitoarele din Pendle ajung la deplina lor putere când împlinesc patruzeci de ani. Numai că Lizzie a fost mereu puternică şi primejdioasă. M-a avut în ucenicie doi ani, aşa că ştiu bine de ce e în stare. Mai are acum şi oase proaspete – pe-ale şamanului –, aşa că asta ar trebui să-i fie de ajutor. L-a păcălit şi l-a înfrânt ca la carte, asta a făcut. Oasele de şaman sunt rare şi greu de obţinut. Nu se ştie cât de puternică ar putea s-o facă... Ia uite colo, Tom! Strigă ea deodată, arătând spre poarta-ghilotină. Se petrece ceva. Se pare că se pregătesc să atace...

Însă erau numai doi yeomeni care treceau puntea, iar între ei părea să fie un prizonier, cu mâinile legate la spate. Odată ajunşi în curtea interioară, îi retezară funiile şi-l eliberară, după care-i azvârliră ceva: un toiag.

Era Vraciul.

CAPITOLUL 16

CEL MAI CUMPLIT COȘMAR

— Repede, Tom. Coboară şi avertizează-l! Îmi strigă Alice, văzându-l pe Vraci că se îndreaptă spre turn. Ce şanse ar mai avea el acum contra lui Lizzie?

— Vino cu mine, i-am zis, trăgând-o de braţ.

— Nu, eu o să stau aici, să-i dau de lucru alteţei sale regale. O s-o întreb dacă mai vrea apă fiartă. Cu cât o ţinem mai mult în baia asta, cu atât mai multe şanse ar avea Moş Gregory. Nu-ţi face griji, o să fiu bine.

Nu-mi surâdea s-o las cu Osoasa Lizzie, dar nu prea aveam de ales. Ceea ce zicea Alice era destul de logic. Poate că va reuşi s-o distragă pe vrăjitoare. Ştiam că trebuia să-mi previn magistrul. Dacă urca fără să-şi dea seama cât de puternică era acum Lizzie, putea fie să moară, fie să ajungă în carceră, ca hrană pentru bugan.

Aşa că am lăsat-o acolo pe Alice şi am coborât în fugă treptele, cât de iute eram în stare. M-am întâlnit cu Vraciul în timp ce trecea prin camera străjerilor. Aproape că ne-am ciocnit.

— Uşurel, băiete! Strigă el.

— Lizzie e foarte puternică acum! I-am zis, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Poate să te încremenească dintr-un singur cuvânt. M-a împiedicat să-mi scot lanţul din buzunar!

Vraciul îşi sprijini toiagul de masa străjerilor şi se aşeză pe un scaun.

— M-am gândit eu că trebuie să fie ceva schimbat la ea. Afară e o mică armată şi totuşi nimeni nu pare să se simtă în stare să între pe poartă şi să se ocupe de ea. Ei cred că şamanul ar fi mort. Aşa e?

Am încuviinţat.

— Lizzie i-a luat oasele.

— Aşadar, încă un slujitor al Întunericului pentru care nu mai trebuie să ne facem griji… Lizzie chiar a vârât de-a binelea spaima în yeomeni, dac-au ajuns să mă trimită pe mine să mă ocup de ea… un vraci, ba şi străin, pe deasupra! Oamenii aceştia au fost întotdeauna grozav de independenţi, ceea ce înseamnă că acum sunt de-a dreptul disperaţi.

— Spunea că ar vrea să ajungă regină peste Mona… mi-am informat magistrul.

Vraciul ridică din sprâncene la auzul acestei veşti.

— Povesteşte-mi tot ce ştii despre asta. Nu te grăbi şi nu omite nimic…

— Dar chiar în clipa asta face o baie. Ar putea să fie cea mai bună ocazie a ta!

— Osoasa Lizzie face baie? Am auzit-o şi pe-asta! Exclamă

Vraciul, oferindu-mi unul dintre rarele sale zâmbete. Dar tot nu fac un pas până nu aflu ce şi cum. Cu cât începi mai repede, băiete, cu atât mai curând vei încheia!

Aşa că am făcut ceea ce-mi ceruse. I-am povestit cum le cususeră buzele, ei şi lui Alice, cât şi despre tunelurile buganului, ducând spre fiecare dintre celule, despre lupta şi despre fuga noastră şi, după aceea, despre cum îi cântase buganului; în sfârşit, despre înfruntarea cu câinii, despre apariţia stafiei lui Bill Arkwright şi despre moartea şamanului.

Magistrul meu clătină din cap.

— E clar că are mania grandorii, cu toate că rămâne la fel de periculoasă. Sărmanul Bill… cel puţin, de îndată ce vom fi terminat cu Lizzie, va putea şi el să se elibereze. Totuşi, mai rău de-atât nu se poate, băiete. Am fost trimis încoace să rezolv problema cu vrăjitoarea aceea, dar, de îndată ce treaba va fi dusă la bun sfârşit, nu vor mai avea nevoie de mine. Va fi un nou stăpân al castelului Greeba, iar lucrurile se vor desfăşura în mare măsură la fel ca totdeauna. E foarte posibil să ajungem din nou în carcere. Vor continua să-l mulţumească pe bugan, chiar şi după moartea şamanului. Se vor întoarce la vechile lor şmecherii. Aşa merge lumea, mă tem. Istoria se repetă.

Magistrul meu oftă adânc, căzând câteva clipe pe gânduri.

— Am mai înfruntat şi altădată situaţii asemănătoare. Încep să mă satur de toate astea, băiete; îmi istovesc trupul, mintea şi spiritul. Totuşi, o să mă ocup mai târziu de asta. Mai întâi de toate, trebuie să-i venim de hac lui Lizzie, încheie el, ridicându-se.

— Dar dacă se dovedeşte prea puternică? Dacă…

— Uite ce este, băiete, nu-ţi face griji: am mai înfruntat destule vrăjitoare până acum şi am răzbit. Tu eşti tânăr şi încă ucenic. De aceea a reuşit să te controleze. Hai să mergem şi să terminăm odată cu povestea asta! Condu-mă la Lizzie…

Nu-mi făcea deloc plăcere, dar m-am supus ordinului magistrului meu. Nu puteam decât să sper că vrăjitoarea era încă în albie. Dar, de îndată ce am intrat în sala tronului, am ştiut că pesimismul meu fusese îndreptăţit.

Osoasa Lizzie era aşezată pe tron, iar Alice stătea pe trepte, părând îngrozită. Lizzie îmbrăcase o rochie lungă, liliachie, avea părul ud, dar şi-l pieptănase drept, astfel încât să-i

încadreze faţa, şi îşi rujase buzele. Arăta impunătoare: dacă nu chiar ca o regină, atunci sigur ca o femeie obişnuită cu viaţa la curte. Dar ceea ce mă înspăimânta cu adevărat erau comportamentul ei şi expresia feţei.

Părea total stăpână pe sine şi simţeam cum dinspre ea vin valuri reci de răutate. Totuşi, Vraciul părea hotărât, aşa că începu să păşească pe covor, îndreptându-se spre tron.

Se opri la picioarele scării. Îl urmam îndeaproape, aşa că l-am văzut strecurându-şi mâna stângă în buzunarul pantalonilor, încercând să-şi înfăşoare lanţul de argint în jurul încheieturii. Mi-am amintit de ultima dată când magistrul meu o înfruntase pe Lizzie, chiar la începutul uceniciei mele. Îl omorâse pe Colţ, puternicul ei complice neom, după care o priponise pe vrăjitoare cu lanţul lui de argint şi o săltase pe umăr, cărând-o până la un puţ din Chipenden. Oare putea să-şi repete isprava? În mod cert, el aşa credea. Dar Lizzie sigur îşi amintea ce se-ntâmplase data trecută.

Curând, mi-am dat seama că ea nu-şi făcea nici cea mai mică grijă. De fapt, nici măcar nu-l privea pe Vraci. Se uita la mine, cu ochii plini de răutate.

— Nu se poate avea încredere în tine, aşa-i, băiete? Cum îţi întorc spatele, cum dai fuga să-ţi aduci magistrul. Ar trebui să te ucid pe loc…

Fără să mai piardă vremea, Vraciul îşi învârti lanţul, azvârlindu-i spre Lizzie. Ea era încă aşezată pe tron; era o aruncare uşoară: vrăjitoarea era ca şi priponită. Am urmărit cu privirea cum lanţul ia forma unei spirale strălucitoare, mortale, numai că, spre groaza mea, căzu neputincios pe podea, imediat în dreapta ei.

Cum era posibil să nu fi nimerit ţinta? Puterea magiei negre trebuia să fie răspunsul. Sau poate altceva…

Inima mi strânse în clipa în care mi-am dat seama de adevărul spuselor lui Alice de mai devreme. Vraciul se îndrepta spre amurgul vieţii. Puterile îi slăbeau. Acel John Gregory al cărui ucenic devenisem ar fi priponit-o pe Lizzie fără nici cea mai mică problemă, indiferent cât de puternică ar fi fost vraja folosită împotriva lui.

Bătrânul se încruntă şi o expresie de uluire îi apăru pe chip. Se clătină şi păru să fie pe punctul de a vorbi, însă în clipa următoare îşi duse mâna la gât şi începu să se înece.

Genunchii i se înmuiară, apoi se prăvăli în faţă, abia ratând cu fruntea muchia treptei de jos. M-am dus repede şi am îngenuncheat lângă el. Zăcea acolo, cu faţa în jos, abia mai respirând.

— N-a murit, n-ai grijă! Strigă Lizzie, ridicându-se. Moş Gregory n-o să se bucure de o moarte uşoară ca asta. Nu după anii de chin pe care i-am petrecut închisă în puţul ăla. I-am rămas datoare pentru asta şi-o să sufere înainte de moarte. O să-i provoc dureri cum n-a cunoscut în viaţa lui, stai să vezi dacă nu! O să fie cel mai cumplit coşmar al magistrului tău.

Vorbele ei îmi amintiră de visul Vraciului despre Lizzie, în care ea stătea pe un tron, în timp ce pe podea se revărsau valuri de sânge. Totul devenea oribil de adevărat.

Lizzie coborî treptele şi ridică piciorul, vrând să-l lovească, se pare, cu vârful ascuţit al pantofului, dar se opri şi clătină din cap.

— La ce bun să-l loveşti dacă tot nu simte? Bombăni ea. Acum, băiete, am o treabă pentru tine. Vreau să ieşi şi să discuţi cu oamenii ăia de dincolo de poartă. Zi-le că de-acum lucrează pentru mine; ar trebui să-şi aleagă pe unul de-ai lor, un om înţelept, cu experienţă, care să-mi fie majordom – slujitorul care le va da ordine celorlalţi în numele meu. Să vină sus, în sala tronului, şi-o să-l primesc în audienţă. Şi încă un lucru: nu-mi place când sunt lăsată să aştept. Au zece minute la dispoziţie să se hotărască. La fiecare cinci minute peste termenul-limită, unul dintre ei va muri. Aşa că du-te şi spune-le asta, băiete!

Mi-am coborât privirea spre magistrul meu şi apoi am întors-o spre Alice, însă acest moment de şovăială o mânie pe Lizzie. Făcu un pas spre mine, cu ochii fulgerând primejdios.

— Vrei să-mi arăţi nesupunere, băiete? Ei bine, mai gândeşte-te. Vezi tu, ştiu totul despre urciorul cu sânge…

— Îmi pare rău, Tom, îmi pare rău. M-a obligat să-i spun… strigă Alice.

— E vorba doar despre cine-o să fie primul după care o să vină Diavolul. Dacă Alice mă supără, o arunc în temniţă. Fără mine alături de ea, n-o să reziste nici cinci minute. Cât despre tine… ei bine, asta-i treabă simplă. Mă ocup de tine imediat. Scoate-ţi urciorul cu sânge din buzunar şi sparge-l de podea!

Haide! Fă-o!

Am încercat să mă împotrivesc, chiar am încercat, dar m-am pomenit că mâna mi se supune poruncii vrăjitoarei. Alice făcu ochii mari, îngrozită, iar eu am simţit cum pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Inima îmi bătea cu putere în timp ce priveam cum mâna mi se mişcă de parcă ar fi avut o voinţă proprie, scoţând urciorul şi ridicându-l, pregătindu-se să-l trântească de podea…

— Stai! Strigă atunci Lizzie, exact la timp, adresându-mi un zâmbet răutăcios. Acum poţi să-l pui la loc în buzunar, fiindcă ştii de ce sunt în stare. Data viitoare când n-o să mi te supui, o să te fac să spargi urciorul şi-o să te azvârl în cea mai adâncă, mai întunecoasă şi mai umedă carceră. Şi-atunci o să vedem cine-o să vină primul după tine: buganul sau Diavolul.

Mi-am ridicat toiagul, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat să-i îndeplinesc ordinul. Aveam de ales?

În timp ce treceam pe sub prima poartă-ghilotină şi traversam curtea interioară spre poarta principală, yeomenii se ridicară în picioare, adunându-se dincolo de şanţul de apărare.

— Ce-avem aici? Ţipă comandantul Stanton, venind spre mine. Chiar te-a vrăjit, nu glumă! Te-am trimis înăuntru bătrân şi înalt şi uite că te-ai întors tânăr şi cu câteva degete bune mai scund!

Râseră cu toţii la gluma lui, dar unele dintre hohote sunau forţat, iar amuzamentul era găunos.

— Magistrul meu a fost rănit, i-am spus, după care i-am transmis mesajul lui Lizzie, făcându-mi griji despre cum ar putea să reacţioneze Stanton la instrucţiunile ei.

Nu părea să fie genul de om care să primească bucuros planul ei de a domni peste castelul Greeba. În plus, mi se părea foarte puţin probabil ca el să fie de acord să-i aleagă un majordom. Speram doar că n-o să-i treacă prin cap să mă pedepsească pe mine, solul ei.

Stanton nu păru impresionat.

— Trebuie să lucrăm pentru ea? Şi dacă avem alte planuri?

— Mi-a zis că aveţi la dispoziţie doar zece minute ca să luaţi o hotărâre. Dacă nu-i răspundeţi în răgazul acesta, unii dintre voi vor muri: câte unul la fiecare cinci minute în care o lăsaţi

să aştepte.
Unii dintre cei aflaţi în jurul lui începură să murmure şi să dea semne de nelinişte. Simţeam cum frica trece de la unul la altul, ca o boală molipsitoare.
La început, Stanton nu-mi răspunse. Mă privi dus pe gânduri, apoi se uită la turn. Pe urmă îşi întoarse iarăşi capul spre mine.
— Tu eşti ucenic de vraci, aşa că te pricepi la treburile astea. E într-adevăr în stare s-o facă? Vrăjitoarea chiar ar putea să-i omoare pe unii dintre noi de la o asemenea distanţă?
— Nu este uşor, am recunoscut. Vrăjitoarele folosesc adesea blesteme şi încearcă să-şi ucidă inamicii de la depărtare… dar nu le iese mereu. Numai că Osoasa Lizzie este o vrăjitoare foarte puternică. A făcut lucruri pe care nu le-aş fi crezut cu putinţă. Un vraci are o oarecare imunitate faţă de vrăjitorie, iar magistrul meu şi-a practicat îndeletnicirea cu succes timp de mulţi ani. Totuşi, asta nu i-a fost de folos, am continuat, clătinând din cap cu mâhnire. Ea foloseşte magia neagră, cu care l-a făcut să se prăbuşească fără simţire la picioarele ei. Aşa că nu se ştie ce-ar mai putea să provoace.
Stanton aprobă din cap şi-şi întoarse privirea spre oamenii lui.
— Ei bine, eu zic s-o punem la încercare. Să lăsăm minutele să treacă. Poate e doar o cacealma.
Nu toată lumea se arătă bucuroasă de hotărârea lui, dar nimeni nu-l contrazise. M-am întors să plec înapoi spre şanţul de apărare, dar Stanton mă prinse de braţ.
— Nu, băiete, tu rămâi cu noi până o să ştim ce şi cum.
Mă puse să mă aşez lângă foc şi îngenunche lângă mine, încălzindu-şi mâinile în faţa flăcărilor.
— Cine mai este acolo, în afara vrăjitoarei şi a magistrului tău?
— Prietena mea, Alice.
— Alice? Adică mica vrăjitoare care a scăpat cu viaţă din încercarea cu butoiul? Vulpea aia şireată care m-a pocnit cu piatra în cap?
— Ea nu e vrăjitoare…
— Dar Barrule aşa a crezut, iar el se pricepea la treburi de-astea, mă întrerupse.
— Ea chiar nu e vrăjitoare, am insistat.

Stanton mă privi lung şi stăruitor, ca şi cum încerca să se hotărască în legătură cu ceva, după care mă întrebă:

— Cum te cheamă pe tine, băiete?

— Tom Ward.

— Ei bine, Tom Ward, eu sunt Daniel Stanton, comandantul de pe-aici; l-am slujit pe lordul Barrule timp de cincisprezece ani, iar uneori am făcut la ordinele lui şi lucruri care nu-mi erau pe plac. Totuşi, omul îşi urmăreşte interesul, iar din când în când facem cu toţii lucruri de care nu suntem întru totul mulţumiţi. Nu sunt însă convins că mi-ar surâde să fiu majordomul unei vrăjitoare. Iată cum stau treburile, continuă el. Barrule n-a lăsat urmaşi. Acum vreo zece ani, soaţa i-a răposat la naştere, iar pruncul a mai trăit doar câteva ore. Aşa că Parlamentul din Man, Tynwaldul, va hotărî săptămâna viitoare cine va fi desemnat să-i ia locul şi să devină conducătorul Consiliului Guvernator. După cum văd eu, datoria mea este acum să păstrez castelul pentru următorul lui stăpân, care va fi şi noul meu patron. Iar asta înseamnă că, tratând cu vrăjitoarea aceea, într-un fel sau în altul…

Deodată se auzi un urlet de durere dinspre cineva aflat în apropierea focului. Daniel Stanton sări în picioare. M-am dus după el şi am văzut un om zăcând pe spate, lângă flăcări: se zvârcolea în chinuri, cu mâinile la gât, părând să se sufoce. Faţa i se învineţise. Cineva îl ridică în şezut şi încercă să-l ajute, ducându-i la buze o cană cu apă. Brusc omul icni, se cutremură şi apoi se lăsă moale.

— E mort!

Aveam în faţa ochilor o mulţime de chipuri înfricoşate. Unii dintre oamenii lui Stanton păreau gata s-o rupă la fugă.

— Vrăjitoarea a făcut-o! Ţipă cineva.

— Da, îl aprobă o a doua voce, şi dac-o face iar? Oricare dintre noi ar putea să fie următorul!

Yeomenii începură să se foiască, încordarea citindu-li-se pe feţe. Stanton era singurul care nu părea temător. Stătea acolo, impasibil, cu braţele încrucişate şi capul sus.

Cinci minute mai târziu, un yeoman de lângă noi gemu, îşi încleştă mâinile de gât, după care se clătină şi se prăbuşi mort la picioarele noastre. Oamenii lui Stanton erau acum cuprinşi de teroare. Erau yeomeni, soldaţi obişnuiţi cu moartea violentă, dar acum nu era vorba despre ceva natural.

Începeau să între în panică.
Stanton ridică un braţ, încercând să-i potolească, apoi li se adresă oamenilor săi cu glas puternic şi limpede.
— O să facem ceea ce ne cere vrăjitoarea! Strigă el. Mă duc să vorbesc eu însumi cu ea.
Îşi puse mâna pe umărul meu.
— Bine, băiete. Să înţeleg că ai vrea să-i vii de hac dacă ai putea?
Am încuviinţat.
— Ei bine, atunci de ce n-ai dat-o gata atunci când ai avut ocazia, alaltăseară? Am fost acolo şi am văzut ce s-a întâmplat.
— Din multe motive, i-am răspuns, clătinând din cap. Nu mă puteam îndura s-o omor aşa, cu sânge rece.
— Da, este greu de făcut, mă aprobă el, iar tu nu eşti decât un băiat. Dar eu, dacă mi se va ivi ocazia, nu voi şovăi. Prin urmare, suntem împreună în asta, de acord?
— Ar trebui în primul rând să-l ajutăm pe magistrul meu să-şi revină. O să se gândească el la ce e de făcut.
— Mergem şi vedem ce are de spus vrăjitoarea, zise Stanton. Jucăm o vreme după cum ne cântă ea şi aşteptăm să se ivească prilejul.

CAPITOLUL 17

MORT DE-A BINELEA

Am trecut împreună de porţi, am intrat în turn şi am urcat scările spre sala tronului. Lizzie ne aştepta aşezată pe tron, cu un aer poruncitor. Nu se vedea nici urmă de Alice sau de Vraci.
Daniel Stanton făcu o plecăciune adâncă.
— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă, îi zise el. Era exact ceea ce trebuia să rostească: vrăjitoarea străluci de-a dreptul de bucurie.
— Cum ţi se spune? Se interesă ea.
— Stanton, doamnă. Am fost comandantul străjii castelului Greeba. L-am slujit pe lordul Barrule timp de aproape cincisprezece ani.
— Ei bine, de-acum, jupâne Stanton, eşti majordomul meu, cu toate că rămâi şi căpitanul străjilor. Pune-i cât mai repede la

posturile lor, ca şi pe ceilalţi slujitori; pe bucătari, în special. Mâine seară o să fie un ospăţ în cinstea mea. Care e cel mai mare salon din castel? Câţi pot să încapă în el?

— Salonul cel mare, doamnă. Este în clădirea de lângă turn. Pot să încapă aproape două sute de oameni.

— Atunci trimite invitaţiile, porunci Lizzie. Vreau ca salonul ăla să fie plin. Fără scursuri, ai grijă. Vreau să fie acolo proprietari de pământuri: oameni avuţi, importanţi. Adu-mi-i pe membrii Consiliului Guvernator şi pe cei din Tynwald; cât mai mulţi cu putinţă.

— Mă duc să mă îngrijesc de asta imediat, doamnă, îi zise Stanton.

Lizzie îi făcu semn că poate să plece. După ce ieşi, ea se ridică şi coborî treptele, venind spre mine.

— Eu *chiar* o să domnesc peste insula asta. Te îndoieşti de mine, băiete? Mă întrebă.

Am privit-o cu prudenţă.

— Totul mi se pare că decurge conform planului, am zis, declarându-mă de acord cu ea.

— Ba chiar mai bine decât îţi dai seama, comentă Lizzie. Şi să nu crezi că n-aş fi pregătită pentru orice şmecherii. Daniel Stanton are vorba dulce, dar eu pot să văd dincolo de linguşeala lui. După seara de mâine, o să fie prea îngrozit ca măcar să-i treacă vreodată prin cap să mi se opună. Cât despre tine, o să te mai las un pic în viaţă: s-ar putea chiar să-mi fii de folos. Dar un singur pas greşit şi s-a zis cu urciorul ăla cu sânge; după asta, Diavolul poate să pună mâna pe tine. M-am făcut bine înţeleasă?

Am încuviinţat.

— Bine, atunci dă-mi toiagul. Tu n-o să mai ai nevoie de el.

Am încercat să rezist, dar forţa ei de constrângere era prea mare, aşa că m-am trezit aşezându-mi toiagul la picioarele ei. Ştiam că n-o să vrea să-l atingă. Vrăjitoarele detestau lemnul de scoruş-de-pădure.

— Acum piei din ochii mei, porunci ea. Dar să nu ieşi din castel până nu-ţi spun eu şi ţine-te departe de carcere. Dacă te apropii de magistrul tău, poţi să te-aştepţi la ce e mai rău pentru amândoi. O să dormi într-una dintre camerele astea de sus, adăugă, arătând spre trepte, ca să pot să stau cu ochii pe tine.

Într-un ceas, castelul era ca un furnicar: străjile îşi ocupaseră iarăşi posturile, iar bucătarii pregăteau ospăţul pentru seara următoare. Nu aveam altceva mai bun de făcut decât să urc treptele şi să-mi aleg unul dintre dormitoare; mi-am petrecut câteva ore aşezat pe băncuţa de la fereastră, urmărind freamătul de dedesubt, din curtea interioară, în timp ce încercam să cântăresc situaţia şi să mă gândesc la cea mai bună soluţie. Prezentul părea sumbru şi-mi făceam griji pentru magistrul meu. Şi Alice unde o fi? Lizzie nu vorbise despre lipsa ei. Oare şi ea să fi fost închisă într-o carceră? Dacă da, asta însemna că nu se mai afla sub protecţia urciorului cu sânge.

Lucrurile nu stăteau deloc bine. Eram ca muştele prinse în pânza de păianjen ţesută de Lizzie, iar eu nu puteam să-mi dau seama cum să ne eliberăm. Tot ceea ce puteam să fac era să aştept ocazia şi, atunci când se va ivi, să profit de ea indiferent de riscuri.

Spre uşurarea mea, imediat înainte de căderea serii, Alice îşi făcu apariţia în pragul camerei mele. Ducea în mână o farfurie cu şuncă rece, brânză şi biscuiţi.

— M-am gândit c-o să vrei să iei cina cu mine, îmi zise, zâmbind şi apropiindu-se.

— Vraciul unde e? Am întrebat-o.

— E încuiat într-o carceră, Tom. Lizzie m-a silit s-o ajut când l-a cărat acolo.

Ne-am aşezat împreună pe băncuţa de la fereastră şi am început să ciugulim din mâncare.

— Nu mânca prea mult, Tom, mă sfătui Alice, zâmbind. Mai lasă loc şi pentru banchetul reginei de mâine seară.

— E cu putinţă ca Lizzie să vorbească serios? Am întrebat-o. Ce speră să obţină?

— O să elibereze toţi prizonierii din temniţele castelului Greeba şi-o să-i invite la ospăţ; pe toţi, în afară de Moş Gregory, desigur. Nu ştiu de ce vrea să facă asta. Ce urmăreşte, Tom?

— Greu de înţeles de ce-ar dori să-i elibereze pe prizonieri, dar, dacă într-adevăr vrea să domnească peste insula asta, cred că are de gând să-şi impresioneze şi să-şi îngrozească în acelaşi timp oaspeţii de mâine: să le arate că orice împotrivire

ar fi zadarnică. Dar mai avem pe cineva de partea noastră: pe Daniel Stanton, pe care ea tocmai şi l-a numit majordom. O s-o ucidă dacă i se iveşte fie şi cea mai mică ocazie. L-a slujit pe Barrule ani de-a rândul, dar acum îi este credincios următorului stăpân. Tynwaldul probabil că va numi pe cineva săptămâna viitoare. Dar cum rămâne cu domnul Gregory… doar n-o să i-l dea de mâncare buganului, nu?

— Încă nu, Tom. Mai întâi, Lizzie vrea să-l chinuiască amarnic. După ce-o să se distreze de ajuns, atunci o să-i vină rândul şi buganului.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg este de ce nu m-a omorât deja sau de ce nu m-a aruncat într-o celulă, ca hrană pentru bugan. De ce-ar risca să aibă prin preajmă un ucenic de vraci?

— Încă nu ţi-a făcut vreun rău pentru că am implorat-o eu, mărturisi Alice. Iar mie nu mi-a făcut rău pentru că ea chiar crede ce a zis, că eu aş reuşi să unesc într-o zi clanurile din Pendle. Speră că m-ar putea câştiga de partea Întunericului. N-o să poată, dar nu fac niciun rău dac-o las să creadă că mă îndrept pe calea ei. E singurul motiv pentru care mai eşti încă viu, Tom. Am rugat-o şi să le dea drumul câinilor sau, cel puţin, să le dea să mănânce, dar nici n-a vrut să audă. Cred că sunt lihniţi de foame.

Am aprobat-o trist. Gheară, Tunet şi Fulger suferiseră amarnic, dar măcar, spre deosebire de unii dintre ceilalţi câini, erau încă vii. Totuşi, trebuia să fac ceva pentru ei… şi asta cât mai curând.

În dimineaţa următoare, m-am întâlnit cu Stanton pe scară. Mi-a îndesat sub nas o listă de oaspeţi. Erau acolo foarte multe nume.

— Aceştia sunt cei cărora le-am trimis invitaţii; cu toţii, persoane importante, dar mulţi dintre ei nu vor veni. O consideră pe Osoasa Lizzie o asasină şi o vrăjitoare şi îşi fac deja probabil propriile planuri despre cum să rezolve problema cu ea; poate chiar să ridice vreun soi de armată care să pornească împotriva castelului. Desigur, nu pot să facă prea multe până săptămâna viitoare, când se întruneşte Parlamentul. Dar aici sunt cei care s-au declarat de acord să participe. De ce, habar n-am, adăugă comandantul, clătinând din cap. Însă unii – în mod special cei care nu obţin ce vor de

pe urma Tynwaldului – o văd ca pe o cale de a ajunge la putere. Alţii vin pur şi simplu ca să cântărească primejdia reprezentată de ea. Dacă mulţimea se va întoarce împotriva ei, aş putea chiar să mă folosesc de tărăboiul creat şi s-o ucid pe loc, fără zăbavă. Şi-acum spune-mi: care e cea mai bună metodă ca să omori o vrăjitoare, băiete?

— O lamă dintr-un aliaj de argint care să-i străpungă inima ar fi cea mai eficientă, i-am zis. Toiagul de vraci are aşa ceva înăuntru, dar Lizzie ni le-a pus sub cheie, pe al meu şi pe cel al magistrului meu. Totuşi, orice lamă trecută drept prin inimă ar putea să funcţioneze, cel puţin pentru o vreme…

N-am vrut să-i mai spun că, după aceea, trebuia să-i scoată inima din piept, fiindcă altfel am avea de-a face cu o Lizzie moartă şi, posibil, chiar şi mai primejdioasă… Dar totul la rândul lui, m-am gândit.

Oaspeţii începură să sosească la castel imediat după apusul soarelui. Cu toţii erau întâmpinaţi la poartă şi escortaţi până în salonul cel mare. Erau în cea mai mare parte bărbaţi, singuri sau în grupuri, dar am mai văzut şi câteva cupluri.

Salonul era mare şi spectaculos, tavanul înalt sprijinindu-se pe grinzi grele din lemn, aranjate într-o înşiruire de triunghiuri, ca în cele mai mari biserici din Comitat. Deşi la o scară mai mică, îmi amintea de interiorul catedralei din Priestown. Vocile noastre răsunau prin el, aşa că ne-am pomenit vorbind în şoaptă. Pe pereţi, bogatele tapiserii înfăţişau scene din istoria insulei: erau acolo bărci lungi şi bărbaţi cu înfăţişări aprige, purtând coifuri încornorate, corăbii acostând la ţărmuri stâncoase, bătălii în care ardeau case şi câmpuri presărate de morţi. Zeci de torţe erau aliniate pe pereţi, astfel încât să le pună în evidenţă.

Treptat, încăperea începu să se umple de zumzetul scăzut al conversaţiilor, în timp ce slujitorii aduceau tăvi cu vin, oferindu-i fiecărui oaspete câte un pahar. Mesele erau aranjate în şiruri paralele: masa principală, cea la care avea să se aşeze Lizzie, fusese pusă cu faţa spre acestea. Spre surprinderea mea, eu şi cu Alice urma să stăm pe scaunele aflate imediat în stânga ei, iar Daniel Stanton avea să se aşeze în dreapta ei. Yeomeni înarmaţi cu suliţe stăteau de strajă de-a lungul peretelui din spate.

De îndată ce sosiră toţi oaspeţii, un alt grup de yeomeni îi aduse înăuntru pe prizonieri şi-i conduse la o masă aflată chiar în fundul sălii, aproape de uşă. Am observat că şi Adriana se afla printre ei.
Abia atunci intră şi Lizzie în sală şi se îndreptă încet spre locul ei de la masa principală. Conversaţiile se stinseră, toată lumea urmărind-o cum înaintează. Era clar că dăduse iama în garderoba răposatei soaţe a lordului Barrule; de data aceasta, se servise şi din bijuterii: degetele-i erau împodobite cu inele de aur, încheieturile, cu brăţări subţiri şi sclipitoare, iar în părul acum curat şi lucios era fixată o spectaculoasă diademă cu diamante.
După ce ajunse la scaunul ei, Lizzie se opri şi mătură cu privirea încăperea. Apoi zâmbi, însă zâmbetul ei nu avea nici pic de căldură. Era zâmbetul acela crud, plin de o bucurie răutăcioasă, al cuiva foarte sigur pe puterile sale; rânjetul sadic al unui tiran pregătit să-şi tortureze victimele neputincioase.
— Umpleţi-vă burţile! Comandă ea. Întâi mâncăm şi pe urmă stăm de vorbă.
Atunci, fără vreo altă tevatură, servitorii intrară grăbiţi în sală, cu tăvi încărcate de cărnuri. Bucătarii trudiseră din greu şi era într-adevăr un ospăţ demn de o regină. Însă toţi oaspeţii mâncară în tăcere, abia ciugulind din farfurii, iar teama şi stânjeneala care-i cuprinseseră erau aproape palpabile. Ştiau de ce era capabilă Lizzie: cum îl ucisese pe puternicul lord Barrule şi cum omorâse yeomeni de la distanţă. Înfrânsese până şi un vraci.
În cele din urmă, după ce se strânse totul de pe mese şi se umplură din nou paharele tuturor, Stanton se ridică şi ceru să se facă linişte. O tăcere plină de nerăbdare se aşternu în timp ce Osoasa Lizzie se ridica, privindu-şi musafirii neliniştiţi.
Se uită la ei vreme îndelungată, fără să vorbească, ţuguindu-şi buzele rujate. Deodată, am simţit în aer un fior de gheaţă. Deja se folosea de ceva din Întuneric.
— Vechile metode nu mai sunt bune! Strigă ea. E vremea pentru schimbări!
În vocea ei se simţea o autoritate adevărată: nu mai era acea Lizzie stropită de noroi care se refugiase împreună cu noi în tunelurile buganului, cu toate că încă-şi strâmba gura şi

vorbea cu un pronunţat accent de Pendle.

— Aveţi duşmani la răsărit, dincolo de mare. Au ocupat Comitatul, asta au făcut, iar acum se uită încoace. Vor să pună gheara pe pământurile voastre şi să facă din voi sclavii lor, nu-i nici urmă de îndoială în privinţa asta. Nu-i vreme pentru şovăieli; nu-i vreme pentru vorbe goale. Acum nu e nevoie de parlament. Pălăvrăgeala nu foloseşte la nimic, avem nevoie de acţiune. Voi vreţi o singură voce puternică, asta vreţi. Aveţi nevoie de un altfel de guvernare. De mine aveţi nevoie! Eu o să vă fiu regină. O să vă apăr. Sprijiniţi-mă şi păstraţi-vă libertatea. E alegerea *voastră.*

Punând accentul pe ultimul cuvânt, întinse braţul stâng şi-l roti lent într-un arc de cerc, de la stânga la dreapta, cu degetul arătător îndreptat spre ascultătorii ei. Inelele de pe degete şi diamantele din diademă sclipiră. Într-adevăr, acum se comporta ca o regină: măreaţă, puternică şi poruncitoare. Le spunea acestor oameni că nu aveau de ales decât o variantă, iar aceea era să i se supună.

Se auzi un murmur scăzut de dezaprobare, cu toate că unul sau doi dintre bărbaţi zâmbiră şi făcură semne de încuviinţare. Oare chiar o vedeau cu adevărat ca pe viitoarea lor conducătoare, cea care avea să-i tragă după ea?

Lizzie nu luă în seamă bombănelile.

— De-acum, viaţa o să fie altfel pentru toată lumea. Îi las liberi pe prizonieri, asta fac. Au fost prizonierii lordului Barrule, nu ai mei. Vremea lui s-a dus, aşa că i-am eliberat, iar acum celulele sunt goale... dacă nu-l pun la socoteală pe John Gregory, fireşte. Dar alţii i se vor alătura în carcerele mele: cei care mi se împotrivesc.

De această dată, mormăielile se transformară într-un vuiet, apoi într-un răcnet de dezaprobare.

— Sunteţi ori cu mine, ori împotriva mea! Se auzi vocea lui Lizzie, străpungând hărmălaia.

Drept răspuns, un bărbat se ridică în picioare; alături de el era o femeie cu părul cărunt, minunat îmbrăcată, rochia ei rivalizând cu cea a lui Lizzie. Cu o înfăţişare alarmată, femeia îşi prinse soţul de braţ şi încercă să-l tragă la loc pe scaun. Însă el se scutură din strânsoarea ei şi înaintă cu paşi apăsaţi până în faţa mesei principale.

Rumen la faţă şi un pic cam gras, avea un aer prosper şi

poruncitor. Numai că avea de-a face cu o persoană aflată mai presus de propria-i experienţă. Îşi îndreptă un deget spre Lizzie şi deschise de două ori gura înainte să scoată vreo vorbă. Mâinile îi tremurau, iar fruntea îi strălucea de sudoare.

— Eşti străină de insula noastră, îi zise el cu glasul tremurat, o nechemată, o refugiată… şi vrăjitoare, colac peste pupăză! Cum îndrăzneşti să stai în faţa noastră şi să-ţi atribui un astfel de titlu? Ce drept ai să te declari singură ca fiind suverana noastră?

Lizzie îi răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Un conducător trebuie să fie puternic, iar eu sunt cea mai puternică de-aici! Declară ea, arcuindu-şi spinarea. Iar tu îmi pui la îndoială dreptul la stăpânire, moşule. Pentru asta, îţi vei pierde viaţa!

Bătu de trei ori din picior, murmură ceva nedesluşit şi-şi îndreptă arătătorul mâinii stângi spre omul acela, care avea deja chipul schimonosit de groază.

Mâinile îi cuprinseră gâtul şi-i puteam vedea ochii ieşindu-i din orbite. Nu scoase nici măcar un sunet, dar sângele începu să-i ţâşnească din ambele nări şi să i se scurgă peste gură, picurându-i apoi de pe bărbie. Pe urmă căzu în faţă, izbindu-şi cu putere capul de lespezile podelei. Rămase acolo complet nemişcat.

Lizzie îl omorâse de-a binelea.

CAPITOLUL 18

UN SPIRIT RĂTĂCIT

Femeia cu părul sur se ridică şi, scoţând un ţipăt de durere, se repezi să-şi ajute soţul. Dar nu mai ajunse la trupul lui.

Lizzie făcu un gest prin aer şi intonă cuvintele unui descântec. Femeia căzu în genunchi, fluturându-şi mâinile prin faţa ochilor, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ceva îngrozitor.

Am observat că se iscase agitaţie şi în spatele încăperii, acolo unde stăteau prizonierii. Cineva încerca să-şi croiască drum spre noi, însă yeomenii nu-i dădeau voie. Părea să fie Adriana. Ce-o fi apucat-o? Dacă nu avea grijă, se putea trezi înapoi în celulă.

Numai că Lizzie încă nu terminase. Era o demonstraţie clară a puterilor ei, cu scopul de a înfricoşa publicul, astfel încât

nimeni să nu mai îndrăznească vreodată să i se împotrivească. Mai bătu de trei ori din picior şi, cu un glas puternic, poruncitor, rosti alte cuvinte de vrajă în Graiul Vechi. Eu încă învăţam limba aceea, fiind relativ novice, iar vorbele fuseseră intonate atât de repede, încât nu putusem nici să le reţin, nici să le înţeleg. Însă rezultatele se arătară imediat, îngrozitoare.

Toate torţele din sală pâlpâiră şi se stinseră, cufundându-ne într-o beznă aproape totală. Vaiete de teamă se ridicară din rândul adunării. Pe urmă, o uriaşă siluetă bărbătească începu să prindă formă în aer, deasupra lui Lizzie. Părea să fie un spirit captiv, chemat din Limb. La început, am crezut că-l chema din nou pe Bill Arkwright, însă pe măsură ce apariţia se contura, am observat că era stafia bărbatului pe care tocmai îl ucisese Lizzie. În jurul lui se învolburau mohorâtele ceţuri cenuşii din Limb.

— *M-am rătăcit!* Strigă spiritul. *Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine?*

— Eşti mort şi ai terminat-o cu lumea asta pentru totdeauna, se răsti Lizzie. Ce se-ntâmplă cu tine de-acum depinde de mine. Pot să te ţin prins în negurile astea pe vecie sau pot să te las să pleci liber.

— *Să plec? Unde să plec?* Întrebă spiritul.

— Fie către Lumină, fie spre Întuneric, oriunde s-o potrivi cu viaţa pe care ai dus-o pe pământul ăsta. Cum te cheamă? Ce-ai făcut pe lumea asta, cât timp ai fost viu şi-ai respirat?

— *Sunt morarul din Peel, un om foarte muncitor. Mă numesc Patrick Lonan şi sunt membru al Tynwaldului…*

Nu mă mai miram acum că Adriana trebuise să fie înfrânată de yeomeni. Lizzie tocmai îi ucisese tatăl.

Vrăjitoarea scoase un hohot de râs crud.

— Ai *fost* membru al Tynwaldului. Acum nu eşti decât un spirit rătăcit. O să mă slujeşti şi-o să-mi îndeplineşti poruncile. Întoarce-te în negură şi aşteaptă să te chem!

Stafia lui Patrick Lonan se tângui înfricoşată şi începu să dispară. Torţele se aprinseră la loc, luminând chipurile îngrozite ale oaspeţilor. Mulţi dintre ei erau în picioare, gata să încerce să fugă din salon. Yeomenii păreau la fel de înspăimântaţi, nefiind în stare să-i reţină pe cei care ar fi dorit să plece. Însă Lizzie preluă imediat controlul asupra situaţiei.

— Staţi jos! Comandă ea. Toată lumea. Aşezaţi-vă *acum* sau

vă duceţi după morarul mort!

În câteva secunde, toată lumea îşi ocupă locurile. Mi-am îndreptat privirea spre masa din spate, însă nu se vedea nici urmă de Adriana. Femeia care bănuiam că era mama ei stătea încă îngenuncheată, încercând să izgonească un atacator nevăzut. Întreaga faţă îi zvâcnea, iar corpul începuse să-i fie scuturat de convulsii. Murmura aiureli, ajunsă în pragul nebuniei din cauza magiei lui Lizzie.

M-am uitat la Daniel Stanton. Era la fel de încremenit de groază ca şi restul celor prezenţi, evident incapabil să atenteze la viaţa lui Lizzie.

— Aţi văzut de ce sunt în stare, strigă vrăjitoarea. Moartea îi aşteaptă pe toţi cei care mi se împotrivesc, ca şi frica şi suferinţa până şi pe lumea cealaltă. O să-i permit Tynwaldului să se întrunească pentru ultima oară, ca să dizolve Consiliul Guvernator şi să mă declare suverană peste insula asta. Şi-acum plecaţi! Toată lumea! Oricine doreşte să mă slujească poate să se întoarcă în castel mâine seară, la aceeaşi oră. Atunci o să vă primesc omagiile.

Salonul se goli repede. Lizzie avea o expresie de triumf pe chip. Făcu semn spre doi dintre străjeri, cărora le arătă în direcţia nevestei morarului.

— Duceţi-o la ea acasă… să moară! Ordonă ea. Să fie un exemplu a ceea ce li se-ntâmplă celor care îndrăznesc să mă supere.

O târâră afară pe mama Adrianei, femeia încă văicărindu-se, pradă chinurilor.

— Pieriţi din ochii mei! Zise Lizzie, arătând spre mine şi spre Alice. Întoarceţi-vă în turn. Vreau să vorbesc cu majordomul meu între patru ochi.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin gând că aş putea pur şi simplu să-i urmez pe ceilalţi oaspeţi, ieşind din marele salon şi traversând şanţul de apărare. Dar atunci n-aş mai fi putut să mă întorc în castel şi să-l salvez pe Vraci. Şi, oricum, mă îndoiam că Lizzie mi-ar fi permis-o: puterea ei asupra mea era încă destul de mare. Aşa că am urmat-o ascultător pe Alice, traversând curtea interioară, spre turn. Am urcat scările, am intrat în camera mea şi ne-am aşezat împreună pe băncuţa de la fereastră. Afară era Întuneric beznă şi nu se vedeau nici luna, nici stelele; doar vreo câteva felinare pâlpâiau pe

îndepărtatul zid de hotar.

— Lizzie l-a omorât pe tatăl Adrianei… am murmurat.

Alice încuviinţă.

— Iar acum Adriana probabil c-a fost dusă jos, în carcere, să-i ţină de urât lui Moş Gregory. Nu i-a luat prea mult lui Lizzie până să înceapă să le umple la loc, nu? Nu se poate s-o lăsăm să asasineze pe oricine are chef. Trebuie să facem ceva, Tom.

— Dac-am ataca-o, ne-ar putea omorî pe loc cu vreunul dintre farmecele ei. Ai văzut ce-a păţit morarul. E în stare să mă forţeze să fac tot felul de lucruri împotriva voinţei mele, până şi să sparg urciorul cu sânge. În câteva zile, ar putea să pună stăpânire pe insula asta, după care o să se gândească la răzbunarea împotriva Vraciului. Trebuie să-l scoatem din celulă înainte ca ea să înceapă să-i facă rău cu adevărat. E riscant, dar singura cale de ieşire din temniţa asta este prin tunelurile buganului.

Vorbele îmi erau pline de vitejie, însă pe dinăuntru mă cutremuram doar gândindu-mă la bugan. Să ajung faţă în faţă cu demonul pe propriul său domeniu ar fi însemnat moarte sigură.

— Ai dreptate, Tom, dar va trebui să alegem un moment în care ea să nu fie cu ochii pe noi. De îndată ce-şi va da seama că am dispărut, o să-l trimită după noi. În clipa asta, e ocupată să-i dea ordine noului ei majordom, întărindu-şi puterea aici. Şi toate străjile sunt la post acum… adică n-ar rămâne nimeni în camera străjerilor! Acum, chiar acum ar fi momentul să încercăm! Strigă ea.

Alice avea dreptate. Trebuia să acţionăm – şi chiar acum, când Lizzie se aştepta cel mai puţin. Dacă ne prindea, nu ne-ar fi arătat niciun pic de îndurare. Încercând să nu mă gândesc la riscurile pe care ni le asumam, am condus-o pe Alice în camera de lucru, unde lordul Barrule studiase şi practicase animismul. Deschizând uşa, am descoperit atât toiagul Vraciului, cât şi pe-al meu. Când ne-am întors să plecăm, Alice a luat şi caietul şamanului.

— Ăsta pentru ce-ţi mai trebuie, Alice? Am întrebat-o, încruntându-mă, nerăbdător să ies de-acolo înainte să se întoarcă Lizzie.

— Cine ştie ce-am putea să aflăm, Tom? Ar putea să se dovedească folositor. În plus, dacă-i luăm noi, n-o să cadă în

mâinile lui Lizzie.

Am încuviinţat: avea destulă dreptate. Am parcurs grăbiţi sala tronului, apoi am coborât treptele spre temniţă. Am trecut fără probleme prin camera străjerilor şi, luând cu noi un felinar dintr-un cui, am pornit de-a lungul coridoarelor strâmte şi umede, spre celule.

Erau multe celule acolo, dar nu aveam nevoie să le verificăm pe toate, cele goale având uşa deschisă. În sfârşit, am ajuns şi la cele două încuiate. Folosindu-mi cheia, am descuiat-o pe cea dintâi şi am găsit-o pe Adriana, stând pe podea într-un colţ, sprijinindu-şi capul în mâini. Când văzu cine suntem, sări în picioare şi se repezi spre noi.

— Ce s-a întâmplat cu mama? Ne întrebă cu ochii plini de lacrimi.

— Au dus-o acasă, i-am răspuns. Îmi pare foarte rău, Adriana, pentru tatăl tău…

— Deci l-a omorât? M-au târât afară înainte să ştiu sigur ce s-a întâmplat, zise ea îndurerată.

— Da, l-a omorât, am încuviinţat, plecându-mi capul.

Nu i-am mai povestit cum Lizzie îi chemase spiritul din Limb; asta n-ar fi făcut decât să-i sporească suferinţa.

— Mamei o să-i vină greu să trăiască fără el, rosti Adriana, începând să plângă. Tata a fost mereu atât de sincer…

— A fost viteaz, am spus, dar n-avea de unde să ştie cui i se împotrivea şi cât de puternică este în realitate Lizzie…

— O să încercăm să evadăm din temniţă prin tuneluri, îi explică Alice, bătând-o compătimitor pe umăr. O să fie primejdios, dar tot e mai bine decât să stăm aici.

Am ieşit din celula ei. Am introdus cheia în încuietoarea următoarei uşi. Era înţepenită şi trebui să mă forţez câteva clipe să răsucesc cheia. Cedă până la urmă, iar eu am deschis uşa. Alice ridică felinarul şi am privit toţi înăuntru.

Am văzut peretele de pământ şi tunelul din el. Tocmai atunci se mişcă ceva. Mi-a sărit inima din piept şi am făcut un pas înapoi, neliniştit. La început, am crezut că era buganul, dar în loc apăru Vraciul, târşâindu-şi picioarele spre noi, cu o mână la ochi, ca să şi-i ferească de lumină. Stătuse mult timp în beznă.

— Ei bine, băiete, vederea ta este o alinare pentru bătrânii mei ochi.

I-am zâmbit, întinzându-i toiagul.

— Am o grămadă de lucruri să-ţi povestesc, dar vor trebui să aştepte până mai târziu. Străjile ar putea să ne caute dintr-o clipă în alta. O să încercăm să evadăm prin tunelurile buganului. Ori asta, ori urcăm înapoi scările şi dăm nas în nas cu Lizzie. Iar yeomenii sunt acum sub stăpânirea ei.
Vraciul încuviinţă.
— Atunci nu prea avem de ales. Nu ştim unde duc tunelurile, aşa că putem foarte bine să începem de-aici, zise, arătând în spate, spre întunecoasa intrare din peretele de pământ al propriei celule.
Deodată, m-am întrebat de ce nu evadase deja pe-acolo. Mai devreme, în timp ce eram închis în celula mea, mă hotărâsem să nu risc aşa ceva. Numai că eu eram doar un ucenic, în timp ce el era Vraciul; trebuie să-i fi trecut prin gând că era unica lui şansă de a scăpa de tortură şi de moarte. Să-i fi lipsit tăria şi curajul de a înfrunta de unul singur tunelul? N-am avut însă răgaz să zăbovesc asupra acestei probleme, fiindcă Alice vorbi.
— Ba *ştim* unde duce unul dintre tuneluri, zise ea. Cel din sala lungă, în care ţineau luptele cu câinii, duce spre copacul cu scorbură…
— Dar e înconjurat de un osuar, Alice, i-am reamintit.
— E foarte primejdios, dar s-ar putea să fiu în stare să găsesc poteca secretă a lui Lizzie. Sunt gata să încerc.
— O singură greşeală dacă faci, o să mori zdrobită în câteva secunde, fato, o preveni Vraciul, clătinând din cap.
— Nu-i altă cale mai bună, ripostă Alice. Altfel, orbecăim la nesfârşit prin tunelurile buganului.
Vraciul oftă, apoi îşi înclină capul în semn de aprobare.
— Bun, atunci ia-o înainte…
Am ieşit din celula lui şi am pornit de-a lungul coridorului; curând, acesta se lărgi, iar sub picioare am simţit lespezile uscate de piatră. Am mai luat câteva felinare de pe pereţi; în tunel urma să avem nevoie de cât mai multă lumină cu putinţă. Pe măsură ce ne apropiam de încăperea aceea prelungă, am auzit lătrături puternice. Duhoarea mortăciunilor şi a fecalelor de animale era copleşitoare. I-am văzut pe cei trei câini-lupi ferecaţi încă în cuştile lor, iar trupul putrezit al lordului Barrule zăcea în acelaşi loc în care căzuse, lângă tron.
— Ar trebui să le dăm drumul câinilor, am propus. N-au mai

fost hrăniţi. Ar putea să treacă cine ştie câte zile până să se sinchisească şi de ei cineva.

— Ai grijă, băiete, mă preveni Vraciul. Au fost trataţi cu mare cruzime; cine ştie cum vor reacţiona?

I-am eliberat precauţi. Dar câinii nici nu ne atacară, nici nu începură să se lupte între ei. Vreo doi fugiră imediat afară din încăpere, însă cei mai mulţi doar rătăciră pe-acolo, oropsiţi. Gheară, Tunet şi Fulger erau încântaţi să mă vadă. Îmi făcea bine să-i mângâi din nou şi să-i văd cum îşi flutură cozile; bucuria lor mă făcu să simt un nod în gât. Erau flămânzi şi murdari, iar felul în care fuseseră trataţi mă înfuria, dar bine măcar că puterea şamanului asupra lor se destrămase, iar ei redeveniseră cei de dinainte. În clipa în care am intrat în tunelul din celălalt capăt al încăperii, ei ne urmară înăuntru.

Eu mergeam înainte, urmat îndeaproape de Alice, iar Vraciul venea ultimul, după Adriana, în caz că am fi fost atacaţi din spate. Tunelul era în întregime din pământ, fără suporturi din lemn, ca galeriile din mină, iar gândul la greutatea stratului de ţărână de deasupra noastră mă înfricoşa. Puteam să fim foarte uşor îngropaţi de vii acolo, jos; probabil că mai mereu se întâmpla aşa ceva. Se vedeau şi rădăcini; uneori erau răsucite precum şerpii, iar eu trebuia să-mi repet într-una în gând că nu se mişcau.

Felinarele erau mult mai folositoare decât ciotul de lumânare pe care-l avusesem prima dată, când mersesem cu Alice şi cu Lizzie, şi nu trecu mult până când am întâlnit cele dintâi oseminte: nu erau aranjate în grămezi mari, ca în bârlogul unei vrăjitoare de oase, dar nu parcurgeam mai mult de douăzeci de metri fără să zărim vreun fragment de schelet omenesc. Câteodată era un craniu pe jumătate îngropat în peretele lateral al tunelului ori un fragment de os dintr-un picior sau dintr-un braţ sau doar câteva degete. Cu toate acestea, nu simţeam ca pe-acolo să fi zăbovit vreun spirit; nu erau decât rămăşiţe omeneşti. M-am oprit lângă o labă a piciorului aproape intactă: nu lipsea decât degetul mic. La stânga ei era un craniu; o rădăcină şerpuise prin găvanul din stânga şi ieşise prin cel din dreapta, după care-şi continuase drumul prin pământ.

— De ce sunt atât de multe oase aici? Am strigat peste umăr, spre Vraci. Aparţin deţinuţilor care au încercat să evadeze din

celule?

— Câteva, poate, îmi răspunse el. Dar buganul mai elimină unele dintre oasele pe care le-a înghiţit când s-a hrănit.

M-am cutremurat, gândindu-mă că piciorul şi craniul petrecuseră cine ştie cât timp în stomacul buganului.

Vreme de vreo cinci minute am înaintat cu spor, dar apoi am întâlnit un obstacol. În faţa noastră erau rădăcini groase, ce blocau complet tunelul principal. Un alt tunel cobora în pantă, îndreptându-se în jos. Era nou şi proaspăt săpat: nu-mi plăcea câtuşi de puţin cum arăta.

CAPITOLUL 19

TAINIȚA CRUNTĂ

Asta-i lucrarea buganului, am zis. Şi-acum ce facem?

— Ca să ajungem la copacul cu scorbură, trebuie să trecem cumva de rădăcinile astea, răspunse Alice.

— Am putea să săpăm cu toiegele pe lângă ele, dar asta ne-ar lua o veşnicie, am comentat, întorcându-mă să privesc dincolo de Alice şi de Adriana. Sunt rădăcini care ne blochează drumul! I-am strigat Vraciului. Mergi un pic înapoi. Trebuie să le lăsăm loc câinilor să-şi facă treaba. Gheară! Tunet! Fulger!

Câinii se strecurară nerăbdători pe lângă noi, în timp ce ceilalţi se retrăgeau. În scurtă vreme, cei trei dulăi râcâiau entuziaşti pământul, aruncându-i înapoi cu labele. De fapt, ne-am ales cu două tuneluri în loc de unul, fiindcă Gheară lucra pe partea stângă, în timp ce Tunet şi Fulger săpau propriul tunel în partea dreaptă.

Cel din urmă era mai mare, iar Vraciul şi cu mine l-am lărgit cu lamele toiegelor până când am putut să ne strecurăm înăuntru.

În sfârşit, înaintam din nou. Începeam să mă simt mai optimist cu privire la şansele noastre de scăpare din copacul găunos. Era ceva primejdios, dar dacă putea cineva să descopere trecerea secretă prin osuar, atunci aceea era Alice.

Curând însă am întâmpinat o nouă problemă, de data aceasta mult mai neplăcută. Tunelul în care mergeam era complet blocat de pământ bine îndesat. Încă o dată, un nou tunel fusese săpat de bugan: unul care cobora abrupt la vale.

Vraciul se târî înainte până ajunse lângă mine, clătinând din

cap.

— Am putea încerca să săpăm din nou, dar întregul tunel ar putea să se prăbuşească în urma noastră, zise el. Nu-mi place, băiete. Mai că suntem mânaţi ca oile, forţaţi să coborâm în locul în care vrea cineva să ajungem.

— Buganul? Am întrebat.

— Poate… dar este posibil să acţioneze în folosul lui Lizzie. Până acum trebuie să fi aflat că am fugit din turn. Ori ne întoarcem pe unde am venit, ori coborâm pe-acolo, zise, arătând spre noul tunel.

— Dacă ne întoarcem, vom fi aşteptaţi. De data asta, Lizzie ne va arunca pe *toţi* în temniţă, am răspuns eu.

Vraciul ridică din umeri.

— Atunci n-avem de-ales. Merg eu primul, băiete; cine ştie ce ne aşteaptă?

Şi, zicând acestea, porni să se târască de-a lungul tunelului.

Coborârea devenea tot mai abruptă, iar eu, din ce în ce mai neliniştit. Simţeam primejdia în faţa noastră.

Apoi tunelul începu să se lărgească, aşa că Vraciul se ridică în picioare, înălţându-şi felinarul. Câteva clipe mai târziu, am zărit în faţă un spaţiu vast. Pereţii erau atât de departe, încât lumina nu putea ajunge la ei. Eram la intrarea într-o imensă grotă.

Până şi câinii tăcură. Rămaseră în spatele nostru, nedorind să se aventureze mai departe şi să exploreze. Poate că aveau aceeaşi senzaţie ca şi noi: una de uluire; sentimentul că aveam de-a face cu ceva cu totul nou, mai presus de cunoştinţele noastre.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, mărturisi Vraciul, cu vocea doar un pic mai tare decât o şoaptă. Cred că ştiu ce este aici. Am crezut că nu este decât un mit… o poveste. Şi totuşi, este adevărat…

— Ce este adevărat? L-am întrebat eu. Ce este?

Însă Vraciul nu făcu decât să murmure ceva în barbă, fără să-mi răspundă.

— Asta n-a fost făcută de bugan, rosti Alice. Zece vieţi i-ar fi trebuit să sape atât de mult, chiar dacă ghearele lui pot să pătrundă şi prin stâncă.

— Era deja aici, iar buganul s-a nimerit din întâmplare, zise magistrul meu.

— Sau poate c-a ştiut că e aici, interveni Adriana, apărând din tunelul întunecos. Poate a ales dinadins să-şi sape labirintul aici, fiindcă ştia de existenţa grotei.

— Dar la ce i-ar fi trebuit ceva atât de uriaş? Am întrebat, gândind cu voce tare.

— Ei bine, după cum ţi-am spus deja, băiete, răspunse Vraciul, un bugan ia *animus,* forţa vitală a unei fiinţe omeneşti, depozitându-l în centrul labirintului său; din moment ce lucra împreună cu şamanul, avea nevoie de foarte mult spaţiu. Dar aici este ceva imens… cu mult peste ceea ce i-ar fi trebuit.

— La ce foloseşte el un *animus*?

— Ei bine, se ştie că pentru un şaman reprezintă o sursă de energie magică, dăruindu-i stăpânirea asupra animalelor şi permiţându-i să-şi proiecteze spiritul departe de corp. Cât despre bugan, nimeni nu a purtat vreodată o conversaţie adevărată cu o astfel de creatură. Şopteşte, ameninţă, apoi absoarbe acel *animus* şi-şi ucide victima, dar nu ştim şi de ce. Şamanul, lordul Barrule, ar fi ştiut mai multe, dar el este acum mort… Ei bine, băiete, continuă magistrul meu, m-ai întrebat ce este locul acesta, iar eu o să-ţi răspund. Este un loc pe care n-am crezut c-o să-l văd cât voi trăi. Unul despre care doar am auzit. Este cunoscut drept Tainiţa Cruntă, după numele celui care a creat-o, fiind cea mai mare sursă de animism din lume. La început, a fost acumulată de un şaman pe nume Lucius Grim[10], acum multe sute de ani. Se spune că era capabil să-şi proiecteze spiritul până în Întunericul însuşi, dar că în final sufletul i-ar fi fost mistuit de un demon. Aceasta îi este moştenirea, fără îndoială sporită de alţi şamani, cel din urmă fiind lordul Barrule. Oricum, hai să mergem… dar ţine-te aproape de peretele grotei. Cine ştie… poate găsim vreo altă ieşire.

Vraciul porni înainte, urmat de câini, încă abătuţi. Sub picioarele noastre, noroiul moale lăsă locul pietrei. Nu dură mult până când Alice icni uimită: observase ceva în faţă.

— E ceva acolo, zise ea. Văd lumini mişcând. Nu-mi place cum arată.

Ne-am ridicat privirile spre locul pe care ni-l arăta. Minuscule punctuleţe de lumină galbenă, ca nişte stele îndepărtate, se

---

[10] *Grim* înseamnă, printre altele, *cumplit* (n. tr.).

combinau, alcătuind desene complicate, mişcându-se mai degrabă ca un banc de peşti decât ca un stol de păsări. Am încercat să le număr; era greu, dar mi s-a părut că ar fi şapte. Deodată, una dintre ele se desprinse de celelalte şi pluti în jos spre noi. Pe măsură ce se apropia, am observat că era o sferă învăpăiată.

— Elementalii de foc! Strigă Alice. Exact ca alea pe care le-am văzut în Grecia…

Înfruntaserăm acolo tipuri diferite de elementalii de foc, de la globurile incandescente până la asterii semănând cu stelele în cinci colţuri. Toate erau ucigătoare şi puteau să te prefacă în cenuşă în câteva clipe. În mod sigur, aşa făcuseră cu Bill Arkwright.

Totuşi, Vraciul clătină din cap.

— Nu, fato, indiferent ce-ar fi, nu sunt elementalii de foc. Este prea multă umezeală în grota aceasta. De fapt, întreaga insulă are un climat umed, foarte asemănător celui din Comitat. Nu este locul potrivit pentru astfel de entităţi. N-ar putea supravieţui aici.

Parcă vrând să-i adeverească spusele, în loc să ne atace, sfera învăpăiată se retrase, plutind în sus, şi, încă o dată, se transformă într-un punct luminos îndepărtat, alăturându-se iar partenerelor ei, în dansul lor straniu. Parcă voise să ne privească mai de aproape şi ajunsese la concluzia că nu prezentam vreun interes.

Abia atunci observă Vraciul că Alice ducea cu ea un caiet.

— De unde-i ai, fato? Întrebă încruntându-se. A fost al şamanului?

Alice încuviinţă.

— E caietul lui. L-am luat ca să nu pună Lizzie mâna pe el şi să înveţe lucruri noi despre Întuneric. E mai bine să fie la noi, nu crezi?

Magistrul meu nu păru convins, dar nu mai zise nimic şi ne-am continuat drumul, urmând curbura peretelui grotei. Încă o dată, Alice fu cea care ne făcu să ne oprim. Adulmecă zgomotos de trei ori.

— E ceva în faţă şi vine încoace, ne preveni ea. Ceva din Întuneric…

Nici nu termină bine de vorbit, că imediat cei trei câini începură să mârâie; şi ei simţiseră primejdia. Ne-am ridicat

felinarele şi am zărit o siluetă apropiindu-se de noi.
— E neomul, anunţă Alice pe când acesta intra în cercurile de lumină.
Avea dreptate. Corn era singur. Cele două găuri din urechi prin care fusese trecut lanţul păreau încă inflamate, iar globii săi oculari orbi, de un alb-lăptos, se mişcau de parcă ne-ar fi cercetat pe rând pe fiecare dintre noi.
Unirea dintre Diavol şi o vrăjitoare putea produce o mare diversitate de vlăstare. Grimalkin, vrăjitoarea asasină, dăduse odinioară naştere unui copil perfect uman; Diavolul îl ucisese pe loc, tocmai din acest motiv. Alice, născută întru totul ca un om normal, avea însă potenţialul de a deveni o puternică vrăjitoare. Iar aici, la celălalt capăt al balanţei, era această figură demonică, o bestie încornorată, la fel ca tatăl care-l zămislise.
Vraciul îşi pregăti toiagul şi se apropie de creatură. Neomul şuieră la el printre dinţi, după care vorbi cu un glas aspru.
— Veniţi după mine, scrâşni el.
— Şi de ce-am face una ca asta? Întrebă magistrul meu, ridicându-şi ameninţător toiagul.
— Veniţi după mine, repetă Corn, întorcându-se şi îndreptându-se spre Întuneric.
Nu-mi surâdea ideea de a părăsi relativa siguranţă a peretelui de stâncă. Aveam o senzaţie neplăcută cu privire la aventurarea în caverna aceea vastă: puteai să te rătăceşti sau, pur şi simplu, să fii înghiţit de Întuneric.
— Stai! Strigă Vraciul, gândind fără îndoială acelaşi lucru. Trebuie să ne dai un motiv întemeiat dacă vrei să te urmăm; altfel rămânem aici!
Neomul se întoarse din nou cu faţa spre noi, iar trăsăturile i se schimonosiră de mânie, arătând mai degrabă ca o fiară decât ca o fiinţă omenească.
— *Trebuie* să veniţi după mine. Nu aveţi de ales.
— Întotdeauna poţi alege, răspunse Vraciul. Da, întotdeauna poţi s-o faci. Dacă rămânem aici…
— Atunci o să staţi în grota asta până muriţi. Nu puteţi scăpa de-aici decât dacă vreau eu. Acum, că stăpânul meu nu mai e, *eu* îl manevrez pe bugan. În ciuda tuturor eforturilor vrăjitoarei, el încă se supune comenzilor mele… cel puţin pentru moment.

— S-ar putea să mintă, zise Adriana, coborându-şi glasul. Mai sigur ar fi să rămânem aici.
— Nu şi dacă toate intrările şi ieşirile sunt făcute de bugan, am subliniat eu.
— Iar eu bănuiesc că exact asta o să descoperim, rosti Vraciul. Mă tem că, deocamdată, opţiunea cea mai înţeleaptă este să facem ceea ce ne cere.
Aşa că, fără tragere de inimă, l-am urmat pe neom în grotă. Curând, pereţii rămaseră mult în urma noastră şi ne-am continuat drumul în pata de lumină galbenă aruncată de felinarele noastre, dincolo de care nu părea să existe nimic. Bezna se întindea în toate direcţiile. Paşii noştri răsunau în tăcerea din jur, iar eu deveneam tot mai neliniştit.
Situaţia se înrăutăţi curând şi mai mult: lumina felinarelor noastre începu să scadă, până când, după câteva clipe, mai dădeau doar cel mai slab licăr cu putinţă. Asta trebuia să fie o urmare a folosirii magiei negre, aşa că Vraciul îşi înălţă imediat braţul, făcându-ne semn să ne oprim. Abia ce-i ascultasem îndemnul, că felinarele se şi stinseră de tot, cufundându-ne într-o beznă deplină.
Era o înşelătorie? M-am întrebat temător. Oare Corn ne ademenise spre moarte?

CAPITOLUL 20

O IMENSĂ ENERGIE

Am rămas pe loc, pregătindu-mă pentru cine ştie ce atac ar fi putut să izbucnească dintr-o clipă într-alta, dar nu se întâmplă nimic.
— Mergeţi înainte, comandă Corn de undeva din faţa noastră, din beznă. Aproape am ajuns…
Am înaintat, târşâindu-ne picioarele; era atât de Întuneric, încât nici măcar nu puteam să-l văd pe Vraci în faţa mea. Dacă n-ar fi fost zgomotul scos de cizmele lui în contact cu piatra, aş fi putut să cred c-a dispărut. Deodată, am văzut în faţă un licăr slab.
Pe măsură ce ne apropiam, lumina creştea: nu ca intensitate, ci ca mărime. Îmi amintea de sfera incandescentă care coborâse din plafonul grotei, să ne privească. Numai că, în vreme ce aceea fusese mică şi galbenă, aceasta era roşie şi

imensă. Nici măcar nu era o sferă adevărată: se îndoia şi-şi modifica forma, de parcă ar fi fost supusă unor presiuni din partea unor forţe interioare sau exterioare.
De la distanţă, păruse să aibă contururi bine definite, dar, pe măsură ce ne apropiam, observam că era mai degrabă ca o ceaţă dintr-o vâlcea din pădure, difuză pe margini, dar mult mai densă în interior. Deja neomul pătrundea în ea şi se zărea din ce în ce mai nedesluşit. L-am urmat cu o neplăcere crescândă. Chiar mă întrebam dacă şi ceilalţi se simţeau la fel. Pielea de pe braţe şi de pe faţă mă furnica, senzaţia de pericol sporind cu fiecare pas pe care-l făceam. Deodată, neomul se opri şi se întoarse cu faţa spre noi – nimic altceva decât o siluetă încornorată pe fundalul strălucitor.
— Este, într-adevăr, tainiţa lui Lucius Grim… am avut dreptate, murmură Vraciul.
— Nu reprezintă vreo primejdie pentru voi, îi zise Corn. Cel puţin, nu în sine. E locul în care buganul îşi depozitează forţa vitală pe care o fură de la cei vii. Energie, atâta tot: un vast depozit de *anima,* culese de-a lungul secolelor.
— Câte sute de oameni a asasinat… comentă Vraciul, clătinând dezgustat din cap.
— Nu numai sute: mii şi mii, îl corectă neomul. Şi alţi bugani au contribuit la sporirea depozitului; asta are loc de secole. Grota e acum o uriaşă sursă de energie şi un loc de întâlnire pentru toţi cei iscusiţi în magia animismului: nu doar şamanii în forma spirituală, ci şi vrăjitoarele române. În prezent, strânse într-un sabat de şapte, şi-au proiectat temporar spiritele din îndepărtata lor ţară natală. V-au văzut intrând în grotă şi m-au prevenit unde să vă găsesc.
Cele şapte luminiţe dănţuiau acum sus, deasupra capetelor noastre: mi-am dat seama că erau, mai mult ca sigur, spiritele vrăjitoarelor. Mi-am amintit că citisem o însemnare despre astfel de lucruri în Bestiarul Vraciului. Erau primejdioase: un asemenea grup putea să absoarbă forţa vitală dintr-o victimă omenească în decurs de câteva minute.
— Haideţi! Să terminăm odată, ceru Vraciul cu nerăbdare în glas. Ce vrei?
— Răzbunare, rosti neomul, cu chipul plin de cruzime schimonosindu-se de mânie. Vreau răzbunare împotriva vrăjitoarei care mi-a asasinat stăpânul, pe lordul Barrule.

Vreau să fie distrusă!
— Da, şi noi vrem să-i venim de hac, îl aprobă Vraciul. Dar ne-ai adus tocmai până aici numai ca să ne spui asta? Dacă da, atunci era mai bine să ne laşi să ne vedem de drumul nostru.
— Trebuia să vă arăt asta… şi să vă ofer informaţii de o importanţă vitală, adăugă Corn. Informaţii care v-ar putea ajuta s-o opriţi înainte să ajungă să stăpânească peste toată insula. Vedeţi voi, fără să-şi dea seama, vrăjitoarea foloseşte falangele degetelor mari ale stăpânului meu ca pe un conductor, extrăgând din energia înmagazinată aici. Şi va fi şi mai rău, mult mai rău. Folosesc şi eu aceeaşi energie şi încerc să-i rezist. Numai că ea e mai puternică decât mine, mult mai puternică, aşa că foarte curând va pune stăpânire pe bugan. Şi atunci acest vast rezervor va fi la dispoziţia ei! În momentul de faţă, ea nu ştie nimic despre tainiţă, dar, de îndată ce va face din bugan o creatură supusă ei, va afla repede adevărul. Şi îşi va da seama de ce poate fi capabilă. Nu se va opri aici. Până la urmă, şi alte naţiuni, de dincolo de ţărmurile insulei noastre, vor fi în primejdie. Stăpânul meu era obsedat de pariuri şi nu s-a sinchisit niciodată să recolteze mai mult decât o fracţiune din energia magică existentă aici; vrăjitoarea însă o va folosi pe toată împotriva celor care i se opun. Trebuie să acţionaţi repede, până nu e prea târziu!
Vraciul încuviinţă.
— Trebuie să luăm oasele acelea de la ea… cu toate că e mai uşor de zis decât de făcut. Cât mai poţi să-i rezişti? Cam cât poţi s-o mai ţii la distanţă de bugan?
— Mi-e imposibil să spun. Tot ce ştiu e că devine tot mai greu cu fiecare zi trecută, răspunse Corn. Nu avem timp de pierdut. O să vă arăt un tunel care-o să vă ducă sus, în pădurea de deasupra. Nu trebuie să înfruntaţi osuarul vrăjitoarei.
În timp ce neomul ne conducea prin bezna grotei, felinarele noastre se aprinseră din nou, strălucind ca la început. Ne călăuzi până la un tunel proaspăt săpat, după care se retrase înapoi în penumbră. Tunelul urca într-un unghi abrupt şi era, într-adevăr, liber; în decurs de câteva minute, ne aflam deja printre copaci. Încă domnea Întunericul, dar cerul începea să se lumineze la orizont, spre răsărit, aşa că puteam să desluşim în depărtare castelul Greeba, cu felinarele sclipind

pe crenelurile sale: straja probabil că era în stare de alarmă totală.

— Turnul acela este prea aproape cât să fim în siguranţă, zise Vraciul. Cu cât ne vom putea îndepărta mai mult de el, cu atât voi fi mai fericit.

— Nu mai există niciun loc sigur, fu de părere Adriana. Eu o să merg acasă, la Peel – trebuie s-o văd pe mama. Şocul morţii tatei poate c-a fost prea puternic pentru ea. Sunteţi bine-veniţi să mergeţi cu mine.

— Suntem străini pe insula aceasta, aşa că-ţi vom accepta bucuroşi invitaţia, răspunse Vraciul, dar mai întâi ar fi bine să ne regăsim sacii.

Erau încă în locul în care-i lăsasem. Am luat caietul şamanului de la Alice şi l-am pus în sacul meu, pe care apoi l-am ridicat, împreună cu cel al magistrului meu. Pe urmă am pornit cu toţii spre apus, de data aceasta Adriana fiind cea care mergea în frunte. După o vreme, Alice se duse alături de ea şi începură să sporovăiască.

Era o dimineaţă tristă şi ceţoasă, cu o burniţă rece abătându-ni-se peste feţe din cerul cenuşiu. Înaintarea ne era lentă, din cauză că ne feream de cărările şi de potecile circulate şi o tăiam prin păduri, printre tufişurile din care picura ploaia. Curând, aveam poftă să mănânc ceva şi să mă bucur de un pic de căldură şi de adăpost.

— Unde e România? Am întrebat, potrivindu-mi paşii după cei ai Vraciului.

— Este o ţară împădurită, la nord-vest de patria mamei tale, Grecia, băiete. De ce? Te gândeşti la cele şapte vrăjitoare?

Am încuviinţat.

— Au bătut cale lungă ca să viziteze grota, am zis.

— Adevărat, băiete, dar n-au venit personal, fiindcă altfel chiar am fi fost la ananghie. Ceea ce am văzut au fost spiritele lor, proiectate din trupuri prin puterea animismului, atras aici de tainiţa aceea. Cooperau cu neomul acela, aşa că nu reprezentau o ameninţare. Sarcina noastră este însă importantă. Chiar dacă vom izbândi în înfruntarea cu Lizzie şi cu buganul, ar fi primejdios să lăsăm toată această energie înmagazinată aici. Cine ştie ce alţi sălăşluitori ai Întunericului ar putea s-o găsească şi s-o folosească pentru propriile scopuri?

— Atunci de ce nu s-a întâmplat aşa ceva până acum?

— Poate că s-a întâmplat, băiete, dar ai nevoie de multă dibăcie ca să controlezi o astfel de tainiţă. Nici măcar Lucius Grim nu i-a înţeles cum se cuvenea puterea… iar acest fapt a condus, în cele din urmă, la propria-i distrugere. Lordul Barrule a fost prea distras de pariurile lui ca să beneficieze din plin de întreaga-i energie. Totuşi, cu timpul, o persoană puternică sigur se va folosi de ea. Mai există şi alţi bugani pe insula aceasta care ar putea contribui la ea; ca şi duhurile, ei pot folosi monumentele străvechi când vor să călătorească dintr-un loc în altul. Da, va trebui să avem mare grijă în privinţa asta. Ne aşteaptă o sarcină importantă.

Am ajuns la moara din Peel pe la începutul după-amiezii. Ieşind din pădure, am zărit în faţa noastră uriaşa roată, învârtindu-se încet sub puterea apei care curgea printr-un apeduct cu multiple bolţi. Dar curând aveam să descoperim că nu măcina grâne. La auzul veştii despre moartea lui Patrick Lonan, în semn de respect, lucrătorii de la moară plecaseră la casele lor.

Spaţioasa casă a morarului se învecina cu moara: am avut parte de o călduroasă primire acolo. După ce se îngriji mai întâi de mama ei, Adriana le ordonă slujitorilor să pregătească băi, mâncăruri calde şi paturi pentru toţi. Chiar dacă bietul ei tată murise, ea insista ca munca să se desfăşoare ca de obicei, trimiţându-le vorbă lucrătorilor să se prezinte la datorie în dimineaţa următoare.

Neomul ne îmboldise s-o atacăm cât mai repede pe Lizzie, însă noi am zăbovit la moară două zile, odihnindu-ne şi adunându-ne puterile, gândindu-ne cum ar fi mai bine să procedăm. Vraciul fu foarte tăcut şi-mi creă impresia că nu prea avea să ne dea cine ştie ce speranţe.

Cum puteam să învingem? Lizzie pusese stăpânire pe castelul Greeba şi nu vedeam niciun motiv pentru ca întreaga insulă să nu fie cât de curând a ei. Şi dacă afla de întreaga energie pe care o avea la dispoziţie…

Cu toate acestea, ştiam că nu puteam să rămânem prea mult timp la moară. Era un loc prea bătător la ochi în care să ne caute: nu va trece mult timp până ce vrăjitoarea să-şi trimită yeomenii după noi.

În dimineaţa celei de-a treia zile de când ajunseserăm acolo, m-am trezit la mijirea zorilor şi am plecat să mă plimb împreună cu Alice. Era o dimineaţă rece, dar senină, iar pe pământ se aşternuse bruma. Alice mi se părea foarte tăcută şi simţeam că este tulburată.

— Care-i problema? Am întrebat-o. Pot să-mi dau seama că te sâcâie ceva. Despre Lizzie este vorba?

— Lizzie ne sâcâie pe toţi.

N-am mai zis nimic o vreme, aşa că ne-am continuat drumul în tăcere. Dar după un timp m-am hotărât să insist cu întrebările.

— Lizzie e mama ta, Alice… şi toată lumea îi doreşte moartea. Asta probabil că te tulbură… Hai, spune-mi, nu ţine totul în tine.

— O urăsc, zău că da. Ea nu mi-e mamă. O asasină, asta e Lizzie. Ucide copii şi le ia oasele. O să fiu bucuroasă când o să moară.

— În seara în care m-am luptat cu ea, când erai în cuşcă, a fost la mila mea. Dar n-am putut s-o ucid. N-a fost doar din cauză că nu mă puteam îndura s-o fac cu sânge rece, ci şi pentru că era mama ta. Pur şi simplu, nu mi se părea că ar fi bine, Alice.

— Ascultă-mă pe mine, Tom. Ascultă bine ce-o să-ţi spun. Data viitoare când mai ai ocazia, omoar-o. Nu şovăi. Dac-ai fi ucis-o în seara aia, i-ai fi scutit pe toţi de o grămadă de necazuri!

Dar abia termină de rostit Alice aceste cuvinte, că şi începu să hohotească necontrolat. Am cuprins-o în braţe, iar ea îşi lăsă capul pe umărul meu. Plânse mult timp, dar, după ce tăcu, am strâns-o de mână şi am dus-o înapoi spre casă.

Când ieşeam dintre copaci, am văzut-o pe Adriana aruncând firimituri unui mic stol de păsărele, în apropierea intrării principale a casei. Când ne zări, bătu din palme, iar păsărelele îşi luară imediat zborul, cele mai multe aterizând pe acoperiş. Apoi traversă pajiştea brumată, în întâmpinarea noastră.

Pe chip îi era întipărită îngrijorarea: mama ei suferea încă de pe urma întâlnirii cu Osoasa Lizzie şi tot nu se ştia nimic despre unde s-ar fi putut afla Simon Sulby; atât el, cât şi căpitanul Baines păreau să fi dispărut fără urmă.

— Cum se simte azi mama ta? Am întrebat-o.

— Pare ceva mai întremată, îmi răspunse Adriana. După niscaiva muncă de convingere, a reuşit să soarbă câteva guri de supă de carne în dimineaţa asta. Dar e încă tulburată şi nu pare să-şi dea seama că e acasă. Din fericire, a uitat ce s-a întâmplat cu tata. Mi-e groază la gândul c-o să trebuiască să-i dau vestea... Şi mă tem că am veşti rele pentru noi toţi, continuă ea, încruntându-se. Bănuiesc că ne aşteptam la aşa ceva încă de când am sosit. Unul dintre morarii noştri călărea pe câmp azi-dimineaţă, când a zărit o ceată numeroasă de yeomeni adunându-se pe drumul aflat la nord-vest de St. John's. Părea că se pregăteau să pornească mărşăluind încoace. Dacă aşa o fi, înseamnă că ar putea să ajungă curând.

CAPITOLUL 21

PREGĂTIŢI PENTRU LUPTA

Trebuie să ne ascundem, zise Alice. Sau să mergem spre miazăzi, de-a lungul coastei.

— Da, aşa e, dar eu n-o să mă alătur vouă, spuse Adriana. Mama e prea bolnavă ca să se poată deplasa. Va trebui să rămân aici.

— Să vedem ce părere are domnul Gregory, am propus, aşa că ne-am îndreptat cu toţii spre casă. Dar, până să intrăm, Adriana observă în depărtare un mesager – un yeoman – care alerga spre noi. Exact atunci ieşi şi Vraciul din casă, alăturându-ni-se; probabil că-l văzuse şi el pe fereastră pe omul acela. Se postă lângă noi, ţinându-şi toiagul pe diagonală, într-o poziţie de apărare.

Yeomanul se apropie, însă părea să fie neînarmat. Se opri timp de câteva secunde, cu capul plecat şi mâinile în şolduri, gâfâind şi străduindu-se să-şi recapete suflul. Apoi îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un plic.

— Este pentru Tom Ward, anunţă el.

Am luat plicul şi l-am desfăcut, apoi am despăturit scrisoarea aflată înăuntru şi am început s-o citesc.

Dragă domnule Ward,

Am părăsit serviciul vrăjitoarei. Pe drept cuvânt, am fost

norocos scăpând cu viaţă. Acum recrutez o oaste cu care să ne opunem noii suverane a castelului Greeba şi ne aflăm în drum spre Peel. Aşteptaţi-ne la moară. Pentru înfrângerea inamicului nostru, am nevoie de măiestria dumitale şi de cea a magistrului dumitale.

Al dumitale,
Daniel Stanton

— Ei bine, băiete? Nu ne lăsa să aşteptăm! Exclamă Vraciul. Citeşte cu voce tare!

Am făcut ceea ce-mi ceruse magistrul meu. După ce-am terminat, Vraciul se scărpină în barbă şi mă privi chiorâş.

— Ai încredere în acest Daniel Stanton?

Am încuviinţat.

— E soldat şi, probabil, n-a dus o viaţă nepătată, dar asta e o afirmaţie valabilă pentru noi toţi. Da, am încredere în el.

— Bun, atunci aşteptăm să vedem ce are de spus.

— Doar atât mă întreb: de unde-o fi ştiut că sunt aici, la moară? Am cugetat eu cu voce tare.

— Păi, nu era prea greu de dedus, băiete, răspunse Vraciul. Ştie că am evadat împreună cu Adriana şi că ea îşi va dori cu disperare să fie alături de mama ei.

— Ei bine, dacă el a aflat unde suntem, e destul de clar că şi Lizzie o va face.

— Da, băiete, sigur va şti şi ea. Numai că este probabil mult prea ocupată cu noua ei putere încât să se mai sinchisească de noi pentru o vreme. Este încrezătoare că va putea să rezolve cu uşurinţă problema noastră atunci când va sosi timpul. În clipa de faţă, îşi consacră întreaga energie obţinerii controlului asupra insulei. Până la urmă, va veni şi după noi… ţine minte ce-ţi spun.

Cam după o oră şi ceva sosi Stanton, împreună cu oamenii săi. Poate că nu erau mai mulţi de cincizeci cu toţii, însă erau înarmaţi cu lănci şi bâte şi arătau înfricoşător.

Adriana, Vraciul, Alice şi cu mine am stat împreună cu el la masa din bucătărie, în vreme ce ne explică situaţia.

— Vrăjitoarea are peste trei sute de oameni gata de luptă, în timp ce eu am adunat până acum abia a şasea parte. Alţii mi

se vor alătura şi sunt pregătiţi de bătălie, nu te îndoi de asta. Alaltăieri a trimis grupuri de atacatori împotriva moşierilor şi a fermierilor care au refuzat făţiş să-i jure supunere. Unele familii – bărbaţi, femei şi copii – au fost asasinate cu sânge rece. Însă eu eram deja plecat pe atunci. Lizzie m-a trimis la St. John's cu o parte dintre oamenii pe care-i vedeţi acum cu mine. Sarcina noastră era să punem stăpânire pe regiune şi să ne pregătim pentru întrunirea Tynwaldului, de peste câteva zile. Vrăjitoarea vrea să dizolve Parlamentul şi să-l oblige să-i treacă ei puterea. A plănuit să meargă ea însăşi acolo, după ce eu voi fi avut zona sub control. Însă eu am discutat cu unii dintre băieţi şi cu unii dintre membrii Tynwaldului, ajungând împreună la hotărârea de a încerca s-o oprim. Nu acceptăm aşa ceva. Niciodată n-am fost nevoiţi să răspundem în faţa cuiva şi nici nu vom fi vreodată. Iată de ce suntem aici, continuă el, privindu-ne pe Vraci şi pe mine. Am fost în apropierea vrăjitoarei şi m-a înfricoşat de moarte. Toată energia părea să mi se fi scurs din corp. Omoară oameni fără ca măcar să-i atingă… cum să ne descurcăm cu aşa ceva?

— Încă mă gândesc la asta, recunoscu Vraciul. Puterea ei – faptul că ucide la distanţă cu atâta uşurinţă – este mai mare decât orice am întâlnit vreodată la o vrăjitoare. Dar acum, din moment ce-i cunoaştem sursa, vom găsi până la urmă o cale, nu-ţi face griji.

Magistrul meu vorbea cu mai multă hotărâre decât observasem la el de ceva vreme.

— Singura problemă este că Lizzie are susţinători – o mulţime de yeomeni bine înarmaţi, mituiţi cu promisiuni de bogăţie şi putere – şi n-o să ne fie uşor s-o facem să ne înfrunte de una singură, zise Stanton.

— Scriai că ai fost norocos scăpând cu viaţă… Ce s-a întâmplat? L-am întrebat eu.

— În seara în care vrăjitoarea ţi-a ucis tatăl – Stanton făcu un semn din cap spre Adriana –, eram deja hotărât să atentez la viaţa ei. Însă eram la fel de neajutorat şi de îngrozit ca toţi cei prezenţi şi parcă nu mai aveam sânge în vine. Iar ea a simţit ceva. De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Mai târziu, m-a luat la întrebări. Voia să ştie cât îi eram de credincios. Mi-a spus că începea să aibă îndoieli în privinţa mea şi mi-a poruncit să-i spun adevărul. Puteam s-o simt chiar în mintea

mea, scotocind şi pipăind. Am început să tremur şi să transpir şi am avut nevoie de întreaga mea voinţă ca să nu recunosc că plănuiam s-o ucid. Am fost aproape... tare aproape.

— Ei bine, am impresia că multe vor depinde de cât sprijin vei izbuti să obţii, zise Vraciul. Cu suficienţi oameni, vei putea ataca atunci când se va întruni Tynwaldul. În învălmăşeala creată, am putea să-i venim de hac. Dacă lui Lizzie i s-ar distrage atenţia, ar putea fi legată cu un lanţ de argint.

— Sau i-aş putea străpunge inima cu spada, adăugă Stanton. O să trimit mesageri în toate oraşele şi satele din apropiere, să caute sprijin. Oricine e capabil să poarte armă şi vrea să lupte pentru libertatea ţinutului nostru e bine-venit.

Deşi se dusese deja vorba prin satele din preajmă, până la amiază doar vreo doisprezece oameni se alăturară cauzei lui Stanton. Cei mai mulţi dintre ei erau muncitori la ferme, neavând altceva mai bun de adus cu ei decât bâte, dar alţi trei puteau să se laude cu lănci, iar unul avea o suliţă. Aceştia din urmă fuseseră odinioară yeomeni, însă acum nu mai erau tineri, iar armele le cam ruginiseră. Totuşi, Stanton îi întâmpinase călduros şi le acceptase jurământul de credinţă.

Ceva mai târziu, o altă sosire o făcu pe Adriana să zâmbească de încântare: un tânăr, ducând cu el un ciomag zdravăn. Era Simon Sulby.

— Vreo veste despre căpitanul Baines? Îl întrebă Vraciul după ce băiatul reuşi, în sfârşit, să se desprindă din braţele Adrianei.

— Mă tem că a fost arestat în St. John’s, răspunse Simon. Nu avea voie să plece din Douglas, aşa că l-au dus înapoi pe corabia lui, sub pază. Şi acolo va rămâne până când vor avea nevoie de el, să-i ducă pe refugiaţii aceia înapoi în Comitat.

La începutul serii veni un grup nou, de vreo douăzeci de yeomeni înarmaţi, ridicând numărul susţinătorilor noştri la peste optzeci, laolaltă cu mai multe femei, care-şi însoţiseră bărbaţii. La rândul lor, acestea aduseseră cu ele şi câţiva copii, inclusiv cel puţin trei bebeluşi ţinuţi în braţe.

Soarele coborî iute, de parcă însuşi timpul s-ar fi mişcat din ce în ce mai repede. Curând, lângă moară se aprinseră douăsprezece focuri care deveniră tot mai strălucitoare pe măsură ce penumbrele amurgului se îndeseau, prefăcându-se

în Întunericul nopţii. Unul dintre yeomeni agăţă un steag, cu emblema lui cu trei picioare, de acoperişul morii. Stindardul începu să fluture în bătaia vântului, iar tabăra improvizată răsună de râsete, conversaţiile devenind acum pline de optimism. Cineva scoase la iveală o scripcă, femeile îşi azvârliră pantofii din picioare şi, dintr-odată, dănţuitorii se învârteau pe pajişte, Simon şi Adriana alăturându-li-se degrabă. Sosiră şi unii dintre localnici, urmărind spectacolul de la distanţă. Era limpede că se tem ca nu cumva să fie consideraţi părtaşi.

Stanton se pregătea de-acum să-şi conducă trupa în marş spre St. John’s, la adăpostul Întunericului. Plănuia să-i ascundă în pădure, la poalele lui Slieau Whallian, şi să atace la amiază, când Parlamentul urma să se întrunească. Cercetaşii raportaseră deja că aveam cale liberă, aşa că am hotărât să urmăm pe drumul principal în cea mai mare parte a timpului.

Vraciul, Alice, Stanton şi cu mine am mers în spatele yeomenilor, însă femeile şi copiii rămaseră la moară. Fără prea multă tragere de inimă, Adriana se hotărî să rămână şi ea, fiindcă trebuia să-şi îngrijească mama. După ce tratamentul prescris de doctor nu-i îmbunătăţise deloc starea, o tratase şi Alice, cu plante şi poţiuni, însă cu prea puţin succes.

Vraciul îmi întinse sacul lui, să i-l car.

— Şansele sunt categoric împotriva noastră, îi zise el lui Stanton, clătinând din cap. O vrăjitoare ca Lizzie este capabilă să adulmece apropierea primejdiei. Este mai mult decât probabil să-şi dea seama că venim şi să întrebuinţeze *înspăimântarea:* acel farmec cu care-şi îngrozeşte inamicii. Dacă va proceda astfel, oamenii dumitale, oricât ar fi ei de viteji, îşi vor lua picioarele la spinare.

Cu toate acestea, Stanton refuză să se lase descurajat de spusele Vraciului.

— Am văzut de ce este capabilă, dar trebuie să încercăm. Dacă nu ne împotrivim prin luptă înseamnă că ea iese biruitoare.

Cu câteva ore înaintea zorilor, eram ascunşi adânc în pădure, dar la mică distanţă de St. John’s. Stanton îşi puse oamenii de strajă, iar noi ceilalţi am profitat de răgaz pentru a ne odihni.

Zorii ne aduseră burniţă şi un cer plumburiu; nu puteam risca să aprindem focuri, aşa că ne-am mulţumit cu un mic dejun rece; pentru mine şi Vraci, asta însemna brânză, iar el bombăni în vreme ce-şi mânca porţia. Prefera să postească înainte de oricare confruntare cu Întunericul, dar îşi păstra forţele ciugulind un pic de brânză.

— Asta nu-i nimic faţă de brânza noastră din Comitat, băiete, comentă el. Mie îmi place când este gălbuie şi sfărâmicioasă.

Nu aveam poftă, aşa că n-am prea mâncat nici eu. Eram neliniştit, iar stomacul mi se strânsese. Aveam o presimţire foarte rea cu privire la ceea ce ne pregăteam să încercăm. Noile puteri ale lui Lizzie erau foarte mari, iar ea dispunea de prea mulţi oameni. Nu puteam spera să ne apropiem de ea. Dacă nu eram omorâţi în decursul atacului, aveam să fim din nou prizonieri. Iar dacă se întâmpla aşa ceva, mi-era groază până şi să mă gândesc la ceea ce ne-ar fi pregătit Lizzie; mai ales Vraciului.

CAPITOLUL 22

BĂTĂLIA DE PE COLINĂ

Daniel Stanton era un comandant capabil şi se vedea clar că oamenii lui aveau încredere în el şi-l ascultau fără crâcnire. Prima etapă a atacului decurse cu bine.

Am înaintat printre copaci către St. John’s, dispuşi într-un arc de cerc subţire, yeomenii răspândindu-se astfel încât să se poată ocupa de patrulele inamice. Întâlniră trei: două dintre ele se predară fără luptă, iar cea de-a treia opuse doar o rezistenţă simbolică. Dac-ar fi fost o confruntare militară deschisă, normală, elementul-surpriză ar fi fost de partea noastră. Însă cu Lizzie totul era altfel.

Mai demult, în primele zile ale uceniciei mele la Vraci, Lizzie se mutase în regiunea Chipenden şi stătea într-o colibă la doar câţiva kilometri distanţă de sat. Înhăţase un copil căruia voia să-i ia oasele. Eu izbutisem să-l salvez şi, cuprinşi de furie, bărbaţii din partea locului porniseră, înarmaţi cu bâte şi ciomege, să-i vină de hac. Folosind adulmecarea la distanţă, ea simţise primejdia şi fugise. Atunci, mulţimea îi făcuse scrum coliba.

Dar de data aceasta Lizzie era în avantaj. Simţise

ameninţarea pe care o reprezentam, aşa că-şi folosise forţele superioare ca să ne alunge la fel de lesne pe cât ar fi gonit câteva muşte. Drept răspuns, am plănuit un raid fulgerător îndreptat împotriva vrăjitoarei însăşi, ca s-o prindem nepregătită.

La ordinele lui Stanton, yeomenii se redistribuiră, semiluna subţire transformându-se într-un dispozitiv de luptă compact, în formă de triunghi cu vârful înainte, astfel încât să răzbată prin orice obstacol şi să se îndrepte direct spre vrăjitoare. În timp ce ne apropiam de St. John’s, Vraciul, Alice, Simon şi cu mine ne aflam în ariergarda yeomenilor.

Magistrul meu se întoarse spre mine şi spre Alice.

— Folosiţi-vă de flăcăii aceştia ca adăpost cât timp puteţi, după care atacaţi-o direct!

Am încuviinţat, în timp ce-mi eliberam, ca şi el, lama ascunsă în toiag. Alice nu era de obicei înarmată, însă acum Simon îi dăduse un cuţit, pe care ea îl purta la cingătoare. M-am întrebat dacă va fi în stare să-l folosească împotriva propriei mame. Cumva, în ciuda tuturor vorbelor ei aspre cu privire la Lizzie, mă îndoiam de asta.

— Rămâi aproape de mine! Am sfătuit-o, îngrijorat la gândul că bătălia ar putea să ne despartă, iar ea va pierde astfel protecţia oferită de urciorul cu sânge.

Aveam gura uscată de teamă şi de emoţie. Ajunsesem acum aproape de liziera pădurii: puteam să zăresc deja clădirile şi o pajişte vastă drept în faţă. Un grup numeros de oameni se adunase pe ea, unii dintre ei ţinând în mâini lănci şi suliţe. Yeomenii noştri îşi pregătiră armele.

— Acum! Strigă Stanton, conducând atacul.

Am rupt-o la fugă, menţinând încă strânse rândurile dispozitivului de luptă. Nu puteam să văd mare lucru printre atâţia oameni înghesuiţi, însă tot am zărit, în depărtare, movila înverzită, cu patru straturi suprapuse, cunoscută sub numele de Colina Tynwaldului, pe care se întrunise deja Parlamentul. Poate că Lizzie li se adresa chiar acum aleşilor; trebuia să se afle prin apropiere.

Apoi am auzit strigăte şi ţipete de durere, în timp ce yeomenii noştri se ciocneau de inamic. Mişcarea noastră de înaintare începu să încetinească, pe măsură ce împotrivirea se îndârjea.

N-o să ştiu niciodată dacă am fi izbutit să ajungem până la urmă în centrul pajiştii, fiindcă în acea clipă, exact după cum ne aşteptasem, Lizzie îşi întrebuinţă vraja numită *înspăimântare.* Brusc, am simţit o teamă copleşitoare, o nevoie puternică să mă întorc şi să fug de cine ştie ce îngrozitoare primejdie nevăzută care s-ar fi apropiat de noi. M-am împotrivit ispitei, ştiind că magistrul meu şi Alice vor proceda întocmai. În schimb, yeomenii noştri erau neputincioşi în faţa unei astfel de vrăji, aşa că rupseră imediat rândurile, împrăştiindu-se în toate zările. Şi Simon Sulby îi urmă. Ce-ar fi putut să facă? Nu fusese niciodată supus unei astfel de senzaţii de groază.

Dar nu se desfăşură totul chiar aşa de rău: o astfel de vrajă nu are efect pe alese, aşa că-i afectă şi pe soldaţii lui Lizzie, la fel ca pe ai noştri. Oare să nu-şi fi dat ea seama că se va întâmpla astfel? Vraja nu izbutise să-i ofere nici cel mai mic avantaj, m-am gândit. Cine ştie, poate că i se urcase puterea la cap.

Vedeam yeomeni alergând în toate direcţiile pe pajişte, împreună cu membri ai Parlamentului şi cu alţi demnitari, cu robele fluturându-le în jurul gleznelor. Dar unde era Lizzie?

— Uite-o! Strigă Vraciul, arătând cu toiagul.

Stătea în apropierea colinei, uitându-se la noi cu răutate. Pentru o clipă, privirea ei o întâlni pe-a mea şi un nou fior de teamă şi de nerăbdare îmi străbătu trupul. Înfruntam ceva mai primejdios decât *înspăimântarea,* pe care deja o înlăturasem. Lizzie avea puterea să ne ucidă de la distanţă, iar eu eram cel mai probabil candidat. Pe Vraci n-ar fi vrut să-l omoare pe loc; considera că-i este datoare cu o moarte precedată de o lungă suferinţă. Alice îi era fiică, aşa că nu ştiam sigur ce avea să-i facă. În schimb, eu nu eram decât un ghimpe în coasta ei, cel răspunzător pentru pieirea Mamei Malkin, bunica lui Lizzie.

Alergam încă spre ea, croindu-ne drum printre rândurile din ce în ce mai subţiate de yeomeni, când cerul se întunecă deodată. Într-o clipită, soarele dispăru, nori furioşi apărură dinspre apus, iar copacii începură să tremure şi să geamă O ploaie torenţială ni se abătu peste feţe, îngreunându-ne vederea. O demonstraţie de magie neagră şi mai puternică, invocată de Lizzie.

Mi-am lăsat capul în jos şi mi-am şters apa din ochi,

strângând toiagul în mâna stângă. Ajunsesem acum aproape de ea, aşa că, în clipa în care mi-am ridicat din nou privirea, i-am zărit chipul schimonosindu-se într-un zâmbet viclean, strâmb, care se lăţi apoi într-un rânjet răutăcios, de triumf absolut. Deodată, mi-am dat seama că asta avusese tot timpul de gând să obţină. Nu-i păsa că-şi risipise propria oaste prin vraja ei. Tot ceea ce-şi dorea era să se afle faţă în faţă cu Vraciul, cu Alice şi cu mine şi să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea. Chiar credea că poate să se pună cu noi trei laolaltă.

Eram în faţa Vraciului şi a lui Alice; încă vreo duzină de paşi şi aş fi putut s-o lovesc. Mi-am ridicat toiagul, ţinându-i ca pe o suliţă. Lizzie strângea acum în mâini două cuţite şi se pregătea să le folosească împotriva celui dintâi care i-ar fi ajuns în preajmă.

Aproape că ajunsesem la ea când cineva se năpusti pe lângă mine, cu spada ridicată.

— A mea este! Strigă Daniel Stanton.

Cumva, curajul lui izbutise să contrabalanseze efectele vrăjii.

Numai că, atunci când se află în faţa ei, repezindu-i spada spre inimă, vrăjitoarea i-o abătu într-o parte cu pumnalul din mâna stângă; folosind mânerul celuilalt cuţit, îl izbi cu putere în ceafă. Stanton se clătină şi căzu, rostogolindu-se într-una, iar spada îi zbură din mână.

De ce nu-şi folosise Lizzie lama? M-am mirat. Imediat, întrebarea mea îşi primi răspunsul, fiindcă o voce îmi vorbi direct înăuntrul capului:

Pe el îl aşteaptă o moarte înceată şi chinuitoare... ca şi pe tine şi pe magistrul tău!

Într-o clipă, m-am năpustit spre ea. Mi-am repezit toiagul, încercând s-o străpung de sus în jos, însă în ultima clipă am alunecat pe iarba udă, iar ea mi-a ars o lovitură piezişă cu mânerul pumnalului. Un fulger îmi străbătu ţeasta şi nu-mi amintesc când am atins pământul.

Probabil că-mi pierdusem simţirea pentru câteva clipe, fiindcă următorul lucru pe care l-am văzut a fost că Vraciul se apropia lent de Lizzie, ţinându-şi toiagul de-a curmezişul corpului. Alice stătea deoparte, cu teama zugrăvită pe chip, urmărind înfruntarea dintre vrăjitoare şi magistrul meu. Lizzie rânjea din nou, aproape strălucind de bucurie, iar în clipa în

care l-am privit disperat pe Vraci, am observat că şi pe chipul lui se citea frica. Ba nu, era chiar mai mult decât atât. Întreaga faţă îi zvâcnea, iar ochii lui îmi transmiteau că era deja înfrânt. Fără îndoială că auzea în interiorul capului vocea lui Lizzie, spunându-i că n-are nici cea mai mică şansă împotriva ei, povestindu-i ce anume avea să-i facă după ce-l va lua prizonier.

Vederea magistrului meu într-o astfel de situaţie mă îngrozi şi mă umplu de disperare. El fusese mereu de neclintit, ca un turn. Chiar şi atunci când fusese învins, pentru moment, de Întuneric, rămăsese viteaz şi optimist. Toate acestea se duseseră acum… M-am întors cu spatele, incapabil să suport priveliştea unei asemenea decăderi.

Deodată, Vraciul îşi coborî toiagul şi căzu în genunchi, la picioarele lui Lizzie. Ea zâmbi şi-şi înălţă pumnalul, pregătindu-se să-i abată mânerul în ţeastă şi să-l lase lat, fără simţire. M-am ridicat în capul oaselor, străduindu-mă să mă pun pe picioare, însă un val de ameţeală şi de greaţă mă străbătu imediat. Aş fi vrut să intervin, dar ştiam că n-aveam cum să ajung la magistrul meu în timp util.

Totuşi, *cineva* interveni. Deodată, Alice strigă din răsputeri: fusese un cuvânt în Graiul Vechi. Nu ştiam ce înseamnă, însă puteam să ghicesc că era un soi de vrajă. Ceva păru să ţâşnească între Alice şi Lizzie: ceva mic şi întunecat. Nu-l aruncase Alice; acel ceva, indiferent ce-o fi fost, ieşise direct din gura ei deschisă.

Efectul asupra vrăjitoarei de oase fu imediat. Lizzie se împletici înapoi, iar pumnalul îi scăpă din mână. Şi atunci Alice atacă, înălţându-şi propriul cuţit… şi totuşi, n-o înjunghie. Îşi folosi în schimb cealaltă mână, brăzdând cu unghiile faţa vrăjitoarei. Lizzie urlă şi căzu pe spate.

Aceasta era şansa mea, aşa că am păşit înainte, ridicând toiagul, pregătit să-i înfig lama în inimă. Dar, deşi m-am străduit din răsputeri, n-am putut s-o vatăm, aşa cum izbutise Alice. Nu eram pe potriva puterilor ei. Toiagul îmi încremeni în mâini.

— Iute, Tom! Strigă Alice, trăgându-i pe Vraci în picioare.

M-am repezit să-i ridic toiagul bătrânului, apucându-l apoi de celălalt braţ şi începând să-l trag deoparte, împreună cu Alice. Am aruncat o privire înapoi şi am văzut că Lizzie încă se ţinea

cu mâinile de faţă. Orice i-ar fi făcut Alice, ştiam că efectul nu va fi de durată.

Am izbutit cumva să ne punem la adăpost, pierzându-ne în învălmăşeala oamenilor cuprinşi de teroare. În timp ce ne îndreptam înapoi spre pădure, îi zăream pe câte unii, deopotrivă yeomeni şi membri ai Tynwaldului, clătinându-se încă, având uimirea şi groaza întipărite pe feţe. Nici urmă de Simon Sulby.

În timp ce pătrundeam în pădure, Vraciul se smulse aproape furios din mâinile noastre.

— Pot şi eu să merg! N-am nevoie să fiu târât! Se răsti el şi porni imediat înaintea noastră.

La început, îmi dădu impresia că nu era prea sigur pe picioare, dar apoi iuţi pasul. Alice şi cu mine am rămas un pic mai în urmă, astfel încât să putem vorbi între noi.

— Nu e supărat pe noi, e furios pe sine însuşi, i-am zis eu lui Alice.

— Moş Gregory are mândria rănită, comentă Alice. Lizzie l-a întrecut încă o dată… fără urmă de îndoială.

— Dar şi tu ai întrecut-o pe Lizzie. Cum ai izbutit, când ea e atât de puternică?

— A fost ceva învăţat odinioară de la mătuşa mea Agnes. E o vrajă pe care unele vrăjitoare o numesc *pinten.* Îţi muşti o bucăţică din unghia degetului arătător şi o scuipi spre adversarul tău. Apoi îl zgârii pe faţă şi-l năuceşti. Am luat-o prin surprindere pe Lizzie. Habar n-avea că ştiu să fac asta. Totuşi, n-am câştigat decât un mic răgaz. N-o să mai pot niciodată să repet vraja asta. Data viitoare, o să fie pregătită.

Mătuşa despre care pomenise Alice era Agnes Sowerbutts, cu care ea locuise odinioară, pentru scurt timp, în Pendle.

— Dar parcă-mi spuseseşi despre Agnes că era o vrăjitoare benignă, o tămăduitoare, nu? I-am zis.

— Chiar aşa este, Tom; ce, doar nu te-aş minţi, nu? Numai că orice vrăjitoare, cât timp locuieşte în Pendle, are nevoie să cunoască unele vrăji cu care să se apere. Nu se ştie niciodată ce-ar putea o altă vrăjitoare să încerce împotriva ei. Iar Agnes o foloseşte doar ca armă de apărare. La fel şi eu.

Curând, am ajuns la o distanţă destul de sigură faţă de St. John’s, iar soarele strălucea din nou. Când am sosit la moară,

pe la sfârşitul după-amiezii, Adriana parcă înnebuni aflând de dispariţia lui Simon. Se temea de ceea ce putea fi mai rău.

Cu toate acestea, spre marea ei uşurare, se întoarse şi el a doua zi, înainte de amiază; totuşi, veştile pe care le aducea erau, în cea mai mare parte, rele. În decurs de o oră, Tynwaldul se întrunise din nou şi-o proclamase pe Lizzie cârmuitoare peste insulă; Parlamentul fusese dizolvat, lăsându-i ei întreaga putere.

— S-a terminat atât de iute, povesti Simon. Cu toţii erau înfricoşaţi de ea. Au făcut exact cum a vrut ea, după care au plecat acasă. Şi cine-ar putea să-i învinuiască?

Vraciul încuviinţă.

— Şi pe urmă? Lizzie a rămas în St. John’s?

— Nu, a plecat imediat spre castelul Greeba.

— Şi ce s-a ales de oastea lui Daniel Stanton? A luat ceva prizonieri cu ea?

— Numai pe unul: pe Stanton însuşi. Era foarte grăbită să plece: părea emoţionată în legătură cu ceva şi nu cred că era doar fiindcă devenise stăpânitoare peste Mona. Nu, alţi prizonieri n-a mai luat. A fost singurul lucru bun din toată tărăşenia: toţi yeomenii fuseseră odinioară camarazi şi nu doreau să se bată între ei, aşa că n-au fost pierderi omeneşti. Doar vreo şase răniţi, niciunul grav. Cei care nu s-au întors la Greeba cu Lizzie s-au dus, pur şi simplu, pe la casele lor.

— Mă întreb de ce s-o fi grăbit atât să se întoarcă, murmură Vraciul, dus pe gânduri.

— Crezi c-o fi aflat despre grotă şi despre ceea ce conţine? L-am întrebat.

— Este posibil, băiete. Dacă da, va face un popas, asta-i sigur.

Îi privi pe Simon şi pe Adriana, aflaţi de cealaltă parte a mesei.

— Cred că voi doi veţi fi destul de adăpostiţi aici, le zise. În schimb, de îndată ce Osoasa Lizzie va pune mâna pe tainiţa aceea de energie, va veni să ne caute pe noi trei. Aşa că vom lua câinii şi ne vom face nevăzuţi.

— E o căsuţă părăsită la sud de-aici, în Glenmaye, ne informă Adriana. N-a fost locuită de ani de zile, dar măcar o s-aveţi un acoperiş deasupra capetelor.

Deodată, se îmbujoră.

— Acolo obişnuiam să mă întâlnesc cu Simon… era un loc despre care tata nu ştia. Simon se ducea să mă aştepte, iar eu veneam când puteam să scap de la moară. Credeţi-mă, acolo o să fiţi la adăpost.

CAPITOLUL 23

COȘMARURI

Adriana ne dădu un sac cu provizii: cartofi, şuncă, morcovi şi brânză. Era greu, aşa că i-am dat sacii noştri lui Alice şi mi l-am săltat pe umăr. Adriana îl trimise pe unul dintre lucrătorii de la moară, un băiat tânăr, să ne fie călăuză.

Căsuţa se afla pe marginea văii, imediat cum intrai în pădure; deşi copacii îşi pierduseră frunzele, era bine ascunsă şi nu se putea ajunge la ea decât pe o cărare îngustă, şerpuind printre dealuri. Am găsit-o imediat înainte să se întunece şi ne-am petrecut o noapte incomodă dormind pe lespezile umede ale podelei din bucătărie. În dimineaţa următoare, ne-am străduit să ne asigurăm ceva confort. Era o căsuţă simplă, cu două camere la parter şi două la etaj, fiecare dintre ele fiind plină de vechituri: mobilă spartă, pături mucegăite şi mormane de frunze aduse înăuntru de vânt prin cadrul uşii smulse din balamale.

Alice meşteri o mătură din nuiele şi începu să deretice. Eu am aprins patru focuri mari, câte unul în fiecare cameră, aşa că în scurt timp ne-am mai încălzit, iar căsuţa începu să se mai usuce puţin. Nu aveam unelte ca să pun uşa la loc în balamale, aşa că doar am proptit-o de tocul ei, sprijinind-o cu câteva pietroaie grele. Tot mai trăgea curentul, dar cea mai mare parte a frigului rămânea afară.

Cu toate acestea, bucătăria era locul în care ne simţeam mai comod. În noaptea aceea, după o cină cu şuncă rasol şi cartofi, ne-am aşezat turceşte pe lespezi, aproape de foc. Eram cu toţii istoviţi, iar Vraciului îi tot cădea capul în piept. Curând, adormi buştean. După o vreme, începu să geamă şi să mormăie de unul singur. Părea speriat. În cele din urmă, deschise larg ochii şi se trezi, icnind îngrozit.

— Ce-a fost asta – alt coşmar? L-am întrebat.

— A fost mai mult decât un coşmar, băiete. Lizzie era chiar în mintea mea, luându-mă peste picior şi ameninţându-mă.

Spunându-mi ce-mi va face atunci când îi voi mai cădea în mâini.

Mă întrista să-mi văd magistrul într-o astfel de stare şi să mă simt neputincios să-i fiu de vreun ajutor.

— Nu merită să-ţi faci griji, i-am zis, străduindu-mă să par optimist. O fi ea capabilă să-ţi chinuiască mintea, dar tot departe rămâne. Suntem la adăpost deocamdată.

Vraciul mă privi supărat.

— Nu merită să-mi fac griji! Ba am tot dreptul să-mi fac griji. De când sunt vraci, nu m-am simţit niciodată atât de mărunt şi atât de aproape de înfrângere. Biblioteca şi casa mea s-au dus, iar acum sunt exilat aici, pe o insulă cârmuită de o vrăjitoare care nu face altceva decât să devină din ce în ce mai puternică de la o zi la alta. Niciodată n-am dat greş când a fost vorba să leg o vrăjitoare, niciodată nu s-a întâmplat să ratez cu lanţul meu de argint. Iar acum am făcut-o nu o dată, ci de două ori. Lizzie s-a dovedit prea puternică pentru mine. Toată munca mea de atâţia ani a fost dată peste cap. Niciodată n-aş fi crezut că se va ajunge la aşa ceva.

— O să găsim noi o cale s-o înfruntăm pe Lizzie, zise Alice. Trebuie să existe ceva în caietul ăla al şamanului care să ne fie de ajutor. La urma urmei, a lucrat împreună cu buganul la clădirea tainiţei ăleia magice.

— Iar foloseşti Întunericul în lupta împotriva Întunericului? O întrebă magistrul meu, clătinând întristat din cap.

— Nu, îl contrazise Alice. Nici vorbă de asta. Dumneata mi-ai cerut odată să-i povestesc lui Tom ce-am învăţat de la Lizzie, ca el să-şi poată însemna în carneţel. Ţi-aduci aminte de asta, da?

Vraciul încuviinţă.

— Ei, acum e taman la fel. Doar încerc să capăt informaţii. O să încep să citesc la mijirea zorilor.

— De acord, atât timp cât este vorba doar despre citit, fato, o preveni bătrânul. Ţine minte: fără vrăji sau îmi vei da socoteală!

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Alice începu să citească din caietul şamanului, însă misiunea nu-i fu deloc uşoară. Unele părţi erau cifrate, cu neputinţă de desluşit. Chiar şi cele care puteau fi citite cuprindeau termeni de care nu auzise în viaţa ei. Din câte se părea, animismul era un tip

de magie cu totul diferit faţă de cel învăţat de ea de la Osoasa Lizzie. Totuşi, Alice nu era genul care să se dea bătut cu uşurinţă, aşa că studie iar şi iar caietul. Uneori părea entuziasmată, ca şi cum ar fi făcut vreun progres, dar când o întrebam ce este, clătina din cap şi refuza să discute cu mine.

Apoi, la trei zile după coşmarul Vraciului, am avut şi eu unul.

Eram într-o pădure întunecată, singur şi neînarmat. Toiagul îmi căzuse undeva prin preajmă, dar nu puteam să-l găsesc. Eram disperat fiindcă peste câteva minute, la miezul nopţii, ceva urma să vină după mine: ceva cumplit. Mai târziu, când m-am trezit, n-am putut să-mi amintesc ce anume era – aşa se întâmplă uneori cu visele –, însă ştiam că fusese trimis de o vrăjitoare, ca răzbunare pentru ceea ce-i făcusem.

În visul meu, un clopot de biserică începuse să dăngănească undeva, în depărtare. Am rămas pe loc, împietrit, dar la cea de-a douăsprezecea bătaie am luat-o la fugă spre el. Crengile îmi biciuiau faţa în timp ce goneam disperat printre copaci. Ceva mă urmărea, însă nu auzeam paşi în urma mea, ci fâlfâit de aripi.

Aruncând o privire peste umăr, am observat că urmăritoarea mea era o cioară mare şi neagră. Vederea ei mă umplu de groază, însă ştiam că o să fiu la adăpost numai dacă ajung la biserică. De ce, nu ştiu; bisericile nu sunt, de obicei, locuri de refugiu faţă de Întuneric. Vracii şi ucenicii se bazează pe uneltele meseriei lor şi pe cunoştinţele dobândite. Cu toate acestea, în coşmarul meu ştiam că trebuie să ajung la biserică, altfel aveam să mor.

Deodată, m-am împiedicat de o piatră şi m-am prăvălit cu capul înainte. Răsucindu-mă, m-am străduit să mă ridic în genunchi şi mi-am ridicat privirea spre cioară, care poposise între timp pe o creangă. Aerul părea să pâlpâie în faţa mea, aşa că am clipit cu furie, încercând să-mi limpezesc vederea. Când am putut în sfârşit să zăresc, în faţa ochilor se afla o siluetă într-o rochie lungă, neagră. De la gât în jos, arăta a femeie, însă avea un cap enorm de cioară. În timp ce mă uitam la el, acesta începu să se preschimbe. Pliscul se micşoră, iar ochii îşi schimbară forma, până când capul deveni cu totul omenesc. Şi faţa mi-era cunoscută. Era a unei vrăjitoare care murise.

Probabil că ţipasem în gura mare trezindu-mă din visul acela.

Vraciul dormea tun mai departe, însă în timp ce mă ridicam în capul oaselor, tremurând, braţul lui Alice mă cuprinse pe după umeri.

— Eşti bine, Tom? Mă întrebă în şoaptă.

Am încuviinţat.

— Doar un coşmar… nimic mai mult.

— Vrei să mi-l povesteşti?

I-am oferit lui Alice un rezumat a ceea ce visasem.

— Cioara am impresia că era Morrigan, zeiţa Întunericului venerată de vrăjitoarele celte, am adăugat. Fără îndoială că m-am întors în vremea în care, împreună cu Bill Arkwright, am înfruntat o vrăjitoare celtă venită în vizită în Comitat. Ea a invocat-o pe Morrigan, care m-a atacat sub înfăţişarea unei ciori, însă am reuşit cumva s-o alung. Vrăjitoarea m-a prevenit ca nu cumva să ajung vreodată prin Irlanda. Mi-a zis că Morrigan era mult mai puternică acolo şi că va căuta să se răzbune pe mine.

— Ei bine, atunci asta explică visul urât, Tom. Nu-ţi face griji, nu suntem în Irlanda. De îndată ce-i vom veni de hac lui Lizzie, o să ne-ntoarcem în Comitat.

Ştiam bine că Alice încerca doar să mă liniştească, însă viitorul tot mi se părea sumbru.

— Avem puţine şanse, cât timp e încă în mâinile duşmanului, i-am atras atenţia.

— După cum spunea odată Moş Gregory, războaiele nu durează la nesfârşit, observă veselă Alice. Oricum, ce s-a întâmplat până la urmă cu vrăjitoarea aia celtă?

— A omorât-o Bill Arkwright cu pumnalul. Şi chiar la sfârşitul coşmarului meu, cioara a luat chipul moartei. Asta a fost cel mai înspăimântător lucru dintre toate.

Vraciul devenise foarte tăcut şi retras, făcând lecţii cu mine doar o oră pe zi, timp în care studiam Graiul Vechi. Pe urmă, folosindu-şi caietul cel mare pe care-l lua peste tot cu el în sac, îşi petrecea restul timpului scriind. Am observat că trasa şi unele schiţe.

— Ce faci acolo? L-am întrebat, biruit de curiozitate.

— Trebuie să încep de undeva, băiete, îmi zise, într-unul dintre rarele sale momente de chef de vorbă. Tot ceea ce a mai rămas din biblioteca mea este Bestiarul, aşa că voi

încerca să rescriu câteva dintre celelalte cărţi care s-au pierdut. Şi trebuie s-o fac înainte de a uita. Încep cu *Istoria Întunericului.* Lecţiile pe care le învăţăm din istorie sunt importante: ele ne împiedică să repetăm greşelile trecutului.

Eu eram de părere că ar fi trebuit să ne petrecem timpul încercând să găsim o cale prin care să ne ocupăm de Lizzie. În cele mai multe dintre zile, chiar vorbeam pentru scurtă vreme despre această problemă, însă Vraciul părea căzut pe gânduri şi nu prea contribuia la discuţiile noastre. Da, cărţile trebuiau rescrise, însă eu aveam impresia că el încerca de fapt să se sustragă de la adevărata problemă: o vrăjitoare care devenea din ce în ce mai puternică.

La exact şapte zile după ce ne-am instalat în căsuţă, am primit o vizită: Alice a deschis uşa bucătăriei, vrând să azvârle afară ceva resturi de mâncare, şi atunci o pasăre zbură drept în încăpere: un porumbel sur. Dar, în loc să se agite de colo-colo, cuprins de panică, poposi pe masă.

— Aduce ghinion să-ţi intre o pasăre în casă! Zise Alice. Înseamnă c-o să moară cineva curând.

— Ei bine, nu ai dreptate întotdeauna, fato. În plus, am impresia că pasărea aceasta are un mesaj pentru noi, o contrazise Vraciul, arătând spre o bucată de hârtie legată de piciorul porumbelului.

Întinse braţul, iar porumbelul ţopăi pe el. Îl luă în mâini cu mare grijă şi apoi îl întinse spre mine.

— Dezleagă mesajul, băiete. Cât mai delicat cu putinţă…

Am făcut ceea ce-mi ceruse. Bucata de hârtie fusese legată astfel încât să nu se desfacă singură, dar dacă trăgeai o singură dată, uşurel, de capătul sforii, peticul de hârtie îţi şi cădea în palmă. În timp ce Vraciul îi dădea porumbelului ceva firimituri de pâine şi puţină apă, eu am despăturit micul pătrat de hârtie şi l-am întins pe masă. Scrisul era foarte mărunt şi greu de descifrat.

— E de la Adriana, am anunţat. Ne scrie că putem să ne întoarcem liniştiţi, dar are şi veşti proaste.

— Păi, citeşte cu voce tare, băiete!

Am făcut ceea ce-mi ordonase magistrul meu.

Dragă domnule Gregory, Tom şi Alice,

Curând după ce-aţi plecat, yeomenii au cotrobăit regiunea, dar eu am stat ascunsă aproape de casă şi au trecut pe lângă mine.
Vrăjitoarea e tot la castelul Greeba şi am auzit povesti ciudate despre ceea ce se petrece acolo. Am multe să vă spun, aşa că, vă rog, veniţi înapoi imediat.
Am şi vesti proaste: acum cinci zile, a murit mama. Aşa că vrăjitoarea mi-a ucis amândoi părinţii. Îi sunt datoare pentru asta şi am de gând să i-o plătesc cu vârf şi îndesat.

A dumneavoastră sinceră,
Adriana

— Biata fată, zise Vraciul. Ei bine, haideţi să ne întoarcem la moară şi să vedem care sunt ultimele veşti. Mă tem de tot ceea ce poate fi mai rău.
Într-o oră, eram deja în drum spre Peel.

CAPITOLUL 24

LUCRURI ÎNGROZITOARE

Am ajuns tocmai la timp pentru cină. Adriana îl trimisese acasă devreme pe bucătar şi gătise ea însăşi o tocană de miel. Simon o ajută să ne servească. Era cea mai bună mâncare de care avusesem parte de săptămâni întregi, iar ea ne pusese fiecăruia câte o cană mare de mied, o băutură delicioasă făcută din miere, dulceaţa fiind domolită cu mirodenii.
Când Vraciul îi prezentă condoleanţe pentru moartea mamei ei, Adriana izbucni într-un plâns amarnic.
— Ei bine, zise magistrul meu la un moment dat, sorbind din cana lui cu mied, am încercat să am răbdare, dar acum nu mai pot să aştept. Ce este cu poveştile ciudate din castelul Greeba despre care ai pomenit în scrisoare?
— Lucruri îngrozitoare au fost văzute în pădurile de prin preajmă: tot felul de monştri şi de demoni…
— Buganul poate să ia diferite înfăţişări, o întrerupse Vraciul.
— Lucrurile alea n-au fost zărite pe domeniul buganului, răspunse Adriana, ci mult mai departe, spre miazănoapte. Au

dispărut, de asemenea, oi şi vite. N-au mai rămas din ele decât mici fărâme de oase.

Vraciul începu să se tragă de barbă.

— Şi cum este cu apariţiile? Martorii erau demni de crezare?

Adriana ridică din umeri.

— Unii mai mult decât ceilalţi, însă unul dintre ei era pădurar, un om aspru, dintr-o bucată, deloc înclinat spre sminteli ale închipuirii. Tot el a mai văzut şi luminiţe ciudate, dănţuind: a numărat şapte. Când s-au apropiat de el, a fugit. Oare e cu putinţă să fi fost aceleaşi luminiţe pe care le-am văzut noi în grotă?

— A făcut bine că a fugit, zise Vraciul. Sabatul acela de vrăjitoare l-ar fi putut stoarce de toată forţa vitală în câteva minute. Sunt veşti foarte proaste. Înseamnă că sălăşluitorii Întunericului care vizitează tainiţa cu *anima* îi pot folosi energia astfel încât să hălăduiască mult departe de ea. Sunt o ameninţare pentru întreaga voastră insulă, dar este posibil să se întindă şi dincolo de hotarele ei.

— Se poate face ceva? Se interesă Adriana.

— Da: uciderea buganului i-ar pune capăt. Tainiţa nu e îmbietoare decât atât timp cât conţinutul ei continuă să sporească. Fără un bugan activ, o astfel de energie începe curând să scadă. Altceva? Întrebă apoi Vraciul. Alte veşti despre vrăjitoarea de oase?

— Şi-a dus oastea de yeomeni înapoi la Greeba, dar pe urmă i-a plătit şi i-a trimis acasă pe cei mai mulţi, oprindu-şi doar vreo cincizeci pentru serviciul de strajă.

— Ei bine, aici Lizzie a făcut o mare greşeală, comentă Vraciul. Oamenii aceştia au avut un serviciu permanent cât timp a existat Consiliul Guvernator. Acum vor fi nemulţumiţi şi vor deveni o forţă care să poată fi folosită împotriva ei.

— Nu-i nicio greşeală, îl contrazise Alice, clătinând din cap. O cunosc pe Lizzie mai bine decât oricine, iar asta-i vestea cea mai înfricoşătoare pe care am auzit-o până acum. Are grămezi de bani; şi, chiar dac-ar fi golit cufărul ăla, putea să mărească dările, dacă avea nevoie.

Dar nu s-a sinchisit, aşa-i? N-are nevoie de ei. Atât de puternică a ajuns acum.

Vrăjitorul nu-i răspunse, însă expresia feţei lui arăta că vorbele lui Alice îl tulburaseră.

— De atunci, unii dintre străjerii rămaşi au dezertat, îngroziţi de lucrurile care se petreceau în castel, continuă Adriana. Auzeau voci când nu era nimeni pe-acolo sau zgomote de paşi urmărindu-i şi oprindu-se odată cu ei şi zăreau umbre ciudate cu coada ochiului. Nicăieri înăuntrul castelului nu puteau să scape de ele. După ce se întuneca, era cel mai rău, dar lucrurile astea puteau să fie auzite şi simţite până şi la lumina zilei. Mai erau şi locuri cu un frig năprasnic…

Ştiam că era de rău. Vraciul şi cu mine, fiecare dintre noi fiind al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, simţeam o răceală neobişnuită atunci când cineva din tabăra Întunericului se afla pe-aproape; ceilalţi oameni n-o resimţeau de obicei. Dacă străjerii aceia erau cuprinşi de un frig năprasnic, atunci era vorba de o magie neagră foarte puternică.

— Acum, vrăjitoarea nu mai are, probabil, mai mult de o duzină de oameni cu ea: pe cei cărora le e mai frică să plece decât să rămână, continuă Adriana. I-a ameninţat: a spus că oricine o mai părăseşte fără permisiunea ei o să moară în somn şi, lucru sigur, doi au fost găsiţi morţi… Aşadar, ce-o să facem? întrebă ea. Lizzie trebuie oprită.

— Mi-am tot muncit mintea să găsesc un plan, răspunse Vraciul. Cu un efectiv redus al străjilor, ne va fi mai uşor să ne apropiem de ea, dar ce putem să facem în faţa unei astfel de puteri? Prima dată, n-am reuşit să-mi arunc corect lanţul, iar la St. John’s m-a făcut să cad în genunchi. Am fost neputincios.

Niciodată nu-l auzisem pe magistrul meu vorbind pe un ton atât de deznădăjduit, de înfrânt.

— Însă este de datoria mea să-i aduc sfârşitul, adăugă Vraciul, suspinând. Şi o s-o fac, fie şi cu preţul propriei mele vieţi.

— Avem nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, zise Alice. Să-i luăm falangele de la degetele şamanului şi-o să fie mult mai uşor să ne descurcăm cu ea.

— Corn spunea că ele sunt ca un conductor care-o ajută să extragă energia aceea înmagazinată. Dar aşa era pe-atunci. Între timp, poate c-a dobândit acces direct la ea, preciză Vraciul. S-ar putea să nici nu-i mai fie de folos.

— Trebuie să facem ceva, am intervenit eu. Să-i distragem atenţia e o idee bună. Ar trebui să ne despărţim şi să ne abatem asupra ei din direcţii diferite. Merită încercat.

— Din direcţii diferite? Întrebă Vraciul, golindu-şi cana cu mied. Nu suntem decât doi. Nu avem decât poarta principală sau tunelurile buganului. Cea dintâi va fi încă păzită. Cât despre cele din urmă, sunt convins că buganul a ajuns între timp sub stăpânirea lui Lizzie. Eu unul nu am poftă să-l înfrunt acolo. Nici măcar nu e nevoie să atace direct. Nu trebuie decât să prăbuşească un tunel şi să ne sufoce.

Eram istoviţi, aşa că ne-am dus devreme la culcare, fără să fi ticluit un plan potrivit. Abia aţipisem, când m-am trezit brusc, simţind că era cineva lângă mine. M-am ridicat în capul oaselor, dar mi s-a şoptit:

— Şşt! Nu-i nimic, Tom. Sunt eu, Alice…

— S-a întâmplat ceva? Am întrebat-o.

Mâna ei mi-o găsi pe a mea prin Întuneric.

— Am vrut doar să stăm de vorbă, atât. Moş Gregory n-o să facă nimic. Şi-a pierdut casa şi biblioteca, iar acum a dat de două ori greş încercând să se ocupe de Lizzie… Toate astea sunt prea mult pentru el. E depăşit, Tom. E înfricoşat. Cred că noi doi ar trebui să ne ocupăm de ea. Ne-ar fi mai bine fără el.

Dintr-odată, am simţit o răceală de gheaţă.

— Nu vorbi aşa, Alice. A trecut printr-o pasă proastă, doar atât. O să-şi revină şi-o să fie şi mai puternic… aşteaptă doar şi-o să vezi!

— Nu, Tom. Trebuie să priveşti adevărul în faţă: e terminat. Mai poate să te înveţe, asta da, numai că tu va trebui să faci adevărata muncă, aia primejdioasă, de-acum încolo.

— Şi ce să facem? Niciunul dintre noi nu poate să găsească o cale de a o înfrunta pe Lizzie – nu doar domnul Gregory.

— Eu pot, Tom. Eu ştiu o cale. Dar Moş Gregory n-ar fi de acord. Nu s-ar împăca niciodată cu ea.

— Implică folosirea magiei negre? M-am interesat.

Alice mă strânse din nou de mână.

— Nu tocmai s-o folosesc, Tom, ci doar să ştiu cum s-o contracarez. Moş Gregory n-ar înţelege. De-aia i-a şi pus Adriana ceva în băutură. O să doarmă mult după ivirea zorilor. Până atunci am putea fi deja înapoi… cu toată treaba rezolvată.

— I-ai pus ceva în băutură? Asta-i o nebunie! Ce-o să spună când o să afle? Nu pot să fac una ca asta, Alice. Nu m-ar ierta

niciodată.

— Trebuie să vii şi să mă ajuţi; altfel, Adriana o să-ncerce să se ocupe de una singură de Lizzie. Aşa mi-a spus. Fără noi, va fi ucisă sau dată ca hrană buganului cât ai clipi. Deja a plecat spre castel, împreună cu Simon; o s-o atace pe Lizzie fie că mergem cu ea, fie că nu. N-o să riscăm să pătrundem în tunelurile buganului. O să intrăm pe poarta principală, asta o să facem. Adriana poate să ne strecoare înăuntru!

— Cum o să trecem de străji? Tot o să fie câţiva oameni înăuntrul castelului, iar poarta-ghilotină o să fie lăsată.

— N-o să fie decât vreo şase, atât: se schimbă la ora unsprezece. Niciunul nu vrea să rămână acolo peste noapte, aşa că stau pe rând. Lizzie a fost de acord cu asta. O să dăm lovitura când se schimbă straja.

— Şi Adriana cum o să ne strecoare înăuntru? Am întrebat.

— Ţi-aduci aminte ce ne-a zis, că e vrăjitoare de păsări? Atunci am crezut că-i o prostie. Mă rog, eu tot nu cred c-ar fi vrăjitoare. Nimeni n-ar considera-o aşa în Pendle. Dar n-o să-ţi vină să crezi ce e-n stare să facă ea cu păsările. O să se folosească de ele şi-o să le distragă atenţia străjerilor. Stai să vezi.

— Totuşi, avem şi o mare problemă, am adăugat. Ştim că Lizzie n-o să ne poată adulmeca la distanţă, pe mine sau pe tine. N-o să ştie că suntem pe drum. În schimb, o să-i simtă sigur pe Adriana şi pe Simon. O să detecteze primejdia înainte ca ei să se poată apropia măcar de poarta-ghilotină.

— Am vorbit cu ea şi despre asta. Dacă intrăm şi-o atacăm pe Lizzie, ea şi cu Simon rămân afară. Dacă nu, se vor duce amândoi; Adriana e pornită să se răzbune pe Lizzie.

Alice clătină din cap, oftând.

— Numai că ea n-are nicio şansă contra lui Lizzie, Tom, aşa că trebuie să mergem. E singura noastră ocazie.

— Dar ce-o să facem când o să fim înăuntru? Am întrebat-o.

— M-am gândit la asta. Trebuie să ajungem în camera în care-şi ţinea şamanul cărţile. Mi-am petrecut mult timp încercând să-i dau de cap caietului ăluia; nu pot să-nţeleg o grămadă din ce scrie în el, dar se referă la pagini din grimoare. Dacă ştii unde să cauţi, găseşti chestii despre cum să-l manevrezi pe bugan. Pomeneşte până şi de tainiţa cu *anima.* Te-nvaţă cum să-i foloseşti energia.

— Dar vei putea tu să citeşti din grimoarele alea? Probabil că sunt scrise în Graiul Vechi. Ştii că îl studiez de luni de zile, dar merge tare greu.

— Eu l-am exersat timp de doi ani. Lizzie avea o mică bibliotecă. Cele mai multe cărţi erau în engleză, câteva, în latină, dar cele mai puternice vrăji dintre toate erau în Graiul Vechi. Îl pot descifra destul de încet, dar reuşesc să-mi dau seama despre ce e vorba, dacă am timp. Merită încercat, Tom. Ce zici?

Aşa că, după multe şovăieli, am fost de acord s-o însoţesc pe Alice. Mi-am luat rămas-bun de la câini şi am reuşit să-i fac să rămână tăcuţi. Vraciul încă sforăia zgomotos. Mă îngrozea să mă gândesc ce va spune când va afla. Dar, dată fiind situaţia, mai aveam de ales?

CAPITOLUL 25

FÂLFÂITUL ARIPILOR

Era o noapte fără nori; luna încă nu se înălţase, însă stelele străluceau cu putere. Mergeam printre copaci, apropiindu-ne de castel, când am auzit o bufniţă ţipând de trei ori, undeva în faţa noastră.

— Asta-i Adriana, şopti Alice, ducându-mă în direcţia din care venea sunetul.

Pe măsură ce ne apropiam, am avut deodată puternica senzaţie că sunt urmărit. Totul părea prea nemişcat şi nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt. Mi-am ridicat privirea şi am văzut sute de ochi uitându-se la mine de sus, cu atenţie. Crengile de deasupra noastră erau încărcate de păsări. Nu era destulă lumină încât să pot desluşi toate speciile diferite, însă, judecând după dimensiuni, erau de la rândunele la ciori mari. Ar fi trebuit să doarmă la ora asta; totuşi, iată-le acolo, complet treze: era descurajant să le vezi urmărindu-ne astfel.

Adriana aştepta, împreună cu Simon, sub un copac. Îşi duse degetul la buze, indicându-ne că trebuie să păstrăm tăcerea. Printre copacii din spatele ei puteam să zăresc intrarea în castelul Greeba. Poarta-ghilotină era lăsată, cinci străjeri îndreptându-se cu paşi mari spre poartă.

Adriana făcu mai mulţi paşi înainte şi-şi puse mâna stângă pe umărul lui Alice, iar cea dreaptă, pe al meu. Apoi îşi ridică

privirea spre păsările care aşteptau tăcute, deschise gura şi scoase un ţipăt straniu: părea un strigăt de chemare al păsărilor, deşi nu semăna cu vreunul cunoscut de mine. În chip de răspuns, zburătoarele din stol se puseră în mişcare toate în acelaşi timp. Se auzi un foşnet de aripi, apoi se aşezară iar şi se lăsă din nou tăcerea.

— Acum o să fiţi în siguranţă, şopti Adriana. Ele n-o să vă atingă. Dar mi-aş fi dorit să pot veni cu voi…

— Nu merită riscul, îi răspunse, tot în şoaptă, Alice. Lizzie te-ar adulmeca sigur. Imediat cum rezolvăm cu ea, ne întâlnim tot aici. Nu ştiu cât o să dureze. Poate câteva ore… sau chiar o zi ori mai mult.

Străjerii aproape că ajunseseră la poartă. Am auzit scrâşnetul metalului pe metal şi zornăitul lanţurilor, în timp ce poarta-ghilotină se înălţa încet.

— Simon şi cu mine o să vă aşteptăm aici, indiferent cât o să dureze. Şi-o să stăm cu ochii pe castel. Acum, duceţi-vă drept înainte, spre zid, ne învăţă Adriana cu voce scăzută. Când atacă păsările, vă strecuraţi înăuntru pe poartă.

Am făcut întocmai cum ne învăţase şi am pornit să coborâm panta. Poarta-ghilotină era acum complet ridicată, iar straja se pregătea să se schimbe. Se găseau cam doisprezece oameni acolo. În câteva clipe, vechiul schimb va pleca spre casă. Dac-ar fi aruncat cineva o privire spre noi, exista primejdia să fim descoperiţi.

Cum-necum, am izbutit să ajungem la zid fără să le atragem atenţia. Jumătate din yeomeni pornise spre copaci şi se auzi un nou zornăit, în timp ce ceilalţi coborau poarta-ghilotină. Peste câteva clipe avea să fie prea târziu. Dar atunci se auzi un alt zgomot: fâlfâitul aripilor. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că stelele nu se mai zăreau. Ca un nor negru, un uriaş stol de păsări se prăvăli asupra celor două grupuri de oameni.

Am auzit înjurături, strigăte, apoi un puternic ţipăt de durere.

Eu şi cu Alice am pornit în fugă de-a lungul zidului, spre poartă. Adriana vorbise despre distragerea atenţiei străjerilor, însă atunci când am ajuns acolo, am observat că nu era doar o diversiune minoră, care să ne permită pătrunderea în castel. Oamenii aceia luptau chiar pentru vieţile lor. Unii fugeau de colo-colo, fluturându-şi disperaţi braţele, încercând să-şi alunge atacatorii. Un altul era la pământ, rostogolindu-se într-

una, acoperit cu totul de păsări; aerul era înţesat de pene.

Toţi străjerii erau prea preocupaţi de propria supravieţuire ca să ne mai vadă intrând pe poartă. Şi era clar că păsările îi mânau mai departe de castel. Fireşte, teama străjerilor faţă de Lizzie avea să-i facă să se întoarcă mai târziu; asta dacă mai erau în stare.

Exact după cum speram, poarta-ghilotină interioară – cea care ne permitea accesul în turn – era şi ea ridicată, aşa că, după câteva clipe, eu şi cu Alice ne şi aflam înăuntru, în deplină siguranţă.

Urma să avem de-a face cu două ameninţări. Cea mai mare era evident însăşi Lizzie: putea foarte bine să ne ucidă pe loc. În cel mai bun caz, îmi va lua urciorul cu sânge sau chiar mă va face să-l sparg. Puteam şi să întâlnim creaturile acelea înspăimântătoare despre care auzisem, atrase în zonă pentru că vrăjitoarea îşi vârâse nasul în depozitul de *anima,* făcându-l instabil. Acum avea să acţioneze ca un far nociv: un foc aprins de vrăjitoare, invocând puternice entităţi din lumea Întunericului.

Am început să urcăm scările abrupte, străduindu-ne să facem cât mai puţin zgomot. Ştiam că şansele ca noi să ajungem în camera de lucru a şamanului fără să fim dibuiţi erau mici. Ţineam în mână toiagul din lemn de scoruş-de-munte, cu lama pregătită; lanţul de argint era în buzunarul stâng al pelerinei, iar buzunarele pantalonilor mi le umplusem cu sare şi cu pilitură de fier. Cine ştie ce-am fi putut întâlni?

După ce am trecut de uşile care dădeau spre bucătărie şi spre dormitoare, am ajuns în sfârşit la sala tronului. Era tăcută, pustie şi slab luminată: doar două torţe pâlpâiau pe un perete. Am mers de-a lungul covorului roşu-aprins, trecând pe lângă tron, spre uşă, şi am urcat treptele. În antecameră circulară, ne-am oprit iarăşi să ascultăm cu atenţie. Încă o dată, nimic nu indica prezenţa cuiva prin preajmă, aşa că am deschis uşa către camera de lucru a şamanului şi am păşit înăuntru. Încăperea era cufundată în beznă, însă pe masă se afla o lumânare. Alice se grăbi spre ea şi o ridică. Se aprinse îndată, umplând camera cu o lumină gălbuie, pâlpâitoare.

— Alice! Am exclamat supărat.

Întrebuinţase magia neagră aprinzând lumânarea; era prima dată când o vedeam procedând astfel.

— Nu-i vreme de pierdut, Tom! Nu-ţi face griji, îmi zise ea. Nu-i decât o mică şmecherie folositoare, cu nimic mai rea decât utilizarea oglinzii.

Cu toate acestea, îmi făceam probleme: aveam impresia că foloseşte din ce în ce mai mult magia neagră... şi unde ar putea să ducă toate astea?

Se vedea că Lizzie îşi vârâse nasul pe-aici. Rândurile de cărţi fuseseră deranjate; pe etajere apăruseră goluri. Trei grimoare erau acum stivuite pe masă, lângă craniu. Cufărul acela mare zăcea însă în continuare în colţul lui.

— A căutat prin cărţile astea, murmură Alice. Bine c-am luat caietul, nu? Chiar dacă, până la urmă, nu pot să fac nimic cu el, măcar am împiedicat-o să-l folosească. Mai bine ne vedem de treabă...

Cu aceste cuvinte, se aşeză la masă şi cercetă pe rând coperţile celor trei cărţi. După ce termină, alese una dintre ele, o deschise şi începu s-o frunzărească.

— Unde ţi-e lista de pagini cu referirile? Am întrebat-o.

— Nu fi prostuţ, Tom. N-am luat-o cu mine, ca nu cumva Lizzie să pună mâna pe ea. Vrăjitoarele din Pendle citesc un lucru o singură dată, după care şi-l încredinţează memoriei. Toate descântecele lor sunt învăţate pe de rost. Ceea ce-mi trebuie e în capul meu.

Am lăsat-o să citească şi m-am dus la fereastră, să mă zgâiesc afară, prin bezna nopţii. Luna era sus pe cer, iar acum puteam să zăresc dedesubtul meu curtea interioară şi o parte a zidului. Din nefericire, fereastra nu avea vedere spre poarta principală, aşa că nu ştiam dacă vreunul dintre străjeri s-o fi întors la castel.

Unde-o fi Lizzie? M-am întrebat în sinea mea. Dacă nu era în turn, să fi fost într-una dintre celelalte clădiri? Deodată, mi-am dat seama că aş fi făcut mai bine să stau de veghe în capul scării. Aşa aş auzi dacă ar începe cineva să urce.

— Mă duc să stau de pază, Alice, am anunţat-o.

Îmi făcu un semn de încuviinţare, întoarse o pagină şi apoi, cu capul sprijinit în palme, încruntându-se de atâta concentrare, se întoarse la lectura ei. Am ieşit în antecameră, lăsând uşa deschisă. Mai erau alte şapte uşi, toate încuiate. Una era cea în care erau păstrate rochiile. Alta era sala de baie. Prin urmare, rămâneau cinci dormitoare. Brusc, un fior

de gheaţă îmi coborî pe şira spinării. Dacă Lizzie dormea în unul dintre ele? Asta ar fi fost ocazia de care aveam nevoie. Aş fi putut s-o leg cu lanţul meu de argint.

Deodată, m-am simţit de parcă un fulger luminos mi-ar fi străbătut capul. *Încrede-te mereu în instinctul tău* – asta mă învăţase Vraciul. Am ştiut atunci sigur care dintre ele era camera lui Lizzie. Şi eram convins că ea se afla înăuntru.

Mi-am sprijinit toiagul de perete şi mi-am potrivit lanţul pe încheietura mâinii stângi, pregătit pentru aruncare. Apoi, cu cealaltă mână, am deschis foarte încet uşa. Camera era cufundată în Întuneric, însă torţa de afară lumina patul, aşa că am putut s-o zăresc pe Lizzie. Era întinsă pe spate, deasupra aşternuturilor, purtând rochia liliachie.

Am înaintat cu prudenţă spre ea.

În clipa în care am păşit înăuntru, mi-am dat seama de greşeala făcută.

De fapt, nu Lizzie era întinsă pe pat. Era numai rochia ei!

Mi-am simţit membrele grele ca plumbul. Nu fusese deloc vorba despre instinctul meu. Mă lăsasem ademenit într-o capcană. Cine ştie ce vrajă de constrângere mă atrăsese în camera aceea? M-am prăbuşit în genunchi. Ce să fi fost… ceva ca un osuar? Mă chinuiam să respir, iar trupul mi-l simţeam tot mai greu cu fiecare clipă. Aveam impresia că mă topesc direct prin podea. În timp ce-mi pierdeam cunoştinţa, m-am simţit ridicat şi dus în jos, jos, jos…

Auzind un geamăt în apropiere, am deschis ochii. Zăceam într-o rână, pe lespezi umede.

Picioarele îmi erau strâns legate cu lanţuri prinse într-un inel de fier, fixat în peretele de piatră. M-am ridicat încetişor în capul oaselor şi m-am mişcat puţin câte puţin, până când am ajuns să mă sprijin cu spinarea de perete. Eram înţepenit şi mă durea capul. Am privit în jur. Mă găseam într-o celulă mult mai mare decât cea în care mă azvârlise lordul Barrule, deşi avea şi aceasta obişnuiţii trei pereţi de piatră şi pe cel de-ai patrulea de pământ. Sus de tot, pe pereţii din dreapta şi din stânga mea, era câte o torţă, pâlpâind în bătaia curentului îngheţat ce venea dinspre gura rotundă a tunelului aflat drept în faţă. Încă unul dintre tunelurile buganului… Atunci mi-am dat seama că eram din nou în carcerele de jos.

Dar Alice unde-o fi? M-am întrebat. O fi fost şi ea luată prizonieră? O fi găsit-o Lizzie în camera de lucru a şamanului? Sau o interesase mai mult capturarea mea?

În stânga mea stătea un alt deţinut, şi el încătuşat de perete, însă avea capul plecat în faţă, cu bărbia atingându-i pieptul, aşa că nu-i puteam desluşi chipul; oricum, era clar un bărbat, nu Alice. Apoi mi-am dat seama că în spatele lui mai era cineva, iar vederea acestuia din urmă mă făcu să icnesc de scârbă, fierea ridicându-mi-se până în gât. Am tuşit, străduindu-mă să nu vărs. Era un yeoman mort, zăcând în balta propriului sânge. Unul dintre braţe şi ambele picioare îi lipseau, iar faţa îi era sfâşiată: buganul mâncase din el.

Am închis ochii, tremurând din tot corpul. Am tras aer adânc în piept, fără grabă, încercând să mă liniştesc.

Aruncând o privire spre dreapta, am observat că mai era cineva legat în lanţuri, drept sub torţă. Am recunoscut îndată ochii lăptoşi, ca şi cele două coame răsărind din părul negru şi încâlcit. Era Corn, neomul. În clipa în care simţi că-l privesc, gemu ca un animal sălbatic, din adâncul gâtului. În ciuda faptului că era orb, mi-am amintit că putea cumva să vadă.

Am dat să vorbesc, însă gâtul îmi era uscat, iar cuvintele n-au ieşit decât la a doua încercare.

— Nu-ţi sunt duşman, am rostit răguşit. Îţi pierzi vremea ameninţându-mă.

— O să mă ucizi sau o să mă legi dac-o să ai ocazia! Mă acuză vocea aceea profundă, funebră.

— Uite ce e, suntem amândoi în aceeaşi barcă, i-am zis.

Corn lăsă să-i scape un vaiet adânc.

— Credeam c-o să-mi petrec toată viaţa slujindu-l pe lordul Barrule. A fost un stăpân bun.

— Chiar aşa? L-am întrebat. Ţi-a ucis mama, nu? Cel puţin, asta mi s-a spus.

— Mama? Mama! Exclamă Corn, scuipând pe pământul din faţa lui. Mi-a fost mamă doar după sânge şi după nume. M-a tratat cu mare cruzime şi m-a făcut să sufăr peste putinţa de a îndura. Dar pe Diavol îl urăsc chiar mai mult decât pe ea, fiindcă el m-a zămislit: el m-a făcut să umblu prin lumea asta însemnat ca o fiară, ca toţi să mă vadă! Lordul Barrule a fost singurul care mi-a arătat vreodată bunătate.

Bunătate? Mi-am amintit cum îl ţineau străjile lui Barrule,

legat cu lanţuri de argint petrecute prin fiecare ureche. Asta nu-mi prea părea a fi bunătate, dar nu aveam nimic de câştigat enervându-l şi mai mult pe Corn.

— Bănuiesc că vrăjitoarea e acum stăpână pe bugan, nu-i aşa? L-am întrebat.

Am văzut cum aprobă din cap, coamele ascuţite sclipind în lumina torţei.

— M-am luptat cu ea până la ultima picătură de energie, dar fără folos. Îl stăpâneşte pe bugan, dar se luptă încă să controleze acele *anima* din grotă. Nu înţelege pe deplin metodele stăpânului meu. Nu e genul ei de magie neagră.

— Cel de colo cine e, ştii? L-am întrebat, făcându-i semn spre locul în care era prăbuşit celălalt prizonier.

— Comandantul Stanton. Era un om crud. Stăpânul meu pe el îl asculta, nu pe mine, aşa că i-a dat voie să-mi facă găuri prin urechi, pentru lanţurile de argint. Zicea că-i singura cale prin care să mă ţină sub control. Dacă mă-ntrebi pe mine, a primit ce merita. Mintea i s-a dus: e gol pe dinăuntru, buganul l-a stors de *animus.* Curând, va veni după carnea şi sângele lui. Apoi voi urma eu…

Comandantul Stanton! Era distrus, de nerecunoscut.

Gândul mi se îndreptă încă o dată spre Alice. Bine făcuse văduvind-o pe Lizzie de caiet: poate că asta schimbase totul. Nu ştiam exact ce anume spera Alice să obţină, însă odinioară ea făcuse un pact cu Urgia, un demon încă şi mai puternic decât buganul. Asta aproape că o dusese la pieire, însă izbutise să-l controleze o vreme. Cu ajutorul caietului şamanului şi al grimoarelor, n-ar fi putut să facă şi acum acelaşi lucru?

Mă simţeam slăbit de foame şi de sete, însă mai rea decât toate acestea era teroarea crescândă din interiorul meu, pe care mă străduiam s-o ţin în frâu. Dacă Alice nu mă ajuta, forţa vitală îmi va fi curând absorbită. Măcar atunci, m-am gândit sumbru, n-aş mai vedea cuţitele lui Lizzie retezându-mi falangele degetelor mari. Era cumplit ca viaţa mea să depindă de amestecul lui Alice în astfel de puteri ale Întunericului, însă îmi dădu o oarecare speranţă. Abia apoi îmi trecu din nou prin minte că era posibil ca şi Alice să fi fost capturată…

Nu aveam mâinile legate, aşa că am putut să-mi cercetez buzunarele, pe care le-am găsit încă pline cu sare şi cu pilitură

de fier; nici măcar lanţul de argint nu-mi fusese luat. Poate că Osoasa Lizzie nu suporta să-l atingă. Sau poate că de-acum, pe deplin încrezătoare în puterile ei, nici nu-i mai păsa. Şi cheia mea specială era tot acolo. Putea să deschidă aproape orice încuietoare, însă atunci când am încercat-o la cătuşele mele, nici măcar n-am putut s-o strecor în gaură. Brusca văpaie de speranţă mi se stinse la fel de iute pe cât se aprinsese.

Trecu cel puţin o oră până să epuizez toate posibilităţile: toate lucrurile care ar fi putut să-mi dea vreo speranţă de evadare sau de salvare. În cele din urmă, gândul mi se îndreptă spre Vraci. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se trezească şi să-şi dea seama ce se petrecuse. Numai că el fusese neputincios în faţa lui Lizzie. Adevărul era că aveam mai multă încredere în Alice.

Din când în când, Stanton scotea câte un geamăt, de parcă l-ar fi durut ceva, însă acum numai trupul lui era cel care se văita, printr-un gest reflex. Mintea îi dispăruse de mult, carnea şi oasele fiindu-i acum doar o carcasă goală. Poate că şi sufletul îi plecase.

Deodată, am auzit un sunet nou, unul care mă făcu să mă cutremur de frică. Cineva sau ceva se mişca prin tunel, îndreptându-se spre noi.

Tremuram, în timp ce pământul se revărsa peste lespezi. Apoi îşi făcu apariţia imensul cap păros al buganului. Ochii lui mari şi apropiaţi se zgâiră pe rând la fiecare dintre noi, iar botul lui umed adulmecă aerul înainte de a pătrunde cu totul în celulă. Numai că nu venise singur. Altcineva se târî afară din tunel în urma lui, o arătare murdară, cu veşminte înnămolite şi părul năclăit de noroi. Era o femeie care arăta de toată mila. Abia când se ridică în picioare şi i-am zărit pantofii ascuţiţi şi ochii sălbatici şi furioşi, am recunoscut-o pe Lizzie. Diadema era încă la locul ei, însă aproape că nu se mai zărea sub crusta de noroi care-i acoperea părul.

Vrăjitoarea nici nu mă luă în seamă, ducându-se să-l privească pe Daniel Stanton. Îngenunche în faţa lui, iar eu am observat că avea un cuţit în mână. M-am uitat în altă parte când începu să-i reteze falangele degetelor mari. Stanton scoase un urlet de parcă ar fi fost în agonie şi m-am chinuit să-mi reamintesc că nu era decât o reacţie a trupului; mintea

nu-i mai era prezentă, ca să resimtă durerea.

Apoi Lizzie veni să se ghemuiască în faţa mea. Îmi zâmbi, cu mâinile pline de sânge strângând în continuare cuţitul, iar în ochi i se citea răutatea.

— Următorul eşti tu, băiete. În clipa de faţă, am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot căpăta. Oasele unui al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu pot să schimbe toată situaţia.

Trebuia să gândesc foarte repede.

— Am crezut că-ţi doreai să fii regină, i-am zis, încercând să-i distrag atenţia în timp ce-mi strecurăm mâinile în buzunare şi înşfăcam pumni întregi de sare şi de pilitură de fier. Am crezut că voiai să domneşti peste insula asta. Ce s-a întâmplat cu tine?

Auzindu-mă, Lizzie păru năucită şi o expresie de suferinţă şi de nedumerire îi apăru pe chip. Deodată, puteam s-o văd în ea pe Alice: fata care fusese odinioară, înainte să devină vrăjitoare. Apoi faţa i se schimonosi într-un rânjet, iar ea se aplecă mai aproape de mine, învăluindu-mă cu răsuflarea ei urât mirositoare.

— Aici există putere, băiete, putere mai presus de cele mai frumoase visuri ale mele, o putere care mi-ar oferi lumea întreagă, dac-aş vrea-o. Dar toate la vremea lor. Dacă vreau să domnesc peste ceea ce e sus, trebuie să pun stăpânire pe ce e jos, în grotă. O să-mi ia timp, dar o să merite cu prisosinţă. Iar oasele tale o să-mi fie de ajutor…

CAPITOLUL 26

CORUPT DE ÎNTUNERIC

Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să-mi reteze oasele pe loc, aşa că mi-am încordat braţele, pregătindu-mă s-o învăluiesc într-un nor de sare şi de pilitură de fier. În loc de asta, ea vârî cuţitul înapoi în teaca de la cingătoare şi se ridică.

— O să-l las mai întâi pe bugan să-şi ia ce vrea, zise, întorcându-se cu spatele şi îndreptându-se spre tunel.

M-am destins, expirând încet. Chiar şi azvârlind asupra ei sarea şi pilitura de fier, tot înlănţuit aş fi rămas şi aş fi fost la cheremul buganului. Vrăjitoarea şi-ar fi revenit cât de curând.

Lizzie dispăru în tunel, însă buganul mai avea o treabă de

terminat. I-am văzut gura căscându-se larg şi scoţând la iveală ascuţiţii dinţi triunghiulari. Şi-i înfipse adânc în gâtul lui Daniel Stanton şi-i bău sângele cu poftă. După ce-l secătui, începu să-i sfârtece carnea. Mi-am astupat urechile, ca să înăbuş acele sunete de sfâşiere, însă apoi începu să-i ronţăie oasele. Am crezut că nu se va sfârşi niciodată, dar, sătul în cele din urmă, buganul plecă, lipăind pe lespezi şi lăsând în urmă amprentele tălpilor însângerate. Se căţără la loc în tunel şi dispăru în scurt timp.

Cât avea să mai treacă până când se va întoarce după mine, în forma spirituală? M-am întrebat îngrozit.

N-am avut prea mult de aşteptat. După câteva clipe, ceva prinse să-mi şuşotească înăuntrul capului, iar inima porni să-mi bată nebuneşte, înfricoşată. La început, sunetul era prea slab ca să-l aud, însă treptat am putut să desluşesc cuvinte izolate, ca *putrezit, sânge* şi *viermi.* Apoi am cunoscut o senzaţie la care nu mă aşteptasem – nimeni nu descrisese vreodată aşa ceva. Era ca şi cum un nor întunecat ar fi coborât dinspre tavan şi m-ar fi acoperit, ca o pătură groasă şi rece. Îndepărtatul sunet al apei ce picura se stinse; chiar mai rea decât pierderea auzului era însă rapida slăbire a vederii. Nu mai puteam să zăresc torţele; totul se întuneca. Eram orb.

Inima îmi bubuia în piept, bătând din ce în ce mai greoi. Am început să tremur de frig, în timp ce buganul îmi absorbea încet energia din trup, răpindu-mi forţa vitală. Şoaptele se auziră mai tare. Încă nu puteam să înţeleg cuvintele, însă imagini dureroase din trecut începeau să mi se alcătuiască în cap, ca şi cum aş fi fost prezent în realitate la acele scene.

Eram pe o potecă de munte. Era seară, iar lumina începea să slăbească. Auzeam o femeie plângând şi voci ridicându-se mânioase. Aveam impresia că alunec mai degrabă decât că merg şi că nu eram deloc stăpân pe direcţia în care mă îndreptam. În faţa mea se ivi un ciot de stâncă, precum un uriaş colţ de şobolan; în jurul lui se afla un grup de persoane, printre ele numărându-se şi una dintre vechile duşmance ale mamei, vrăjitoarea Wurmalde. Am auzit o serie de lovituri grele, ritmate, apoi am văzut pe cineva cu un baros. Fiecare lovitură era însoţită de câte un ţipăt de durere.

Suferinţa făcu să mi se strângă inima. Ştiam precis unde eram şi ce se petrecea. Eram martor la momentul în care

duşmancele mamei îi pironiseră mâna stângă de o stâncă. Sângele îi picura de-a lungul braţului, scurgându-se pe iarbă. De îndată ce-i bătură mâna în cuie, îi legară trupul gol cu lanţul de argint, înfăşurându-l în jurul stâncii. Am zărit-o tresărind de durere, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Peste trei zile o să ne întoarcem, am auzit-o zicând pe Wurmalde, cu glasul plin de cruzime şi de răutate, iar atunci o să-ţi scoatem inima din piept.

O lăsară acolo, să aştepte singură, în Întuneric, răsăritul soarelui din mare, soarele care avea să-i ardă trupul şi să i-l umple de băşici.

Aş fi vrut să stau cu mama. Aş fi vrut s-o alin, să-i spun că totul va fi bine. Că tatăl meu avea s-o găsească a doua zi dimineaţă şi s-o apere de soare cu cămaşa şi cu umbra lui, după care se vor căsători şi vor avea şapte fii. Că va fi fericită…

Dar nu puteam să mă mişc şi, încă o dată, m-am pomenit cufundat într-o beznă totală.

Cât ai clipi, viaţa mamei se şi sfârşi, iar acum eram martor la ultimele ei clipe. Mă aflam iar în Ord, urmărindu-i lupta cu Ordeen. Am văzut-o pe mama năpustindu-se să atace, cu aripile ei cu pene albe de lamia făcând-o să semene mai degrabă a înger decât a insectă. Am văzut-o în încleştarea cu adversara ei ce avea înfăţişare de salamandră. Îmi ceruse să plec şi o ascultasem, salvându-mă din Ord împreună cu ceilalţi, în afară de Bill Arkwright. Zărisem de la distanţă distrugerea citadelei, cu turnurile prăbuşindu-se când fu trasă înapoi prin portalul de foc, în întunecimea de dincolo, ducând-o cu ele pe biata mama, ca şi pe Bill.

Dar iată-mă acolo, foarte aproape, privind cum îi ard penele, auzindu-l urletele de suferinţă, în timp ce-o ţinea pe Ordeen în încleştarea morţii.

Flăcările erau acum pretutindeni în jurul meu, făcându-mă să simt o durere fizică. Văpăile îmi pârjoleau propria carne, dar mai rău decât atât era că puteam să văd carnea mamei umflându-se de băşici şi arzând şi să-i aud lungile urlete de suferinţă, în timp ce pierea în chinuri.

Din nou, m-am pomenit cufundat în beznă.

Deodată, se făcu din nou lumină şi am văzut că stăteam în bucătărie, la fermă. De sus, auzeam zgomote de încăierare.

Următorul lucru pe care-l ştiu este că mă aflam deja în capul scării. Trei bărbaţi îl ţineau pe fratele meu Jack. Unul dintre ei îl lovea, împroşcând cu sângele lui pereţii şi scândurile duşumelei. Eram martor la ceea ce se petrecuse atunci când vrăjitoarele atacaseră ferma. Urmăriseră să pună mâna pe cuferele mamei, însă ea protejase încăperea în care se găseau împotriva Întunericului, aşa că nu izbutiseră să între în ea. Îl obligaseră pe Jack să se ducă şi să le scoată afară.

El urla acum de groază şi de durere, însă eu n-aveam cum să-l ajut. Nu eram decât o prezenţă nevăzută şi mută, silită să fie martoră la chinurile lui.

Şi aşa mai departe. Buganul mă forţă să retrăiesc toate amintirile chinuitoare din ultimii câţiva ani. Mi-am coborât din nou privirea spre mormântul tatei şi am simţit iar durerea pierderii lui. Ratasem până şi înmormântarea. Am asistat iar şi iar la scenele acestea dureroase. Era ca un vârtej al suferinţei: mă întorceam mereu în aceleaşi puncte ale vieţii mele şi nu puteam să fac nimic ca să le schimb.

Din nou, beznă; eram amorţit şi din ce în ce mai înfrigurat, pe măsură ce forţa vitală îmi era extrasă. Mă simţeam tot mai aproape de moarte.

Deodată… ceva nou. Am auzit o voce.

Întăreşte-te sau n-o să scapi cu viaţă. N-o să fie de ajuns dacă faci doar ce-ţi spune Moş Gregory. O să mori la fel ca toţi ceilalţi!

Era vocea lui Alice. Îmi spusese aceste cuvinte atunci când o împiedicasem s-o ardă pe bătrâna Mamă Malkin. Asta mi se păruse ceva mult prea oribil. Pur şi simplu nu fusesem în stare de aşa ceva.

Trebuie să fii pe potriva Întunericului, Tom. Înfruntă-l pe bugan. Poţi să faci asta! Poţi să faci ceea ce trebuie făcut!

În clipa în care Alice îmi strigă aceste cuvinte, am avut o altă viziune: un alt fragment din viaţa mea. După primele săptămâni de ucenicie la Vraci, mă întorsesem la fermă. Mama Malkin apăruse acolo, ca un mort viu, moale şi mlădioasă, apoi se infiltrase în trupul lui Rât, măcelarul de porci, posedându-l, manevrându-i corpul, dirijându-i fiecare gest. Acum ţinea un cuţit la gâtul lui Jack şi al pruncului lui Ellie, Mary.

Am retrăit acele momente îngrozitoare, când credeam că

bebeluşul o să fie asasinat, fiecare secundă de suferinţă şi de oroare. Alice alergă şi-l izbi cu putere, pantoful ei ascuţit îngropându-i-se atât de adânc în burtă, încât nu se mai zărea din el decât tocul. Cu inima cât un purice, l-am văzut scăpând-o din mâini pe micuţa Mary. Înainte ca ea să se izbească de podea, Alice o prinse şi o duse de acolo, la loc sigur. Acum era rândul meu: am azvârlit în el cu sare şi pilitură de fier. Cu capul învăluit într-un nor din acel amestec, se prăbuşi fără simţire la picioarele mele.

Totul se întâmpla din nou. Rât zăcea inconştient pe jos, cu ochii daţi peste cap şi şorţul pătat de sângele porcilor proaspăt măcelăriţi. Am privit cum Mama Malkin se târăşte afară, ieşindu-i prin ureche şi prinzând din nou formă. Se micşorase la o treime din fostele ei dimensiuni, iar rochia i se târa pe podea. Începu să se îndepărteze.

Eram plin de furie – o mânie îngrozitoare pentru tot ceea ce fusesem forţat să revăd încă o dată şi încă o dată. Înainte, o lăsasem pe vrăjitoare să plece. Alice fugise după ea cu un fier încins, dar eu o prinsesem şi-o trăsesem înapoi. Mi se părea prea îngrozitor s-o ardă pe Mama Malkin. Nu puteam să permit aşa ceva. Dar acum furia mă transformase. Ca şi înainte, am prins-o pe Alice când trecu în fugă pe lângă mine, numai că de data aceasta i-am smuls din mână fierul încins şi am alergat după Mama Malkin prin ogradă.

Fără să şovăi, i-am dat foc la tivul rochiei. Se aprinse pe dată. Câteva clipe mai târziu, vrăjitoarea ardea, ţipând ascuţit în timp ce flăcările o mistuiau. Era o faptă cumplită, dar nu-mi păsa. Trebuia să mă întăresc dacă voiam să scap cu viaţă, să devin vraciul care fusesem hărăzit să fiu. Apoi, am auzit pe cineva vorbind. Acum nu mai era o şoaptă. Vocea era puternică şi stăruitoare.

— Există Întuneric şi în mine! Striga ea. Pot să fiu pe potriva a *orice* ai face. Eu sunt vânătorul, nu vânatul!

Abia treptat mi-am dat seama că eu eram cel care striga în gura mare. Şi am ştiut şi că ceea ce zisesem era adevărat. Neomul avusese dreptate. Ajunsesem să fiu corupt de Întuneric şi, într-adevăr, în sufletul meu exista o aşchie de Întuneric. Pentru mine, reprezenta o primejdie, dar şi un izvor de tărie. Aşa cum îmi prezisese mama, se apropia cu repeziciune ziua în care eu aveam să devin vânătorul. Iar

atunci, Întunericul avea să se teamă de mine.

Păru să treacă o veşnicie până să-mi revin, plutind la hotarele conştienţei. În cele din urmă, am deschis ochii.

Tremuram, fruntea îmi ardea de febră, iar gâtul îmi era pârjolit. Buganul nu mă storsese de tot: scăpasem cu viaţă din prima confruntare cu el, însă cât avea să mai treacă până când se va întoarce?

Mă simţeam slăbit şi letargic. Nu eram în stare să gândesc limpede. Imagini dureroase mi se învolburau alene prin minte, ca un vârtej care mă absorbea în jos, în întunecata, fremătătoarea lui spirală. Abia atunci am auzit o voce din dreapta mea.

— Tu eşti norocosul, îmi zicea Corn. Pentru tine, o să se sfârşească repede. O să fii mort. Eu o să fiu silit să stau aici, urmărindu-te şi aşteptându-mi rândul.

Sleit de puteri, am întors capul, să-l privesc pe neom. Era gol de la brâu în sus, dar chiar şi în lumina aceea slabă a torţei de deasupra lui puteam să-i observ muşchii puternici, reliefându-se la umeri. Deodată, îmi veni o idee.

— Cătuşele de fier îţi provoacă dureri? L-am întrebat.

Clătină din cap.

Nu toate creaturile Întunericului erau vulnerabile la fier. Iar Corn, din câte se părea, avea o anumită rezistenţă faţă de el. Cu atât mai bine.

— Şi-atunci de ce nu te eliberezi din ele? L-am întrebat. Eşti destul de puternic cât să poţi face asta…

— La ce bun? Mă întrebă. Uşa celulei e prea groasă ca să pot trece prin ea.

— Îndată ce-ai făcut-o, mă eliberezi şi pe mine. Pe urmă, putem să ne aventurăm împreună prin tuneluri. Am arme împotriva a orice ne-ar putea ameninţa: sare, pilitură de fier şi lanţul meu de argint. E mai bine decât să ne aşteptăm moartea aici.

— Să te eliberez? De ce m-aş încrede în tine? Tu mi-eşti duşman!

— Deocamdată avem nevoie unul de celălalt, i-am zis. Împreună am fi mai puternici. De îndată ce vom fi liberi, vom merge fiecare pe drumul lui.

Pentru un timp îndelungat, domni tăcerea. Corn îmi cântărea

în minte propunerea. Apoi am auzit un geamăt prelung. Abia când sunetul se repetă mi-am dat seama că era zgomotul produs de efort, nu de durerea fizică sau de suferinţa mentală. Îşi rupea lanţurile.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate, iar inima a început să-mi bubuie. Dintr-odată, eram plin de speranţă.

Corn se ridică şi se apropie de locul în care eram ţintuit în lanţuri. Îi simţeam mirosul de sudoare stătută şi râncezeala unei duhori animalice. Însă nu şi vreun fior rece; niciun avertisment cum că aş fi în preajma a ceva venit din Întuneric. Corn era mai aproape de a fi uman decât părea. Oricum, trebuia să fiu prudent. În ciuda pactului nostru fragil, eram inamici fireşti.

Fără să şovăie, Corn întinse mâna şi-mi apucă lanţul aproape de inelul de fier fixat în perete. Gemu din nou în timp ce muşchii i se încordau, apoi trase de el, făcând ca zalele să se întindă, apoi să plesnească. Eliberat la un capăt, nu mi-au trebuit decât câteva clipe până să-mi desfăşor restul lanţului de pe picioare.

— Nu eşti orb? L-am întrebat, mirându-mă că, deşi ochii lui păreau lipsiţi de vedere, întinsese mâna drept spre lanţ.

— Văd mai bine decât majoritatea, dar nu cu ăştia! Îmi zise, arătând pe rând spre fiecare dintre globii săi oculari lăptoşi. Am un al treilea ochi, al spiritului. Cu el, pot să văd lumea, ba chiar şi lucruri de dincolo de lume. Pot să văd Întunericul din oameni.

Am sărit în picioare, iar inima a început să-mi bubuie chiar şi mai tare. Mă simţeam slăbit şi nesigur, dar eram liber! Stăteam faţă în faţă. Duşmanul meu din Întuneric îmi era acum aliat temporar. Împreună, cu ajutorul lui Alice, avem o şansă reală împotriva lui Lizzie.

Cutia cu iasca, amnarul şi cremenea mi-o lăsasem în sac, însă aveam la mine ciotul de lumânare, aşa că l-am ridicat şi l-am aprins de la torţă. Ducându-l în mâna stângă, am pornit cel dintâi prin tunel, dându-mi deodată seama că s-ar putea să nu fie nevoie să merg prea mult prin tunelurile buganului: îmi amintisem că, de obicei, celulele în care nu se aflau prizonieri aveau uşile întredeschise.

Ajungând la capătul tunelului mai scurt, am cotit la dreapta.

După vreo douăzeci de metri, am ajuns la tunelul de acces spre următoarea celulă şi am luat-o din nou la dreapta, prin el. În clipa în care am ieşit în celula goală, speranţele mi-au prins aripi: uşa era întredeschisă! Puteam să ajungem la scara care ducea sus, spre turn.

Desigur, asta însemna să trecem prin camera străjerilor. Oare yeomenii se întorseseră după ce fuseseră atacaţi de păsări? Dacă nu, atunci cine mă cărase din dormitorul lui Lizzie până jos, în temniţă?

CAPITOLUL 27

O SĂ-ŢI IAU OASELE ACUM!

Coridoarele erau acum cufundate într-o beznă totală; nimeni nu mai schimbase torţele. Fără lumânarea mea, ne-ar fi fost greu să ne găsim drumul.

Nu ajunseserăm departe când am simţit acea răcoare specială care-mi dădea de ştire că prin apropiere se afla o creatură a Întunericului. M-am oprit şi l-am auzit pe Corn şuierând. O simţise şi el. Se auzea un fel de pocnet, de pârâit, drept în faţa noastră, urmat apoi de un mârâit adânc, ameninţător. Ceva se apropia de noi. Am ridicat ciotul de lumânare şi am observat un loc la baza peretelui unde lumina părea să nu ajungă: o umbră mai întunecată decât restul. Se mişca spre noi şi începea să crească.

Ce să fi fost? Nu mai întâlnisem niciodată ceva care să-i semene. Mârâitul se auzi din nou, mai adânc şi mult mai ameninţător. Era cine ştie ce entitate din Întuneric, atrasă aici de intervenţia lui Lizzie.

Trebuia să acţionez; şi încă repede. I-am întins grăbit lumânarea lui Corn, înfundându-mi apoi mâinile în buzunarele pantalonilor şi umplându-le cu substanţele care aşteptau să fie întrebuinţate: sare în mâna dreaptă şi pilitură de fier în cea stângă. Le-am azvârlit pe amândouă drept în umbra aceea ameninţătoare. O învăluiră ca un nor. Deodată, se auzi un ţipăt de agonie şi, în câteva clipe, doar sarea şi pilitura de fier mai zăceau împrăştiate pe lespezi. Ceea ce ne ameninţase adineauri nu mai era. Ori fugise agonizând, ori fusese nimicit. Dar era posibil să ne aştepte şi alte primejdii asemănătoare în

drumul nostru.

Mi-am ridicat privirea, temător. Oare zgomotul acela i-o fi alarmat pe cei din camera străjerilor? Ţipătul nu sunase a unul omenesc. Dar poate că un astfel de sunet mai degrabă ar fi îndemnat pe oricine s-ar fi aflat acolo să fugă, nu să coboare în beznă, să afle ce s-a întâmplat.

Acum, Corn preluă conducerea. Am trecut prin acea parte a tunelului aflată sub şanţul de apărare, unde apa se prelingea pe pereţi şi picura din tavan, apoi ne-am îndreptat spre scară. Am început să urcăm, oprindu-ne din timp în timp să ascultăm. Când, în cele din urmă, am ajuns la camera străjerilor, ne-am lipit urechile de uşă, dar nu am auzit niciun sunet dinăuntru.

Corn îmi înmână lumânarea, apoi împinse uşa. Camera era goală. Pe masa mai îndepărtată erau câteva carafe cu apă, aşa că am înhăţat una şi am băut câteva înghiţituri disperate, după care am luat o coajă de pâine veche, pe care am înmuiat-o în apă înainte s-o înghit. Corpul meu simţea o nevoie urgentă de energie, care s-o înlocuiască pe cea furată de bugan. După ce-am terminat, neomul se apropie, oprindu-se în faţa mea.

— Ar trebui s-o atacăm pe vrăjitoare imediat, mârâi el.

— Cred c-ar fi mai bine s-o căutăm întâi pe Alice, i-am zis. Ea o să ne poată ajuta.

Corn mă aprobă printr-o înclinare a capului, aşa că am plecat împreună din camera străjerilor şi ne-am continuat urcuşul.

Am găsit-o pe Lizzie aşezată pe tron, cu o expresie înfumurată pe chip. Era evident că ştia despre evadarea noastră şi aşteptase să venim la ea. Eram ca două muşte prinse în plasă şi gonind într-una în cerc: nici măcar nu scăpasem din pânza ei de păianjen.

Atunci am observat corpul unui yeoman în spatele tronului, ca şi sângele de pe buzele lui Lizzie. Trebuie să fi fost cel care mă cărase până jos, în temniţă. Îl ucisese şi-i băuse sângele. Deşi era în principiu o vrăjitoare de oase, lui Lizzie îi plăcea şi sângele omenesc. Îl prefera pe cel al copiilor, însă ar fi băut şi de la un adult, dacă era îndeajuns de însetată.

În timp ce mergeam de-a lungul covorului, împreună cu Corn, mi-am pregătit lanţul, întrebându-mă dacă mai aveam forţa

necesară ca s-o leg şi de data asta. Dar, înainte s-o pot ataca, Lizzie ţâşni în picioare şi-i aruncă o privire furioasă lui Corn. Avea o înfăţişare sălbatică, aproape dementă, iar un amestec de sânge şi de salivă i se scurgea din gură, îmbibându-i noroiul de pe bărbie.

— *Tu* mi-ai ieşit în cale de prea multe ori. Aveai hărăzită o moarte înceată şi chinuitoare, dar acum o să mori repede! Ţipă ea, înălţându-şi mâna stângă, cu palma spre Corn şi degetele larg răsfirate. Apoi le strânse în pumn, ca şi cum ar fi zdrobit ceva, bombănind un descântec în Graiul Vechi.

Neomul scoase un răcnet şi-şi îngropă faţa în mâini. Spre groaza mea, vedeam cum capul începe să i se fărâmiţeze şi să se prăbuşească în sine însuşi, perforându-se şi împroşcând jeturi de sânge. Se prăvăli alături de mine ca un sac plin cu pietre, urletul său strident de agonie lăsând locul unui ultim icnet, iar apoi tăcerii. Capul îi fusese prefăcut într-un terci însângerat.

M-am străduit să nu-mi vărs conţinutul stomacului, iar genunchii au început să-mi tremure.

— Şi-acum spune, unde-i fata aia a mea? Ceru Lizzie, încruntându-se.

Îmi venea greu să cred că n-o descoperise pe Alice. Unde putea să fie? Am tras aer adânc în piept, încercând să mă liniştesc, apoi am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Am venit aici s-o caut, i-am răspuns.

Lizzie scoase un cuţit ascuţit dintre faldurile rochiei.

— Buganul va trebui să se descurce şi fără, de data asta, zise ea. Mi-ai făcut destule probleme, aşa că o să-ţi iau oasele acum! *Vino încoace!*

Împotriva voinţei mele, m-am pomenit Îndreptându-mă spre ea. Am încercat să-mi scot lanţul de argint din buzunarul pelerinei, însă braţul îmi era paralizat! Am început să transpir şi să tremur de frică. Am inspirat adânc, ca să mă calmez, însă picioarele nu mă mai ascultau. Am mai făcut un pas, apoi altul, până când am ajuns într-atât de aproape de vrăjitoare, încât îi simţeam căldura răsuflării ei urât mirositoare pe faţă. Mi-a venit iar să vărs.

Lizzie mă apucă de braţul stâng cu mâna ei dreaptă şi mi-l ridică în faţa ochilor.

— Priveşte-ţi degetul ăsta mare pentru ultima dată, băiete.

Curând, o să clocotească şi-o să bolborosească în cazan!

Oare asta să fi fost tot? Aveam să mor acolo, după toate prin care trecusem?

Cu mâna ei stângă, vrăjitoarea îşi coborî cuţitul spre degetul meu mare. Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei, însă eram neputincios. Am tresărit, aşteptând să simt o durere violentă. Dar tăişul nu mai ajunse să-mi atingă pielea. În schimb, torţele pâlpâiră şi se stinseră, în locul lor apărând o lumină tremurătoare. Deodată, spre deplina mea uluire, Alice era acolo, ţinând în mână unul dintre grimoarele şamanului.

Dintr-odată, am observat licărirea specifică unei apariţii: nu era Alice în carne şi oase, ci spiritul ei. Şi-l proiectase acolo de altundeva. Deodată, mă simţeam din nou plin de speranţă. Să fi fost acesta rezultatul faptului că studiase cărţile şamanului?

— Dacă te atingi de Tom, nu mai pui niciodată mâna pe asta! O preveni imaginea pâlpâitoare a lui Alice. I-am luat caietul lui Barrule şi l-am studiat. Am aflat că lucrurile cu adevărat folositoare sunt în grimoarul ăsta!

— Trebuia să-mi dau seama că pui tu ceva la cale, fato, mârâi Lizzie.

— Scrie aici cum să extragi energia direct din tainiţă, dar a notat asta cifrat. Trebuie să pui cap la cap bucăţele din pagini diferite şi să legi descântecele între ele, zise Alice. Fără cartea asta şi fără cunoştinţele mele, n-o să ştii niciodată ce e de făcut. Poţi să studiezi ani de-a rândul şi tot n-o să obţii nimic, nu-i aşa?

Chipul lui Lizzie se schimonosi de furie, însă nu-i răspunse.

— Dacă vrei cartea asta şi ce ştiu eu, vino să le iei. Sunt jos, în camera lungă în care lordul Barrule şi amicii lui pariori îşi organizau distracţiile şi jocurile. Ia-l cu tine pe Tom, dar să nu-ndrăzneşti să te atingi de un fir de păr de-ai lui, că nu mai pui tu mâinile murdare pe asta, zise Alice, ridicând cartea spre mama ei.

Apoi dispăru, iar torţele se aprinseră la loc.

Lizzie se întoarse spre mine.

— Se pare c-o să mai trăieşti un pic, băiete! Cel puţin până pun eu mâna pe cartea aia…

Ţinându-mă strâns de braţ şi stând cu cuţitul pregătit, Lizzie mă trase în jos pe scările castelului, prin camera străjerilor şi

de-a lungul coridoarelor subterane. Când treceam pe lângă celule, am observat că toate uşile erau acum închise, de parcă ar fi fost prizonieri înăuntru.

Încăperea cea lungă era aproape cu totul în beznă: doar vreo două torţe pâlpâiau în suporturile lor ruginite de pe pereţi. Lordul Barrule zăcea încă pe podeaua de piatră, iar locul acela duhnea a moarte mai puternic decât oricând.

Alice îşi făcu apariţia, ieşind dintre umbre şi oprindu-se în faţa lui Lizzie. Ţinea grimoarul în mâna stângă şi toiagul meu în dreapta.

— Lasă-l pe Tom să plece şi-o să-ţi spun ce ştiu şi-o să-ţi dau cartea, rosti ea calm, schiţând un zâmbet.

Lizzie mă împinse cu brutalitate spre ea.

— Dă-mi cartea şi începe să vorbeşti! Grăbeşte-te! Răbdarea mi-e pe sfârşite! Se răsti ea.

— Bucură-te de carte, zise Alice, azvârlind-o spre ea.

Lizzie se întinse s-o prindă, însă înainte ca degetele-i s-o atingă, cartea fu cuprinsă de flăcări, cu un şuier zgomotos. Lizzie tresări, iar grimoarul căzu la picioarele ei, cu foile încreţindu-se şi înnegrindu-se.

Faţa îi era acum întunecată precum norii de furtună, însă Alice zâmbea, cu o privire triumfătoare. Vrăjitoarea îşi arcui spinarea, întinse un deget spre Alice şi murmură câteva cuvinte în Graiul Vechi. Pentru o clipă, mi-a fost cumplit de frică pentru Alice, dar nu se întâmplă nimic, iar zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— M-am folosit de tainiţă ca să mă apăr, îi zise ea lui Lizzie. Nu poţi să-mi faci niciun rău, iar acum, că Tom e lângă mine, nici lui nu poţi să-i faci nimic! În schimb, eu pot să-ţi fac ţie. Provoacă-mă şi-o să te fac să suferi rău de tot. Dacă n-ai fi fost mama mea, te-aş fi omorât chiar acum! Dar tu o să îndeplineşti întocmai ce-ţi spun şi asta pe dată. Dă-mi falangele şamanului! Dă-le încoace imediat!

Lizzie începu să tremure şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Chipul îi era schimonosit de efortul de a se împotrivi ordinului dat de Alice, însă nu avea destulă putere. Mi-am amintit cum ne controlase, însă rolurile se inversaseră. Acum, ea era silită să-i facă pe plac lui Alice, să-şi vâre mâna în buzunarul rochiei şi să scoată de-acolo oasele pe care le retezase din trupul fără viaţă al lordului Barrule. Erau albe

acum, oase curate, carnea fiind desprinsă atunci când le fiersese în clocot, ca parte a ritualului prin care le făcea să-şi capete deplina putere.

Alice întinse mâna să le primească şi Lizzie se strădui încă o dată să i se împotrivească, întregul corp tremurându-i de efort, dar până la urmă, icnind, le lăsă să cadă în palma fetei.

Apoi, scoţând un ţipăt ascuţit, vrăjitoarea fugi spre tunelul subteran şi porni de-a buşilea prin el.

CAPITOLUL 28

BUGANUL

Trebuie să ne ducem după ea, Alice! Am zis, Îndreptându-mă spre gura tunelului. Nu putem s-o lăsăm să scape. E de datoria mea s-o leg. Alice clătină din cap.

— Îmi pare rău că am lăsat-o să plece, Tom. Puteam s-o omor, dar, în ciuda a ceea ce am zis, nu m-am simţit îndeajuns de tare pentru asta. La urma urmei, e mama mea. Ce fată şi-ar omorî propria mamă...? Oricum, n-am fi în siguranţă dac-am urmări-o acum prin tuneluri, continuă ea. Chiar dacă adineauri eu am fost mai puternică, Lizzie încă îl are sub stăpânirea ei pe bugan. O să poată găsi o cale de ieşire la suprafaţă, însă n-are cum să se întoarcă în castel. Am încuiat toate uşile celulelor, asta am făcut, ca să fiu sigură că nu poate face cale-ntoarsă. O să încui şi uşa de la camera asta, zise, arătându-mi o cheie.

— Atunci ar trebui să ne întoarcem în locul în care ne aşteaptă Adriana şi Simon şi să încercăm să-i tăiem calea.

Alice încuviinţă, însă în ochii ei citeam teama.

— Care-i problema? Am întrebat-o.

— Cu cât ne îndepărtăm mai mult de castelul Greeba, cu atât o să fiu mai puţin în stare să trag din energia tainiţei. După câţiva kilometri, n-o să fiu decât eu însămi împotriva lui Lizzie, iar ea sigur va fi mai puternică.

— Cu atât mai mult trebuie să o înfruntăm înainte să ajungă prea departe, am insistat.

Am ieşit în grabă din castel; era pustiu, aşa că ne-am îndreptat direct spre Adriana şi Simon. Ne aşteptau încă la marginea pădurii, aşa că le-am explicat la repezeală ce se întâmplase şi am pornit spre capelă, privind cu atenţie, să

vedem dacă nu cumva apare Lizzie.

Însă am aşteptat zadarnic. După două ore, încă nu zărisem nici urmă de vrăjitoare şi am început să ne simţim descurajaţi. Oare reuşise deja să scape?

— Nu poţi s-o adulmeci, Alice? Am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

— A mai fost pe-aici, aşa că duhoarea i se simte peste tot. Nu pot să-mi dau seama unde-i mirosu' proaspăt, fiindcă e prea mult.

Tocmai atunci, în timp ce lumina începea să scadă, am văzut o siluetă venind din depărtare, iar inima mi s-a făcut cât un purice. Urma să aibă loc o răfuială, nu glumă.

Era Vraciul şi, în timp ce se apropia, îl vedeam cum se încruntă.

Adriana fu cea care vorbi prima. Făcu un pas înainte, punându-se între el şi noi.

— A fost ideea mea, zise. Trebuia să încercăm să terminăm cu Lizzie. Ştiam că n-o să fii de acord nici în ruptul capului. E doar vina mea.

Vraciul încuviinţă.

— Da, rosti el supărat, mi-ai lăsat un gust amar în mai multe privinţe. Dar ne vom ocupa de asta mai târziu.

Se întoarse spre mine, cu o expresie neînduplecată.

— Trebuie să trecem la lucruri concrete: povesteşte-mi ce s-a întâmplat şi nu zăbovi o clipă…

După ce am încheiat, magistrul meu clătină din cap.

— Proastă treabă. Trebuie s-o urmărim pe vrăjitoare şi să terminăm cu ea o dată pentru totdeauna. Dar acum, că a plecat şi nu mai are acces la energia de aici, prioritatea noastră este buganul. M-am tot gândit: dacă vom putea să-l distrugem, până la urmă tunelurile se vor prăbuşi, iar grota, cu tainiţa aceea de energie, va fi îngropată. Asta îi va împiedica pe slujitorii Întunericului s-o viziteze sub forma lor spirituală. Nu vor mai putea să se adape direct din ea. Iar asta te include şi pe tine, fato! Adăugă, întorcându-se spre Alice. Ar încheia cu toţi.

— Nu e corect! Aş fi fost mort dacă n-ar fi făcut Alice toate astea, am strigat eu.

— Dar s-a folosit de magia neagră… şi nu pentru prima oară, după cum ştii bine. Dar nu vom vorbi acum despre asta. Vom

merge direct în capelă: în centrul domeniului buganului. Acolo, ne va simţi prezenţa şi ne va ataca.

— Dar câinii… ei nu ne-ar putea ajuta? Mi-am întrebat magistrul.

— N-avem timp acum pentru aşa ceva, băiete. I-am lăsat la moară, iar de creatura aceasta va trebui să ne ocupăm noi.

Vraciul se întoarse cu spatele şi începu să se îndepărteze. Alice şi cu mine ne-am grăbit să-l urmăm, iar Adriana şi Simon ne urmară îndeaproape. Deodată, magistrul meu se răsuci pe călcâie, cu faţa spre ei.

— Asta este o problemă a vracilor, spuse el, ridicându-şi braţul. O treabă periculoasă, numai pentru mine şi pentru băiat. Cel mai bine ar fi să aşteptaţi aici până când vom termina cu demonul. Şi mă refer şi la tine! Adăugă, privind-o chiorâş pe Alice.

Ea deschise gura să protesteze, însă până la urmă doar clătină din cap. Nu puteai să-l contrazici pe Moş Gregory după tot ceea ce abia se întâmplase.

Prin urmare, magistrul meu şi cu mine ne-am îndreptat direct spre capelă. În ciuda dorinţei exprimate de Vraci, eu speram ca Alice să nu fie mult în urma noastră. Nu-şi putea permite să stea la distanţă de urciorul cu sânge. Am ajuns la ruine şi am aşteptat printre copaci, având sub ochi zidurile acelea năruite, din piatră întunecată. Trecură minute în şir, dar nu se întâmplă nimic; Lizzie probabil că ajungea tot mai departe cu fiecare clipă care se scurgea, îmi ziceam în sinea mea.

Era o noapte rece, senină, iar aerul era proaspăt, iarba fiind acoperită de chiciură. O jumătate de lună palidă arunca umbre pe pământ. Din când în când ţipa câte o bufniţă, dar în rest domnea tăcerea; nu se simţea nici măcar o adiere de vânt.

— De ce nu atacă buganul? Am întrebat.

— Se află prin preajmă – îl simt în oase –, dar nu se arată, îmi răspunse Vraciul. Cel mai probabil, este pe panta aceea de lângă marginea apei – un loc pe care trebuie să-l evităm. Pe pământul acela mlăştinos, va lua forma de omidee, iar omideele sunt greu de omorât. Dar avem de ales? Hai să terminăm odată!

Mi-am urmat magistrul spre panta aceea. Strângeam cu nervozitate toiagul în mână. Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să înfrunt din nou o omidee. Mi-am amintit de

felul în care obişnuiau să scuipe venin şi să smulgă un braţ sau un picior dintr-o singură muşcătură, cu şirurile lor de dinţi ascuţiţi.

Pe măsură ce coboram, panta devenea tot mai abruptă, iar cizmele noastre lipăiau pe pământul moale. Curând, am constatat că mi-era greu să mă mai ţin pe picioare. Dedesubt, murmurul râului se auzea şi mai tare, deşi încă nu-l puteam zări printre copaci. Aceştia erau mai deşi aici, amestecaţi cu tufişuri şi cu lăstari, îngreunându-ne înaintarea şi silindu-ne să facem multe ocoluri.

— Împrăştierea! Comandă Vraciul. Dacă-i oferim mai multe ţinte, îi distragem atenţia.

Am procedat întocmai, supunându-mă fără crâcnire şi luând-o spre stânga. Aici, magistrul meu era expertul şi, din moment ce înfruntasem deja o omidee, ştiam că acelaşi sfat mi l-ar fi dat şi Bill Arkwright; el fusese specialist în privinţa tuturor creaturilor care vieţuiau în mlaştini şi în ape.

Ajunsesem acum foarte aproape de malul râului, iar Vraciul era ascuns vederii de tufişuri şi de stufărişul înalt, cu toate că-i auzeam încă plescăitul şi lipăitul cizmelor.

Atunci am auzit un alt zgomot prin stufăriş: era greoi şi umed, de parcă cineva ar fi căzut pe spate şi ar fi alunecat pe panta abruptă, spre apă. Dar sunetul se auzea tot mai tare şi mai aproape: *urca* panta, drept spre noi. Inima îmi zvâcni de teamă.

Dintr-odată, ceva ţâşni din stufăriş drept în faţă, năpustindu-se spre capul meu. M-am aruncat într-o parte, zărind cu coada ochiului ceea ce se afla deasupra mea înainte să se retragă înapoi în stufăriş. Fusese un trup lunguieţ, ondulat, ca al unui şarpe gras, cu ochi mici şi fioroşi şi o gură plină de dinţi ascuţiţi.

Sigur nu era o omidee – cel puţin, nu de tipul celei cu care mă luptasem odată –, iar singurii şerpi pe care-i văzusem vreodată erau din cei mici, de casă, şi, mult mai rar, năpârci. Însă acesta era enorm. Sigur era buganul, care luase forma unui şarpe uriaş.

Cuprins de o panică oarbă, m-am chinuit să mă ridic în genunchi. Tocmai la timp. Mă atacă, iar de data aceasta l-am împuns cu toiagul. Sâsâind, se retrase din nou. M-am sculat precaut în picioare şi am auzit un zgomot de încăierare în

dreapta mea. Apoi Vraciul strigă ceva, nu mi-am dat seama imediat ce anume, dar, când repetă, am înţeles că era un strigăt de avertizare.

— Hidră!

Din ceea ce învăţasem de la magistrul meu, îmi dădeam seama că ne aflam într-o încurcătură serioasă. Existau numeroase forme de hidre, unele adevărate, altele doar creaturi fantastice, născocite de povestitori. Cea despre care se vorbea în Bestiarul Vraciului era o creatură numită Scylla, care avea şapte capete. Toate hidrele aveau mai multe capete, iar aceasta ne ataca în acelaşi timp şi pe mine, şi pe magistrul meu.

Încă o dată, am auzit târşâitul acela, iar capul ca de şarpe se repezi spre mine razant cu pământul, dând deoparte stuful şi apoi înălţându-se spre gâtul meu. Numai că de data aceasta eram pregătit şi mi-am întrebuinţat toiagul ca pe o suliţă, repezindu-i lama printre dinţi, direct în gât, cu toată puterea. Ţipă şi se zvârcoli, iar sângele îi ţâşni într-un jet curbat din gura plină de colţi. Se retrase imediat, aproape smulgându-mi toiagul din mână, însă îl ţineam strâns. Capul demonului se îndepărtă lunecând, împroşcând sânge din gură.

L-am urmat prin stufăriş, spre marginea apei. Ajuns pe malul râului, l-am putut zări pe bugan în lumina lunii. Trupul îi era ascuns sub apă, însă numeroasele capete i se tot înălţau şi se zvârcoleau, ţâşnind spre mine. Am numărat la repezeală nouă, însă m-am dat bătut, fiindcă se mişcau mult prea repede. Cel aflat mai aproape de mine atârna moale, sângele negru curgându-i din gura căscată şi fiind purtat de apă. Era cel pe care tocmai îl străpunsesem. Vraciul ajunsese şi el pe mal, împungând furios cu toiagul. Dar capetele erau prea multe, toate urlând şi mugind sinistru. Cum am fi putut să ne descurcăm cu ele?

— La mine, băiete! Strigă Vraciul, plonjând în curentul puternic al apei. Inima… trebuie să-l străpungem până în inimă! Eu mă ocup de corp, iar tu atacă-i capetele!

M-am aruncat şi eu în unde. Apa ne ajungea până la brâu şi trebuia să ne chinuim să ne ţinem pe picioare. Trupul cenuşiu al hidrei ieşi pentru scurt timp la suprafaţă, după care se scufundă la loc. Vederea lui mă umplu de speranţă, fiindcă nu părea să aibă solzii aceia duri, protectori, ai unei omidee, ceea

ce însemna că era vulnerabil în faţa lamelor noastre. Fără îndoială că demonul îşi sacrificase această posibilitate de apărare în favoarea celei de a ataca folosindu-şi numeroasele capete pline de colţi. Continuam să-mi rotesc toiagul într-un arc de cerc, împungând direct orice gură rapace care se apropia prea mult.

Vraciul începu să atace trupul hidrei, înfigându-şi adânc toiagul şi sprijinindu-se pe el, în timp ce eu asiguram apărarea amândurora împotriva capetelor acelea ca de şarpe, cu dinţii lor periculoşi.

N-aş putea să spun cât a durat încleştarea aceasta. Tot ce-mi mai amintesc este apa, neagră de sânge, precum şi capetele acelea demonice, strălucind argintii în lumina lunii, în timp ce încercau să ne vină de hac. La un moment dat, aproape că mă copleşiră: colţii şi fălcile lacome erau pretutindeni în jurul meu, iar Vraciul fu nevoit să-şi înceteze atacurile asupra trupului şi să mă ajute în lupta împotriva capetelor. Dar, deodată, am auzit un strigăt dinspre mal şi am văzut-o pe Alice acolo, agitându-şi pumnalul şi ţipând la bugan, încercând să-i abată atenţia.

Mai multe capete se năpustiră pe dată spre ea. Mă temeam pentru Alice, însă demonul fusese distras, oferindu-ne ocazia aşteptată. Vraciul îşi reînnoi atacurile furioase. În doar câteva clipe, lama lui din aliaj de argint găsi inima demonului. Un jet de aer urât mirositor ţâşni din ea, după care apa se ridică în faţa mea într-un val înalt, făcându-mă să mă scufund, dar strângeam încă în mână toiagul. Câteva secunde mai târziu, m-am ridicat înapoi la suprafaţă.

În cele din urmă, Vraciul şi cu mine ne-am târât istoviţi pe malul râului. Pe chipul lui Alice se citea uşurarea. Am rămas acolo lângă ea, tremurând şi şiroind de apă.

— S-a dus, băiete. N-a mai rămas nici fărâmă din el, îmi zise Vraciul, îndoindu-se de şale, sleit de puteri. Iar tu, fato… ai vreodată de gând să faci ce ţi se spune?

— Dacă Alice nu ţi-ar fi nesocotit ordinul, acum probabil că am fi fost amândoi morţi! I-am atras indignat atenţia.

Magistrul meu făcu un semn ursuz din cap, dar nu mai comentă. Ştia că spusele mele erau adevărate.

— Acum a venit vremea să ne ocupăm de vrăjitoare, murmură el.

CAPITOLUL 29

UNA PENTRU NECAZ

De îndată ce i-am regăsit pe Adriana şi pe Simon, Vraciul nu mai pierdu timpul şi începu să caute urmele Osoasei Lizzie.

Ştiam că este expert în astfel de căutări, dar, neputându-se bizui decât pe lumina lunii, va reuşi el oare să-i dea de urmă lui Lizzie, când nici măcar Alice nu izbutea s-o adulmece? L-am urmărit cum se plimbă prin pădure, cercetând-o sistematic, bucăţică după bucăţică. Din când în când, se oprea şi îngenunchea, studiind pământul. Poate că nu era nimic de găsit. Poate că Lizzie se ascundea şi acum prin tuneluri…

Trecu aproape o oră până când magistrul meu găsi ceva şi ne făcu semn să ne apropiem. Erau trei urme de paşi în noroi. Toate proaspete, lăsate de pantofi ascuţiţi…

— Nu-s ale mele, asta-i clar, zise Alice. Ditamai lăboaiele, alea ale lui Lizzie. Mult mai mari decât ale mele.

— Aşadar, se îndreaptă spre sud-vest, trase concluzia Vraciul. Într-acolo ar trebui să mergem…

— Aş vrea să ştiu ceva… îl întrerupse Alice.

— Ce anume, fato? Întrebă nerăbdător Vraciul. N-avem toată ziua la dispoziţie, aşa că vorbeşte!

— Dumneata n-ai de gând s-o legi pe Lizzie… ci s-o omori, nu? Spuse ea.

Dar nu era cu adevărat o întrebare. Puteam să-mi dau seama că ştia răspunsul şi nu părea prea bucuroasă în această privinţă.

Vraciul dădu aprobator din cap, cu o înfăţişare solemnă.

— N-am de ales, fato. A asasinat prea mulţi nevinovaţi. Nu pot să las o vrăjitoare ca ea să bântuie prin lume; mai ales pe una cu ambiţiile ei. Dac-ar fi după ea, întreaga insulă ar fi sub stăpânirea ei întunecată. Şi cine ştie ce-ar mai putea încerca pe viitor? Cel mai bine ar fi să stai aici până ne întoarcem. La urma urmei, tot mama ta rămâne. Nu-i nevoie să fii şi tu acolo. Ai făcut destule, fato. Du-te înapoi la moară cu Adriana şi aşteptaţi să se sfârşească totul.

Însă eu ştiam că Alice avea să refuze. Eram convins că nu-şi dorea să fie martoră la moartea propriei mame, însă dacă rămânea să aştepte acolo, pierdea protecţia urciorului cu sânge. Era nevoită să mă însoţească.

— Trebuie să fiu şi eu acolo, rosti ea cu voce scăzută, clătinând din cap.
— Şi eu merg după Lizzie, îi zise Adriana Vraciului. Ajutorul meu ar putea fi de folos; vii cu noi, Simon?
Simon Sulby încuviinţă.
— Da, spuse el hotărât. O să ne petrecem restul zilelor împreună, aşa că vom face asta tot împreună.

Am mers cât de repede ne stătea în puteri, însă după o jumătate de oră tot nu văzusem vreo urmă de-ale vrăjitoarei; magistrul meu începea să se îngrijoreze.
— Trebuie s-o prindem pe Osoasa Lizzie, băiete, îmi spuse el, şi să-i venim de hac o dată pentru totdeauna.
— Poate că ar trebui să ne întoarcem la moară, după câini, i-am propus. I-ar da de urmă foarte repede şi ar hăitui-o.
— N-avem timp. Deja are prea mult avans.
Magistrul meu îngenunche şi cercetă pământul din preajmă, după care clătină din cap.
— Staţi aici. Mă duc să văd dacă pot să-i mai dau de urmă…
Se îndreptă agale spre copaci. Ca şi mai devreme, se tot oprea şi privea în jos, cercetând pământul, însă acum erau mai mulţi nori, iar luna lumina cu întreruperi.
— Poate s-o mai găsească? Mă întrebă Adriana.
— E expert în urmăriri, dar acum e într-adevăr greu, i-am răspuns. Vrăjitoarele din Pendle sunt capabile să se învăluie, ascunzându-şi urmele prin întrebuinţarea magiei negre. Un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu tot le poate întrezări, dar nu e deloc uşor. Dacă nu-i găseşte degrabă urmele, ea o să şi le şteargă.
Vraciul dispăruse acum din vedere, însă după cinci minute se îţi la marginea unui pâlc de copaci şi ne făcu semn să venim la el. În clipa în care am ajuns, ne oferi unul dintre rarele sale zâmbete şi arătă în jos, spre un petic de noroi din preajma unui trunchi de copac. Acolo erau două urme clare. Din nou, pantofi ascuţiţi…
— Măcar direcţia ne-a fost confirmată. Tot spre sud-vest se îndreaptă, zise el. Fără îndoială, speră să fugă pe mare: să-l constrângă pe vreun sărman pescar s-o ducă spre apus, până în Irlanda.
Ne-am continuat drumul cu şi mai mare iuţeală. Vraciul mai

găsi în două rânduri amprente ale pantofilor lui Lizzie, dar apoi îi pierdu urma. Adriana fu de părere că vrăjitoarea se îndrepta fie spre Port Erin, fie spre Port St. Mary, unde se găseau corăbii în stare să navigheze spre apus chiar şi pe o mare agitată.

Înaintam prin beznă cât puteam de repede când un fulger din depărtare făcu brusc din noapte, zi. Fu urmat de huruitul grav al tunetului, după care vântul începu să-şi împrospăteze forţele. Se apropia o furtună. Şi ce mai furtună! În doar câteva minute, ploaia torenţială ne mână să ne căutăm adăpost într-un crâng, în timp ce furia tunetelor şi a fulgerelor se revărsa din norii de deasupra.

— Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că Lizzie ne-a trimis furtuna, ca să ne ţină la distanţă! Zise Vraciul, pe când aşteptam să se potolească.

Despărţită de tainiţa cu energie, era puţin probabil ca ea să mai aibă forţa de a dezlănţui o astfel de furtună, însă tot puternică rămânea, după cum aveam să descoperim curând pe pielea noastră.

Furtuna se domolea acum la fel de iute pe cât se stârnise. Norii zoreau spre răsărit şi ne-am pomenit deodată scăldaţi în lumina lunii.

Tocmai ne pregăteam să părăsim adăpostul copacilor când, în liniştea de după furtună, am auzit o larmă de ţipete piţigăiate şi un chiţăit apropiindu-se dinspre apus.

— Şobolani! Strigă Simon.

Câteva clipe mai târziu, se dovedi că avusese dreptate. O hoardă de şobolani uriaşi, fioroşi, cu mustăţi lungi şi cozi şerpuite, apăru în goana mare. Ştiam că o vrăjitoare poate să cheme şobolanii şi să le bea sângele, însă nu auzisem niciodată ca rozătoarele să fie folosite pentru atacarea potrivnicilor. În scurt timp, ne luptam pentru vieţile noastre. Împărţeam lovituri cu toiegele în stânga şi-n dreapta, izbind pământul ca să-i strivim şi smulgându-i disperaţi pe cei care ni se căţărau pe picioare, muşcând şi zgâriind, încercând să ne ajungă la gât şi la faţă.

Am auzit-o pe Alice ţipând şi m-am întors spre ea. Era acoperită de şobolani. Încerca să-şi apere capul, dar era pe cale să piardă bătălia. I-am smuls un şobolan mare de pe creştet, l-am trântit de pământ şi l-am strivit cu talpa.

Val după val, trupurile cenuşii continuau să ne atace; deodată, o rupseră la fugă, lăsând în urma lor o învălmăşeală de rozătoare moarte şi muribunde.

Spre norocul nostru, eram mai mult sleiţi decât răniţi.

— Asta a fost opera lui Lizzie, am zis eu.

— Da, băiete, nici urmă de îndoială în privinţa asta, mă aprobă Vraciul. Dar nu putem decât să ghicim de ce s-or fi oprit şi-or fi fugit. Poate că Lizzie nu vrea să-şi consume prea multă energie. S-ar putea să păstreze ce-i mai rău pentru mai târziu.

În zori, ne-am oprit să ne odihnim timp de vreo două ore. Simon se oferi să stea de strajă câtă vreme noi încercam să furăm un pui de somn. Vraciul fu însă singurul care izbuti să aţipească. Dar nici somnul lui nu dură mult: se trezi gemând şi asudând. Lizzie îi vorbise iarăşi înăuntrul capului.

Deodată, Adriana începu să tremure. Simon se întoarse neliniştit spre ea, cuprinzând-o cu braţul.

— Ce s-a întâmplat, iubito? O întrebă.

— Am iar senzaţia aia, mărturisi ea. O presimţire cum că nu mai am mult de zăbovit pe lumea asta.

— Dar la fel te-ai simţit şi atunci, înainte să te rostogolească din vârful dealului… şi ai scăpat cu viaţă din butoi, nu? I-am atras eu atenţia.

— Da, dar de data asta o simt mai tare ca oricând. Sunt sigură c-o să mor foarte curând.

Având nevoie să ne menţinem forţele, am cumpărat pâine şi brânză de la o gospodărie. Atunci Adriana se oferi să-şi pună din nou puterile la încercare. Vraciului nu-i plăcea ideea, însă nu avea vreuna mai bună.

Fata îşi făcu palmele căuş şi scoase un ţipăt subţire, şuierător. În câteva minute, ca răspuns la chemarea ei, o pereche de ulii-păsăreşti se prăvăli din înaltul cerului, poposindu-i pe umeri. Adriana îi mângâie cu blândeţe cu buricul fiecărui deget arătător şi le şopti ceva atât de încet, încât, chiar dacă eram aproape, n-am putut desluşi ceea ce zisese.

Plecară în zbor, însă se întoarseră în mai puţin de-un ceas. De data aceasta, se rotiră deasupra capetelor noastre, după care ţâşniră într-o altă direcţie. După ce-şi repetară întocmai

manevra, Adriana ne arătă în direcţia spre care zburaseră.
— Au găsit-o, zise ea. Acela-i drumul. Se duce spre Port Erin.
Adriana chiar era o vrăjitoare de păsări: puterile ei magice izbutiseră să-i dea de urmă Osoasei Lizzie.
Nu mult după aceea, Vraciul mai descoperi o urmă de pantof ascuţit în noroi. Eram din nou pe urmele vrăjitoarei. Apoi Alice ne confirmă: putea acum să adulmece prezenţa mamei sale. În cele din urmă, la asfinţit, am zărit-o pe Lizzie în depărtare şi, în ciuda faptului că eram istoviţi, am grăbit pasul.
Era undeva în faţa noastră, în amurgul tot mai întunecat: am mai văzut-o o dată în treacăt, cam la un kilometru înaintea noastră, însă acum se întunecase aproape de tot şi o aversă se porni brusc, udându-ne până la piele în cele cinci minute cât dură.
Adriana şi Simon alergau alături de mine şi de Alice, Vraciul urmându-ne îndeaproape, şi, cu fiecare pas, ne apropiam tot mai mult de vrăjitoarea de oase. Foarte curând, am auzit mugetul furios al mării în depărtare, însoţit de izbiturile valurilor în stâncile ţărmului. În sfârşit, se ivi şi luna din spatele unui nor, scăldând peisajul într-o lumină argintie, şi am văzut-o pe Lizzie la mai puţin de o sută de metri înaintea noastră. Apoi Simon observă ceva pe jos: o pereche de pantofi ascuţiţi, zăcând în iarbă. Lizzie şi-i azvârlise din picioare, într-o încercare disperată de a mai câştiga viteză.
— Fuge drept spre promontoriu. I-am tăiat calea spre port. Nu mai are unde să se ducă acum, decât în apa sărată! Strigă Vraciul.
Avea dreptate. Lizzie alerga drept spre falezele stâncoase. Foarte curând, aveam să ne înfruntăm cu ceea ce-i mai rămăsese din energie. Cât de puternică mai era? Oare noi cinci eram în stare s-o biruim? Nu era deloc sigur, însă trebuia să încercăm.
Atunci se produse dezastrul. Alice alunecă pe iarba udă şi căzu, izbindu-se cu putere de pământ. M-am oprit şi am ajutat-o să se ridice, dar în clipa în care încercă să-şi lase greutatea pe piciorul stâng, acesta se înmuie sub ea, făcând-o să se prăbuşească în genunchi. În timp ce trecea în goană pe lângă noi, Vraciul se întoarse să strige la mine.
— Las-o pe fată, băiete! Venim s-o luăm mai târziu. Am nevoie să fii cu mine! Acum!

Şi goni mai departe spre stânci, zgomotul paşilor lui pierzându-se în depărtare.

— Da, lasă-mă, Tom! Mi-am scrântit glezna. Are dreptate: o să aibă nevoie de tot ajutorul posibil ca s-o înfrângă pe Lizzie. E încă foarte puternică.

— Nu, Alice, noi doi rămânem împreună, i-am zis, strecurându-mi braţul pe sub umărul ei stâng şi ridicând-o din nou în picioare. Ştii de ce nu putem risca să ne despărţim…

Alice nu putea decât să şchiopăteze încet înainte, gemând de durere.

Vrăjitoarea nu mai avea unde să fugă. Se întoarse cu spatele la mare şi cu faţa la Vraci, la Adriana şi la Simon. Cei trei îşi încetiniseră pasul, înaintând acum într-un ritm normal, pe un pinten îngust de iarbă care ieşea în afară, deasupra mării. Valurile se spărgeau de stâncile de dedesubt, apoi se retrăgeau doar ca să năvălească din nou.

La început, nu se întâmplă nimic; pe urmă, foarte brusc, ca o lovitură în plexul solar, am simţit din nou puterea lui Lizzie. Îmi tăie răsuflarea, aproape oprindu-mi inima în loc. Dar nu era *înspăimântare* sau oricare altă vrajă menită să ne imobilizeze în vreme ce ne lua vieţile cu pumnalul. Era o vrajă de constrângere. Eram mistuit de o aprigă dorinţă de a fugi înainte şi de a mă azvârli de pe faleză. Îmi doream să mă prăbuşesc peste stânci şi să mă prefac în fărâme; să nu mai fiu nimic, ca şi când nici nu m-aş fi născut vreodată.

M-am împotrivit, însă era mult prea puternică. Vedeam valurile departe, dedesubt. Niciodată nu-mi dorisem mai tare ceva.

Mult în faţa mea, Vraciul se prăbuşise într-o poziţie ghemuită, ţinând încă toiagul în mâna stângă. În dreapta strângea un smoc de iarbă, de parcă astfel s-ar fi ancorat cumva de platoul falezei. Dar atunci, spre uluirea mea, Simon ţâşni deodată drept spre muchia falezei. Mi-am dat seama că avea de gând să se arunce!

Am auzit-o pe Adriana urlând, un vaiet prelung de suferinţă şi de nefericire. Simon sărise în neant şi dispăruse. Sub forţa de constrângere a magiei negre întrebuinţate de Lizzie, se azvârlise de pe margine, găsindu-şi moartea.

În faţa noastră, Adriana îşi ridicase braţele deasupra capului şi arăta spre cer, arcuindu-şi spinarea, exact aşa cum făcuse

Lizzie mai devreme. Apoi începu să recite, aruncându-şi cuvintele în sus, către boltă. Vorbea în Graiul Vechi, mult prea repede ca să pot înţelege ceva.

Drept răspuns, se auzi un bubuit de tunet şi se zări un fulger îndepărtat, apoi deodată, mult deasupra noastră, cerurile se umplură de păsări. Erau ciori, corbi, mierle, cinteze şi rândunele... şi o singură coţofană: una pentru necaz[11].

Alice şi cu mine aproape că ajunsesem pe faleză când am auzit-o pe Adriana rostind alte cuvinte, de data aceasta foarte lent şi limpede. Chiar şi cu slabele mele cunoştinţe de Grai Vechi, erau lesne de tradus. Era o comandă:

— Scoateţi-i ochii!

De la cea mai mică până la cea mai mare, păsările se supuseră, năpustindu-se ca una s-o atace pe vrăjitoare. Pentru o clipă, n-am mai văzut-o pe Lizzie, lovită fiind de păsările înnebunite şi cârâitoare.

Însă ea nu putea fi înfrântă atât de uşor. Deodată, o intensă străfulgerare luminoasă şi o explozie de aer fierbinte mă siliră să închid ochii. Când i-am deschis din nou, păsările ţipau, căzând din cer, cu aripile în flăcări. Unele se prăbuşiră, înnegrite, arzând şi zvârcolindu-se, pe platoul falezei; altele căzură spre apele mării, lăsând în urmă dâre de fum. Lizzie le prăvălise din văzduh.

Adriana lăsă să-i scape un imens hohot de plâns şi se năpusti spre ea, însă vrăjitoarea de oase o prinse de beregată şi-o ridică în aer. Ştiam ce avea să se întâmple: i-am dat drumul lui Alice şi m-am repezit înainte, împleticindu-mă, încercând să-i sar în ajutor, însă lumea tot se mai învârtea în jurul meu, obligându-mă să cad în genunchi, chinuindu-mă din răsputeri doar ca să rămân pe platou, mistuit încă de dorinţa de a mă azvârli pe stâncile de dedesubt.

Sub privirile mele îngrozite, Lizzie o aruncă pe Adriana de pe faleză. În timp ce se prăbuşea spre stânci, ea mai scoase un ţipăt ascuţit, ca de pasăre. Şi gata cu ea.

---

[11] În original, *one for sorrow,* titlul unui cunoscut cântecel pentru copii din Marea Britanie, inspirat de o veche superstiţie legată de coţofene. Conform acesteia, în funcţie de câte coţofene vedeai, puteai şti dacă urma să ai noroc sau ghinion (n. tr.).

CAPITOLUL 30

O RĂFUIALĂ DEPLINĂ

Un zâmbet de bucurie răutăcioasă apăru pe chipul lui Lizzie.

— Ştii de ce-a rămas băiatul în urmă, cu fata, în loc să vină să te ajute? Îl întrebă ea pe Vraci. Ştii de ce nu te-a ascultat? Pentru că are nevoie de ea mai mult decât orice altceva de pe lume, iar ea e la fel de moartă după el. Ucenicul tău şi-a vândut sufletul Diavolului, iar acum singurul lucru care-i păzeşte pe el şi pe fată e un urcior cu sânge. De-aia sunt nevoiţi să stea împreună. El se foloseşte de magia neagră ca să se salveze amândoi. Mai are un singur pas până să fie cu totul al Întunericului!

Vraciul se clătină pe picioare şi se uită la mine; când privirile ni se întâlniră, am citit pe chipul lui un amestec de întristare şi deziluzie. Îl dezamăgisem. Nu eram ucenicul care crezuse el că aş fi.

Lizzie râse prelung şi zgomotos, iar sunetul acela oribil era plin de triumf, ştiind că Întunericul biruise.

Însă bătălia nu se încheiase încă. Adriana murise, dar ultimul ei ţipăt nu fusese doar unul de durere şi de şoc: fusese o comandă. Noi croncănituri răguşite răsunară deasupra noastră şi, ridicându-mi privirea, am văzut rotindu-se un stol uriaş de pescăruşi, acele păsări agresive şi feroce pe care Alice le numise odată „şobolani cu aripi".

Deodată, se năpustiră în picaj asupra vrăjitoarei, ţipetele lor aspre şi pătrunzătoare umplând aerul. Osoasa Lizzie îşi agită braţele, învârtindu-le ca o morişcă, încercând să-i alunge. Poate că-şi sleise energia sau poate că păsările erau prea multe, iar ea nu avea timp să se reculeagă, astfel încât să reziste atacului. Pescăruşii plonjau drept spre ea, cu ghearele întinse. În scurt timp, nu mai puteam vedea decât păsări, o învălmăşeală haotică de aripi fâlfâitoare şi de ciocuri străpungând.

Aceasta era ocazia mea de a o ataca pe vrăjitoare. Eliberat dintr-odată de sub puterea vrăjii ei, am fugit înainte, cu toiagul pregătit în faţa mea. De data aceasta, nu aveam să arăt niciun fel de milă. Simţeam cum duritatea pe care o descoperisem în mine ţâşnea la suprafaţă, dăruindu-mi o nouă putere. Am lovit-o cu toiagul o dată, de două ori. Acum eram,

într-adevăr, vânătorul. Nimic nu m-ar fi putut opri…

Pentru o clipă, i-am zărit din nou capul lui Lizzie. Îşi acoperea faţa cu mâinile, iar sângele i se scurgea printre degete. Merse bălăbănindu-se spre marginea falezei, aplecându-se pe spate într-un unghi imposibil. Ochii nu-i mai erau decât două orbite negre în lumina lunii, iar gura i se căscase larg, urlând, însă sunetul era acoperit de ţipetele stridente ale păsărilor. Pescăruşii o acoperiră din nou; când se înălţară iar, ea deja dispăruse.

Am dat fuga până pe marginea falezei şi am privit încordat în jos. Preţ de o clipă, trupul ei zdrobit încă se mai zări. Apoi un val mare o înghiţi, retragerea lui târând-o în îmbrăţişarea sărată a mării. Vrăjitoarea de oase nu mai era.

— Ei bine, acesta i-a fost sfârşitul, băiete, zise Vraciul, venind lângă mine. Dacă n-a murit încă, apa sărată a mării o va ucide degrabă. Va fi hrană pentru peşti. Ei îi vor înfuleca inima şi tot restul. Nu se va mai întoarce.

— Bieţii Adriana şi Simon s-au dus şi ei, am adăugat cu tristeţe.

Nu vedeam nici urmă din trupurile lor pe stâncile de dedesubt. Marea le luase şi pe ele.

Magistrul meu încuviinţă.

— Da, urâtă treabă, băiete… dar fata ne-a ajutat să ne salvăm vieţile. A fost o vrăjitoare în toată regula… nu e nici urmă de îndoială!

— Dar ce fel de vrăjitoare să fi fost? L-am întrebat. Nu folosea nici magia oaselor, nici pe cea a sângelui şi nici nu avea un familiar.

— A fost ceva cu totul nou pentru mine, băiete. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Poate că avea doar o aptitudine specială, una care nu poate fi învăţată şi nici transmisă altora.

— Adriana a fost o vrăjitoare *benignă,* am insistat.

Magistrul meu nu-mi răspunse. Ştiam că nu era de acord. Adriana întrebuinţase un soi de magie pentru a ucide. După el, faptul că o omorâse pe Lizzie, o vrăjitoare nocivă, nu era relevant. Tot de Întuneric se folosise.

În schimb, mă privi încruntându-se.

— De data asta, i-ai făcut-o lui Lizzie, fără doar şi poate. Devii din ce în ce mai tare, băiete.

Eram pe cale să-i răspund când am auzit un zgomot în spatele nostru, aşa că m-am întors şi am văzut-o pe Alice şchiopătând spre noi. Vraciul ne privi pe rând.

— Ceea ce a spus Lizzie… cum că ţi-ai fi vândut sufletul şi ai folosi un urcior cu sânge… te rog, linişteşte-mă şi spune-mi că minţea, rosti el încet.

— Nu pot, i-am răspuns, plecându-mi capul. E adevărat. Îi sunt dator Diavolului cu sufletul meu. Alice a creat un urcior cu sânge, acesta fiind singurul lucru care-l mai ţine la distanţă. Iată de ce nu puteam s-o las în urmă. Dac-o făceam, Diavolul ar fi revendicat-o, drept răzbunare pentru că m-a salvat.

— Şi de ce i-ai dat sufletul? Mă întrebă, încruntându-se iar. Spune-mi: ce soi de smintit şi-ar vinde sufletul Diavolului?

— Am făcut-o în Meteora, în Grecia. E o poveste lungă, dar fără asta am fi fost cu toţii morţi acum, iar întreaga lume – nu doar Comitatul – ar fi fost în pericol…

Vraciul oftă; era un sunet încărcat de tristeţe şi cu o undă de disperare.

— Să căutăm un loc pentru odihnă, zise încet. Sunt istovit. Mai discutăm dimineaţă.

Plecându-şi capul, se întoarse şi începu să se îndepărteze, îndreptându-se spre moară, de unde trebuia să ne luăm sacii. De îndată ce-l văzu întors cu spatele la noi, Alice îşi vârî mâna în buzunarul fustei şi scoase de acolo câteva obiecte, azvârlindu-le dincolo de marginea falezei, în apa mării. În cădere, sclipiră argintii în lumina lunii, având aceeaşi culoare ca lacrimile care-i scânteiau în ochi.

Acelea fuseseră oasele degetelor mari ale şamanului.

Spre norocul nostru, am dat repede peste ruinele unei căsuţe. Nu mai rămăseseră în picioare decât trei pereţi, fără acoperiş, dar tot oferea niscaiva adăpost şi, din fericire, nu mai ploua, aşa că ne-am stabilit acolo pentru restul nopţii.

Ne-am trezit în zori, îngheţaţi şi înţepeniţi, iar Vraciul se pregăti să aprindă un foc, în timp ce eu aveam să caut iepuri pentru micul dejun. N-am izbutit să găsesc decât unul, pe care l-am jupuit şi l-am curăţat, iar Alice îl găti. Nu era chiar suficient pentru toată lumea, dar măcar ne mai astâmpăra un pic foamea. În timp ce mâncam, începu să burniţeze, iar nori

întunecaţi se adunară dinspre apus. Vremea urma să se înrăutăţească.

În cele din urmă, veni şi vremea răfuielii depline.

— Bun, e timpul să stăm de vorbă! Comandă Vraciul. Să nu lăsăm nimic pe dinafară. Vreau să ştiu totul. Nu-mi pasă cât de rău ar fi, vreau să aflu. Să începem cu tine, fato. Povesteşte-mi despre urciorul cu sânge. Tu l-ai creat?

Alice încuviinţă.

— Am dreptate dacă gândesc că ai pus în el propriul sânge – sângele unei fiice a Diavolului – şi pe cel al ucenicului meu, Tom?

Alice aprobă din nou şi-şi lăsă capul în jos.

— Ei bine, băiete, toată povestea mi se pare greu de crezut. E adevărat că ţi-ai dăruit propriul sânge în folosul unei vrăji de magie neagră?

— Nu! Strigă sfidătoare Alice. Asta nu, nu-i adevărat. Tom era fără simţire când i l-am luat. Acolo, în Grecia, într-o peşteră s-au prăbuşit nişte pietre. Îşi pierduse cunoştinţa, aşa că i-am luat trei picături de sânge şi le-am adăugat în urcior, alături de ale mele. Tom nici măcar n-a ştiut despre asta. Abia mai târziu, când Diavolul a venit după el, i l-am îndesat în mână. Pe urmă, Tom a trebuit să-l ţină la el tot timpul, ca să-l împiedice pe Diavol să se întoarcă şi să-l atragă în Întuneric. Iar eu sunt nevoită să stau cât mai aproape de Tom, fiindcă altfel Diavolul ar veni să se răzbune pe mine.

— Spune-mi atunci ce-ai obţinut în schimbul sufletului tău, îmi ceru Vraciul.

I-am explicat cum îmi dăruise Diavolul trei lucruri: îmi destăinuise locul în care se afla cumplita noastră vrăjmaşă, Ordeen, îmi oferise un răgaz de o oră înainte ca ea să se trezească şi, în sfârşit, îmi dăruise viaţa Vraciului şi pe cea a lui Alice, căci ar fi urmat să moară.

— Nu doar atât, el mi-a arătat şi viitorul, i-am zis. Mii de oameni ar fi fost masacraţi în ziua aceea: bărbaţi, femei şi copii. Dacă Ordeen ar fi biruit, Comitatul ar fi fost următorul loc distrus. Mă mai împotrivisem în trecut ispitelor Întunericului… chiar şi atunci când vieţile celor din familia mea fuseseră în primejdie. Dar atunci era vorba despre Comitat. Iar dumneata m-ai învăţat mereu că trebuie să-l apărăm, că principala noastră datorie este faţă de Comitat şi de locuitorii

lui. Aşa că, până la urmă, de-asta am făcut-o. Nu pentru Alice, nu pentru dumneata, ci pentru Comitat. La vremea aceea, mi se părea că merita să ofer la schimb sufletul meu.

— Arată-mi, ceru calm Vraciul.

Mi-am vârât mâna în buzunarul nădragilor şi am scos de-acolo micul urcior. L-am ţinut în palma desfăcută, astfel încât să-l poată vedea cum trebuie.

— Dă-mi-l, îmi comandă magistrul.

— E primejdios chiar şi să-l las din mână…

— Înmânează-mi-l, băiete! Porunci el furios, ridicând glasul.

Neliniştit, am făcut ceea ce-mi ceruse. Îl privi îndeaproape şi, pentru o clipă, degetele lui apucară dopul. O singură răsucire şi l-ar fi deschis, putând să verse picăturile de sânge. Mi se făcuse inima cât un purice.

— Dacă l-aş sparge acum sau i-aş scurge conţinutul? Mă întrebă. Ar putea fata să mai creeze unul?

— Nu-i cu putinţă să fac altul ca să-l salvez pe Tom, răspunse Alice. Nu poţi folosi o vrajă ca asta decât o singură dată.

— Şi asta ar însemna sfârşitul, pentru mine şi pentru Alice, am adăugat. Diavolul ar veni după noi. Am muri, iar sufletele ne-ar fi târâte în Întuneric. Probabil că te-ar omorî şi pe dumneata… doar n-o să cruţe viaţa unui vraci.

— Nu încerca să mă sperii, băiete. Voi face doar ceea ce trebuie, cu orice preţ.

— Nici nu încercam să te sperii. Doar îţi explicam cum stau lucrurile. M-am gândit mult la toate astea, am ripostat.

— Şi ar veni imediat? Întrebă Vraciul, părând dus pe gânduri. Spune-mi, fato. Tu l-ai creat, aşa că tu trebuie să ştii. Eu n-am mai întâlnit niciodată vreun urcior de acest gen.

— Ar putea să fie aici cât ai clipi, răspunse Alice.

— Ce viaţă nefericită vă aşteaptă, comentă Vraciul, clătinând din cap. Să trăiţi cu frica în sân, având doar acest mic urcior care să vă despartă de o soartă cumplită… Şi apoi, când veţi muri, ceea ce este inevitabil, Diavolul vă va aştepta. Vă va culege sufletele încă din clipa în care vă veţi da cea din urmă suflare.

— Nu şi dacă Tom izbuteşte mai întâi să-l lege sau să-l distrugă…

— Şi cum, păcatele mele, ar reuşi el una ca asta? Strigă Vraciul.

Alice ridică din umeri.

— Mama lui Tom credea că el o s-o facă într-o bună zi…

— Dar a zis vreodată şi *cum*?

— Poate că taina este îngropată printre hârtiile şi caietele din Turnul Malkin, am sugerat eu.

— Ei bine, băiete, se prea poate să fie astfel, însă ultima dată când am fost pe acolo n-am găsit nimic de genul acesta. Şi Turnul Malkin este foarte departe de aici, dincolo de mare, în spatele liniilor inamice. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă mama ta ar fi *ştiut* într-adevăr cum să-l lege sau să-l distrugă pe Diavol, ţi-ar fi spus-o înainte să plecăm în Grecia. La urma urmei, aşa cum ne-au informat scrisorile ei, considera că trebuie să-şi sacrifice propria viaţă pentru înfrângerea vrăjmaşului. Nu, cred că ea spera să afli tu o modalitate prin care s-o poţi face.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care m-am gândit la ceea ce văzusem înăuntrul meu: poate că asta m-ar ajuta să găsesc o cale…

În acel moment, Alice vorbi.

— Cred că-mi vine în minte cineva care ar putea să ştie… cineva care s-a gândit mult la treaba asta: Grimalkin…

— Vrăjitoarea asasină? Strigă magistrul meu, scărpinându-şi iritat barba. Din ce în ce mai rău!

— Mi-a zis odată cât de mult îl urăşte pe Diavol. Spunea că, din câte crede ea, ar putea fi legat cu suliţe de argint, continuă Alice.

— Ce? Legat într-un puţ?

— Adică străpuns de suliţe, explică ea. Pe urmă, ai putea să-l îngropi sub o piatră, aşa cum procedezi cu duhurile rele. N-ar merge?

— Poate că da, fato. Atunci când un demon, cum ar fi buganul sau Urgia, ia o formă materială, iar tu îi străpungi inima, de obicei este distrus. Totuşi, nu cred c-ar fi suficient pentru nimicirea Diavolului: el este mult prea puternic. În orice caz, de unde am lua suliţe din aliaj de argint? Mai întrebă Vraciul, clătinând din cap.

— Le-ar făuri Grimalkin. E foarte pricepută la fierărie. Ar trebui să trimitem după ea, s-o aducem aici.

— Şi ai întrebuinţa o oglindă, fără îndoială, zise Vraciul, cu o căutătură aspră. Iarăşi magie neagră…

— Ce-i făcut e bun făcut, se răsti Alice, dar cel mai important lucru este ca Tom să fie în siguranţă. Iar Grimalkin e foarte inventivă. Război sau nu, găseşte ea o cale să ajungă încoace.

— Am nevoie de timp să mă gândesc la toate acestea, zise Vraciul, întinzându-mi înapoi urciorul cu sânge. Şi pieriţi din ochii mei pentru o vreme… amândoi!

Am încuviinţat, pornind agale să ne plimbăm printre copaci, Alice şchiopătând încă destul de rău. Eram mai liniştit ştiindu-mi urciorul cu sânge la loc, în buzunarul nădragilor. Mult timp, Alice rămase tăcută, cu buzele strânse şi chipul împietrit. Apoi izbucni în plâns, hohotele puternice zguduindu-i trupul. Mi-am petrecut braţele în jurul ei, oferindu-i câtă alinare puteam.

— Nu plâng după Lizzie, îmi explică ea în cele din urmă, după ce jalea începu să i se mai domolească. Nici măcar după bieţii Adriana şi Simon, deşi îmi pare rău că şi-au pierdut vieţile aşa şi că n-o să se mai bucure niciodată de fericirea pe care o meritau. Nu, plâng după ceea ce n-am avut niciodată. Plâng după mama pe care ar trebui s-o aibă oricare fată… după cineva care m-ar fi iubit şi s-ar fi îngrijorat pentru ceea ce mi se întâmplă…

După o vreme, zâmbi şi-şi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat acolo, în temniţă, Alice, i-am zis încet. Buganul mă storcea. Chiar simţeam cum se scurge viaţa din mine. Eram atât de înfrigurat şi de slăbit…

Alice mă strânse de mână.

— Atunci când eram în camera de lucru a şamanului, imediat ce mi-am dat seama cum poţi să controlezi tainiţa, puterile lui Lizzie au început să descrească. Am folosit o vrajă şi m-am învăluit. Am trecut chiar pe lângă ea şi nu m-a văzut. M-am dus în tuneluri şi am început să lucrez asupra buganului. Era în forma lui spirituală, şoptindu-ţi, când am izbutit în sfârşit să ajung cu mintea la el. Taman la timp, Tom. Avea de gând să te secătuiască dintr-o singură sorbire, după cum îi ordonase Lizzie. Aşa că te-am strigat; ţi-am zis să te lupţi cu el – şi ai început să i te împotriveşti. Pe urmă, m-am dus iar după Lizzie şi am reuşit s-o împiedic când a vrut să-ţi ia oasele. Pe-atunci ştiam c-o s-o înfrângem, fiindcă eram mai puternică decât ea…

— Şi mai ai puterea aia, Alice? Am întrebat-o. Toată magia

aia neagră e încă la dispoziţia ta?

— A mai rămas o părticică, dar dispare repede. Mai există încă energie în grota aia, dar eu nu mai am cum s-ajung la ea.

— Tu ce crezi c-o să hotărască Vraciul că trebuie să facem? Am întrebat-o.

— Moş Gregory o să trimită după Grimalkin, ţine minte ce-ţi spun. Altădată nici prin gând nu i-ar fi trecut una ca asta, dar acum nu mai are de ales. Nu mai e bărbatul care-a fost. S-au petrecut prea multe: bibliotecile i-au fost prefăcute în scrum, Comitatul a fost prădat, iar acum, asta: să fie înfrânt de o puternică vrăjitoare, nu doar o dată, ci de trei ori. Dacă n-aţi fi fost tu şi cu Adriana, cred că Lizzie ne-ar fi omorât pe toţi, inclusiv pe Moş Gregory. De acum încolo, tu devii tot mai puternic, iar el, din ce în ce mai slab, continuă Alice. Asta se-ntâmplă, până la urmă, cu noi toţi. A trăit ani mulţi luptându-se cu Întunericul, dar acum se apropie de sfârşit. Tu vei fi noul vraci, aşa că ar fi bine să te pregăteşti să-i iei locul.

Am aprobat-o. Era ceva adevăr în ceea ce tocmai spusese Lizzie, însă eu nu eram deocamdată pregătit să-mi înlocuiesc magistrul. Am cuprins-o în braţe şi am strâns-o iar. Scăpaserăm încă o dată cu viaţă şi alţi doi duşmani ai Luminii pieriseră.

Când ne întorceam spre căsuţă, l-am văzut pe Vraci aşteptându-ne în prag. Ce s-o fi hotărât? Pe chip i se citea îndârjirea, ceea ce mă făcu să cred că aveam să auzim veşti proaste.

Însă mă înşelam.

— Găseşte-ţi o oglindă, fato, şi convoac-o pe Grimalkin, zise magistrul meu. Nu avem de ales, trebuie să încercăm să-l legăm pe Diavol.

Încă o dată, am transcris cea mai mare parte a acestor întâmplări din memorie, folosindu-mi carneţelul doar atunci când era nevoie. Suntem încă pe insula Mona, în inima rece, întunecoasă şi furtunoasă a iernii, stând în căsuţa părăsită despre care ne spusese Adriana. În ultimele două luni, am fost ocupaţi cu treburi de-ale vracilor.

Magistrul meu aproape a sfârşit de rescris o carte despre vrăjitoarele din Pendle, iar Alice s-a oferit să-l ajute la întemeierea noii sale biblioteci. A început o relatare despre cei

doi ani pe care i-a petrecut fiind pregătită într-ale vrăjitoriei de Osoasa Lizzie; astfel, va contribui la sporirea cunoştinţelor noastre despre Întuneric.

Tunelurile de sub capelă s-au prăbuşit, închizând toate căile de acces către Tainiţa Cruntă. Prin urmare, magistrul meu, Alice şi cu mine am vânat şi i-am ucis pe toţi ceilalţi bugani cunoscuţi de pe insulă – cinci în total –, pentru ca nu cumva vreunul dintre ei să sape şi s-o redescopere. Acum, Mona este un loc mai sigur pentru cei care lucrează în slujba Luminii.

Grimalkin a fost de acord să ni se alăture în încercarea de a-l lega pe Diavol o dată pentru totdeauna, însă n-a sosit încă, iar Alice nu mai poate să ia legătura cu ea prin intermediul predicţiei. A început să se teamă ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva vrăjitoarei asasine. Fără ea, nu putem să facem nimic, urciorul cu sânge rămânând singura noastră armă de apărare împotriva Diavolului.

Dinspre Comitat, nici vorbă de veşti bune. Se pare că se află încă în strânsoarea de fier a inamicului. Iar aici, pe Mona, Consiliul Guvernator s-a reunit din nou şi a început să-i retrimită pe refugiaţi înapoi, peste mare; nu se ştie cum au fost primiţi... şi n-am aflat nimic nici despre căpitanul Baines. Yeomenii continuă să-i caute pe cei care au evitat deocamdată să le pice în plasă, iar insula este tot mai nesigură pentru noi cu fiecare zi ce trece.

Vraciul a avut dreptate. Locuitorii s-au întors la vechile lor obiceiuri.

Mi-e dor să mă întorc în Comitat, însă planul Vraciului este să ne continuăm drumul către apus, spre Irlanda. Plecăm înainte de sfârşitul săptămânii. Dar, ori de câte ori mă gândesc la ţinuturile acelea, îmi amintesc de coşmarul meu şi de ameninţarea făcută de vrăjitoarea celtă; îmi amintesc de Morrigan.

Cam peste doi ani, îmi voi încheia învăţatul meseriei. Magistrul îmi tot spune că atunci ar putea s-o lase mai moale şi să-mi permită mie să fac cea mai mare parte a treburilor. Ca tânăr vraci, el a lucrat cot la cot cu magistrul lui, Henry Horrocks, până la moartea acestuia, ceea ce a fost în avantajul amândurora.

Este hotărârea lui. El este Vraciul, iar eu nu sunt deocamdată decât ucenicul lui. Curând, vom pleca pe mare, căutându-ne

refugiul încă şi mai departe de ţărmurile Comitatului. Fără îndoială că ne vom îndrepta spre primejdii şi mai mari.

Thomas J. Ward